

Tat'jana Tichoplavová a Vitalij Tichoplavov

NEOMEZENÉ MOŽNOSTI ČLOVĚKA

*„Člověk je výtvořem myšlenky.
Ve svém dalším životě se stane přesně tím,
o čem nyní přemítá.“*

**Každý z nás disponuje neohraňčenými
schopnostmi**

♦ **Jakými zdroji disponuje lidský
mozek**

♦ **Člověk-vesmírný hologram**

♦ **Energetický systém organizmu**

♦ **Uvolňování myšlenek**

♦ **Fenomény času**

eugenil

Tatjana a Vitalij Tichoplavovi

Neomezené možnosti člověka

Přeloženo z ruského originalu

Тихошлав Т С , Тихошлав В Ю *Жизнь Напрокат*

Překlad Miroslav Grass (REDIGO), Jitka Porupkova

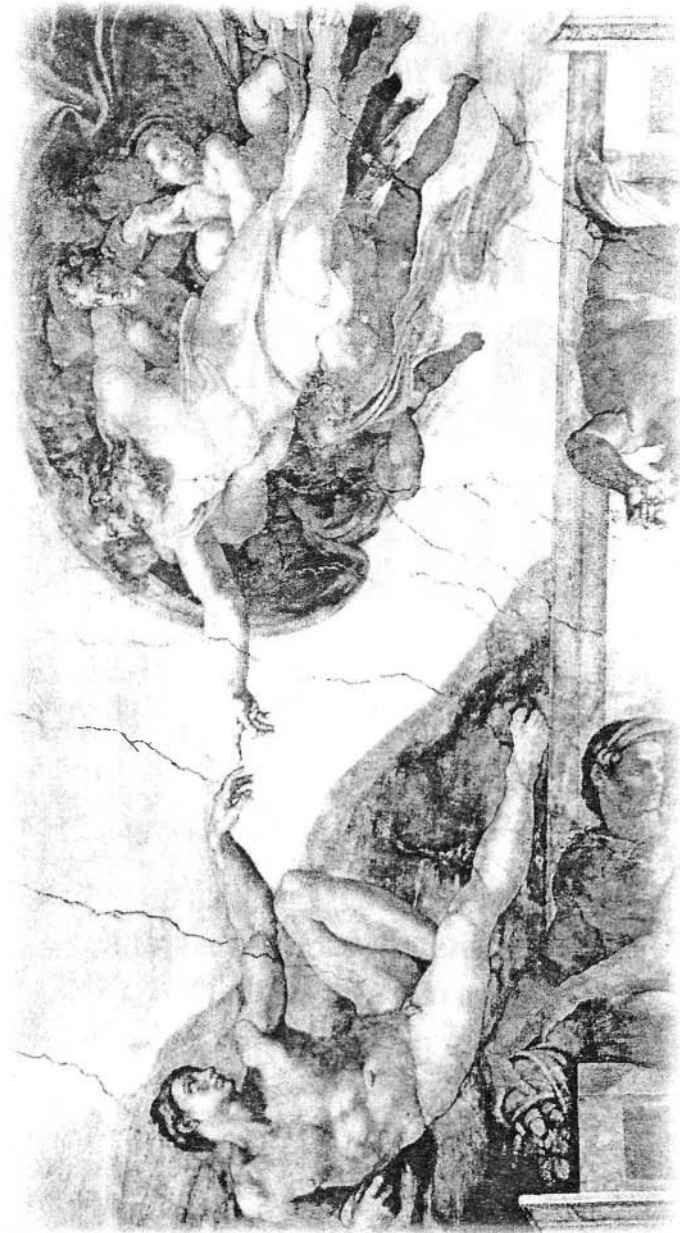
První vydání

Bratislava 2005

Tatjana a Vitalij Tichoplavovi

**NEOMEZENÉ
MOŽNOSTI
ČLOVĚKA**

**„Člověk je výtvořem myšlenky.
Ve svém dalším životě se stane přesně
tím, o čem nyní přemítá.“**

Obsah

Předmluva	8
Kapitola prví: Fakta, samá fakta...	12
1. 1. Mímotčlesná putování	14
1. 2. Zhmotňování myšlenek	21
1. 3. Psychická chirurgie a léčitelé na Filipínách	24
1. 4. Telekineze a teleportace	30
1. 5. Telepatie a jasnovidectví	36
Souhrnná tabulka	42
Kapitola druhá: Průnik do neznáma	47
2. 1. Energetický systém organismu	47
2. 2. Biopole	55
2. 3. Kirlianův efekt	62
2. 4. Světlo po životě	68
2. 5. Efekt fantomu	72
2. 6. Několik slov o holografii	73
Kapitola třetí: Pravda o světě z pohledu vědy	76
3. 1. Poznávání světa	76
3. 1. 1. Proč je teorie tepelné smrti vesmíru neopodstatněná	80
3. 1. 2. Příčinná Kozyrevova mechanika	86
3. 1. 3. Čas	90
Asymetrie světa	92
Hustota času	96
3. 1. 4. Fenomény času	99
3. 1. 5. Kozyrevova zrcadla	105
3. 1. 6. Země je živoucí organismus	110
3. 2. Vesmír	115
3. 2. 1. Vlny	115

3. 2. 2. Vesmír – gigantický hologram	117
3. 2. 3. Struktura světa	119
3. 3. Člověk	126
3. 3. 1. Jemnohmotná těla člověka	126
Nižší jemnohmotná těla člověka	127
Vyšší jemnohmotná těla člověka	134
3. 3. 2. Člověk – vesmírný hologram	143
Mozek	144
3. 3. 3. Lidské vědomí	151
Podvědomí a nadvědomí	152
Individuální a fyzické vědomí	154
Paměť a rozum	
3. 3. 4. Psychická aktivita člověka	164
Psychická energie	165
Emoce	171
Myšlenky	172
Kapitola čtvrtá: Život v jemnohmotném světě	184
4. 1. O existenci všeho živého	184
4. 2. Co je za horizontem?	198
4. 3. Pronajatý život	210
Seznam literatury	223
České prameny	232
Poznámky	233

Tatjana a Vitalij Tichoplavovi

Neomezené možnosti člověka

Autoři knihy, kterou držíte v rukou, Tatjana Serafimovna a Vitalij Jurjevič Tichoplavovi jsou vědci, jež se do povědomí čtenářů a široké veřejnosti zapsali zejména knihami *Fyzika víry*, *Brány pro duše* a *Dokonalý obrat*

V publikaci nazvané *Neomezené možnosti člověka* najdete fakta, která dokazují, že každý z nás disponuje neuvěřitelnými schopnostmi. Všichni totiž můžeme létat nebo se přemisťovat na libovolné vzdálenosti, můžeme spatřit budoucnost a zároveň žít spokojeně v současnosti.

V knize naleznete šokující objevy vědců z celého světa (například jakými zdroji disponuje lidský mozek, jaký je smysl energetického systému organismu), přičemž většina z nich byla potvrzena i experimentálně a fyzikálně objasněna. Dozvíte se pravdu o filipínských léčitelích, o časoprostorových fenoménech i o biopolí.

Po přečtení této publikace, jež je určena nejširšímu okruhu čtenářů, navíc získáte přehled o nových vědeckých teoriích.

Předmluva

Narození člověka je darem od Boha.

To, jak svůj život prožijeme, je náš dar Bohu.

V dubnu roku 1975 probíhaly na Severní flotile zkušební střelby. Velitel dieslové ponorky a kapitán druhého stupně D. N. Kosolapov měl za úkol zaútočit na skupinu bojových lodí. Situace byla o to obtížnější, že všechna tři protiponorková plavidla byla stejného typu, odlišit tedy podle zvuku lodního šroubu vlnkovou loď, na níž se nacházel velitel Severní flotily admirál G. M. Jcgorov, bylo zhora nemožné. V případě špatně zvolené polohy plavidla mohla torpéda úplně minout cíl nebo nedohnat hlavní terč, navíc bylo třeba střílet ze zákrytu, aby se ponorka salvou neprozradila.

Bezmála dva týdny velitel usilovně hledal řešení zadaného úkolu a přehrával si nejrůznější varianty útoku ve střelecké kabině. Řeknete si, že to nemůže být nic těžkého, existuje přece vojenská strategie, která rozebírá všechny pozice do detailů: jak se má bojovat, odkud střílet, jak se zachovat v té či oné situaci. Život však s sebou přináší řadu překvapení, o nichž se v instrukcích ani v poučkách nepíše. Potom nezbyvá, než si začít lámat hlavu a hledat optimální řešení. Ani jediné východisko však velitele ponorky neuspokojovalo, pořád se mu něco nezdálo...

V noci před vyplutím dospěl kapitán ve spánku k jedinému správnému řešení: za prvé ve snu spatřil vhodnou pozici (ať se cíl pootočil kamkoliv, paluba zůstala nechráněná a vystavená útoku) a za druhé pochopil, že bude potřeba zvýšit výkon torpéda (aby se znásobil dolet střely).

A jak to nakonec dopadlo? Útok byl vyhodnocen jako nejlepší z celé flotily. Odkud se však velitel ponorky ony důležité informace dozvěděl, když na fintu přišel ve spánku, během nějž je vědomí „odpojeno“?

Uvedený případ není žádnou výjimkou, řada jedinců našla správné odpovědi na otázky, které je trápily, právě během spánku nebo při nečekaném vhledu osvícení, jindy východisko cítili intuitivně.

Kdo nám vlastně pomáhá v těch nejtěžších okamžicích našeho pozemského života? Odpověď je geniálně jednoduchá: je to ten, kdo nám život daroval. Právě na tomto místě je vhodné uvést pozoruhodné podobenství.

Po mořském břehu se vlekl vyčerpáním znavený poutník, a kdykoliv se ohlédl, spatřil v písku pouze cestičku vlastních stop. Už začal ztrácet vědomí, když vtom si povšiml ještě další dlouhé řady stop. Zvedl oči a vedle sebe uviděl Boha, který mu řekl: „Neztrácej naději, nikdy tě nenechám samotného. V každém okamžiku tvého bytí, dokonce i v té nejtěžší chvíli budu stát při tobě.“

Minul celý poutníkův život, přičemž se šedovlasý a vyčerpáný dál trmácel po pobřeží oceánu času. Když se naposledy ohlédl zpátky, spatřil, že se občas obě cestičky stop překrývají a zůstává za ním pouze jedna, která představuje jeho osamění v těch nejtěžších životních chvílích. V onen okamžik poutník zakřičel na Boha: „Pane, jsi lhář, nechal jsi mě tu samotného, jen se podívej na nejnebezpečnější dny v mém životě, tam jsou pouze mé stopy.“

Bůh jen tiše odvětil: „Můj milý, pleteš se, nejsou to tvoje stopy, ale moje, neboť v nejtěžších okamžicích tvého života jsem tě nesl na rukou.“

Ano, je tomu skutečně tak, Bůh společně s jemnohmotným světem řídí naše kroky a pomáhá nám. Pozemský život každé lidské bytosti je předurčen úkoly jemnohmotného světa. Za duší, která míří na zem, vlaje jen závoj ze zlatých a diamantových úlomků jemnohmotného světa, který nás doslova zaplavuje informacemi. Naše smysly jsou však pod vlivem okolností natolik otupělé, že tyto životadárné duchovní proudy neumíme zaznamenat.

Známý pravoslavný kněz Alexandr Meň¹ prohlásil: „Bud' nic nechápeme, nebo se tváříme, že nevíme o pokladech svého nitra, které díky svému bohatství rozhodně nestojí ve stínu vnějšího světa, ale překonávají jej... V současnosti jen stěží někdo začne zpochybňovat tvrzení, že snaha o zdokonalování lidského ducha je jediným cílem, který je hoden člověka. Náš duchovní svět křičí a my můžeme slyšet: „Pokud důvěřujete svým smyslovým orgánům, které odrážejí vnější hmotný svět, proč nevěříte svému vnitřnímu Já, a odmítáte tak druhou část jednoty, duchovní svět? Lidé, pohleďte do své duše!““

Abychom se mohli ponořit do hloubi své duše, musíme vědět nebo věřit, že vůbec existuje, že nekonečný duchovní jemnohmotný svět funguje díky svým zákonům a že není kdesi daleko, ale naopak velmi blízko, okolo nás. Pokud se pokusíte být vnímavější, tak i vy pocítíte jeho projevy.

K tomu, abyste nemuseli bloudit ve tmě, vám může pomoci kniha, kterou právě držíte v ruce. Najdete v ní obrovské množství vědecky prověřených skutečností, jež potvrzují existenci jemnohmotného světa, duše a ducha.

Bez znalosti zákonitostí jemnohmotného světa, které řídí svět, jsme jen slepá koťata. Nechápeme svou pozemskou misi, nevíme, že svůj život máme pouze pronajatý a že za tuto službu budeme muset dříve či později skládat účty.

Do vínku nám bylo dáno mnohé: zdraví, štěstí, schopnost milovat a být milován, rozjímat, tvořit, zdokonalovat duši a ducha tak, abychom mohli Bohu na konci pozemské pouti beze studu říct: „Dal jsi mi život a já jej plnohodnotně prožil.“

*Nezávid' tomu, kdo je silný a bohatý.
Všechno v tomto životě jednou skončí.
K životu, co podobá se jen krátkému vzdechu,
se chovej tak, jako bys jej měl pronajaty.*

Omar Chajjám

Kapitola první

Fakta, samá fakta...

Parapsychologické jevy mohou být pozoruhodné, nemohou však šokovat více než kupříkladu vědecky potvrzená skutečnost, že se elektron může vyskytovat ve dvou odlišných bodech prostoru současně

Akademik A. P. Dubrov

Na celém světě v současnosti probíhají velmi intenzivní vědecké výzkumy parapsychologických fenoménů, přičemž Rusko není výjimkou. Již v roce 1965 bylo vytvořeno Vědecko-výzkumné oddělení bioenergetické informatiky při moskevské Městské správě radiové techniky, elektroniky a komunikace A. S. Popova, které sdružovalo milovníky parapsychologie a v jehož čele stál doktor technických věd I. M. Kogan. O deset let později se vedení ujal velký propagátor parapsychologie, dopisovatel Akademie věd Sovětského svazu a psycholog A. G. Spirkin. Od května roku 1986 tuto funkci plní člen Ruské akademie přírodních věd a Ruské akademie lékařských věd V. P. Kaznačejev. V současnosti se jeho pracoviště nazývá *oddělení fyzikálních polí živých látek* Vědecko-technické společnosti radiové techniky, elektroniky a komunikace A. S. Popova.

Výzkumy parapsychologických jevů v osmdesátých letech probíhaly také v laboratoři Ústavu radioelektroniky Ruské akademie věd a v řadě organizací v dalších městech země.

V listopadu roku 1989 byla vytvořena Asociace aplikované eniologie (Asociace ENIO), na jejímž základě byla pod číslem 2693 zapsána v dubnu roku 1995 na Ministerstvu spravedlnosti Ruské federace Mezinárodní akademie energeticko-informačních věd, jejímž prezidentem byl zvolen F. G. Chanceverov, který v průběhu řady let vedl jeden z nejsložitějších směrů zbrojního průmyslu. Právě tento muž se stal autorem zkratky ENIO (energetická a informační výměna) schválené při zrodu asociace.

Akademie v současné době zahrnuje řadu vědeckých středisek v Rusku i v zahraničí.

Ukázalo se, že parapsychologických fenoménů, s nimiž se badatelé na celém světě setkávali, existuje takové množství, že je potřeba zkoumané ψ -jevy roztrždit do skupin. Následuje klasifikace, kterou sestavil doktor biologie, akademik A. P. Dubrov²:

I. Časoprostorové jevy

a) minulost

1. reinkarnace
2. retrospektiva
3. „dříve spatřené“

b) současnost

1. jasnovidectví
2. teleportace
3. astrální projekce neboli mimotělesná putování

c) budoucnost

1. předvídaní

II. Pole a jevy silové

1. psychokineze
2. telekineze
3. levitace

4. poltergeist
5. psychická chirurgie a léčení
6. fotografování myšlenek
7. telepatie

III. Materiálně-energetické jevy

1. přeměna hmoty
2. zhmotňování a dematerializace
3. théta (θ) jevy
4. ektoplazma

Není naším úkolem vysvětlit všechno, neboť je „nemožné postihnout nekonečno“, budeme se ale věnovat některým skutečnostem, které už připustili i vědci.

1. 1. Mimotělesná putování

Nejedno náboženství popisuje speciální postupy, jak může člověk „vyjít“ ze svého vlastního fyzického těla. Tyto techniky často využívají i šamani a kouzelníci, kteří je však drží v přísné tajnosti. Teprve nedávno vědecké pokusy prokázaly, že takovýto *dvojník* neboli *fantom* (někdy bývá nazýván také *astrálním dvojníkem*) nepředstavuje pouhou psychickou skutečnost, nýbrž také fyzickou realitu.

Profesor A. V. Černěskij experimentálně prokázal, že dvojník vytvořený lidským jedincem nese řadu vlastností živých objektů (kupříkladu hmotnost a hustotu) a že kolem něho rovněž existuje biopole, jež lze zaznamenat speciální aparaturou³.

Četné výzkumy mimotělesného putování, které proběhly v newyorské laboratoři Americké společnosti pro psychický výzkum (ASPR), popsal v knize *Kořeny vědomí* (The Roots of Consciousness) Jeffrey Mishlove. Badatelé se snažili zjistit, do jaké míry se astrální dvojník během mimotělesného putování řídí vědomím a jak se přitom mění funkce fyzického těla.

Údaje naměřené během „cestování“ astrálního dvojníka zpravidla poukazovaly na změny dýchání, zrychlení pulzu, snížení elektrického potenciálu kůže, zrychlení tepu či neznatelné odchylky mozkových biorytmů⁴. Naprosto šokující je však skutečnost, že astrální dvojník při odchodu z fyzického těla plní zadané úkoly, navštěvuje například určená místa, získává potřebné informace, analyzuje je, a dokonce dokáže ovlivnit i přístroje, přičemž po návratu do fyzického těla pak přesně a do detailů vypravuje o absolvovaných činnostech.

Podrobné a početné výzkumy prokázaly, že astrálnímu výstupu napomáhají spánek, tělesné uvolnění, bolestivé fyzické stavy, nešťastné náhody, klinická (reverzibilní neboli vratná) smrt a nezvratná smrt, dokonce také stav transu, který mohou vědomě řídit osobnosti s určitými psychickými schopnostmi⁵.

Významný britský vědec Robert Crookall objevil řadu zákonitostí, které provázejí mimotělesnou zkušenost. Podle něho se z fyzického těla „zrodí“ jeho přesná kopie, která se z něj uvolní. Okamžik oddělení je zpravidla doprovázen průnikem vědomí, uvolněný dvojník obvykle vidí opouštěné tělo; někdy zaznamená stříbrnou niť, spojující fyzické a astrální tělo. Tento zážitek zpravidla nevyvolává pocity strachu. Po oddělení může dojít k řadě jevů, přičemž návrat dvojníka probíhá v opačném sledu. Pokud k němu dojde příliš náhle, může to způsobit šok fyzického těla.

Ingo Swann

Velmi zajímavá pozorování provedená v průběhu vědomého mimotělesného putování popsal v knize *Projekce astrálního těla* (The Projection of The Astral Body) Sylvan Muldoon, jenž si osvojil techniku výstupu z fyzického těla, přičemž zaznamenal i stříbrnou nit. Vlastnoručně provedl četná měření tohoto vlákna a tvrdí, že jeho tloušťka kolísá v závislosti na vzdálenosti mezi astrálním a fyzickým tělem od průměru šicí nitě až do šířky okolo pěti centimetrů. Rovněž zaznamenal, že impulzy aktivující činnost srdce a dechu jakoby procházely touto šňůrou od astrálního těla do fyzického. „Hluboké dýchání astrálního těla například způsobilo obdobnou reakci ve fyzickém těle, vše samozřejmě fungovalo i opačným směrem⁵.“

Badatelé provedli i sérii zajímavých experimentů s Ingo Swannem. Pokusná osoba charakterizovala určené předměty, které se nalézaly v jiné místnosti. Ingo dopodrobna popsal magnetometr, umístěný hluboko pod budovou laboratoře. Předběžné pokusy ukázaly, že projektovaný magnetometr nereagoval na žádné vnější vlivy. Výzkumníci Swanna požádali, aby se pokusil chod přístroje ovlivnit. Následně soustředil svoji pozornost na magnetometr, který na půl minuty reagoval zdvojením kmitů.

Šokující byly také výsledky dalších experimentů s Ingo Swannem a Haroldem Shermanem. Vědci je požádali, aby vystoupili z těla a podnikli výlet na planetu Merkur. Parapsychologové hodlali srovnat jejich informace s údaji, které poskytly vesmírné sondy NASA. V případě Jupiteru byly výsledky značně dvojsmyslné, naproti tomu údaje o planetě Merkur byly naprosto jednoznačné. Experiment probíhal několik dní před tím, než se k této planetě přiblížila sonda *Mariner 10*.

Swann se Shermanem předpovídali přítomnost slabého magnetického pole na planetě. Tuto skutečnost badatelé ani nepředpokládali, neboť Merkur má velmi malou rotační rychlost. Přesto se tyto údaje, k nimž vědci dospěli za po-

moci OBE, ve velké míře shodovaly se zprávou NASA. Navíc obě pokusné osoby přesně popsaly vzhled povrchu planety. Výsledky experimentu byly notářsky ověřeny a odeslány výzkumníkům ještě předtím, než přišly zprávy ze sondy *Mariner10*⁵.

Mohli bychom uvést ještě řadu zajímavých skutečností, k nimž dospěla ASPR, je však třeba zdůraznit naprosto šokující a nanejvýš pozoruhodný fakt: ve všech případech cestuje mimo tělo myslící osobnost, zatímco fyzické tělo spí na posteli v laboratoři.

Populární práce Raymonda Moodyho a Elisabeth Kübler-Ross obsahují velké množství pečlivě vybraných svědectví jedinců, kteří přežili stav klinické smrti; jejich vyprávění mají řadu společných rysů: je to pocit opuštění fyzického těla, možnost okamžitě se ocitnout doma, zjevující se obrazy z minulého života a dlouhý tunel, který ústí za hranice pozemského světa. Vše se odehrává v okamžiku, kdy se „mrtvé“ fyzické tělo *nachází na operačním stole, nebo dokonce v márnici*⁶.

Díky Moodyho publikaci *Život po životě* mohly tisíce lidí nahlédnout do onoho světa, přičemž na základě vyprávění 150 lidí, kteří přežili klinickou smrt, dospěl výzkumník k šokujícímu závěru: smrt neexistuje, život po ní totiž pokračuje.

Věhlasná psychiatrička ze Spojených států Elisabeth Kübler-Ross ve své publikaci popisuje pozoruhodný případ: slepý chemik, který přežil klinickou smrt, zpovzdálí pozoroval (!) ožívování vlastního těla a poté dokázal do detailů celou proceduru popsat.

Řadu experimentálních důkazů mimotělesných zkušeností přináší i kniha badatelů Alana Landsburga a Charlese Fiore⁴.

Mimotělesné cestování podrobně popisuje také tibetský lama Lozang Rampa, který nejenže uvádí průběh takové zkušenosti, ale zároveň tento fenomén vysvětluje⁷. Vlastní zkušenosti s mimotělesnými prožitky ve své knize uvádí také kandidát technických věd A. A. Voťakov.⁸ Se svými

zážitky z této oblasti se v dopise zveřejněném v týdeníku *Argumenty i fakty* (č. 11, 1996) svěřuje i A. Lugankov, který zkušenost prožil při zkoušce kosmického skafandru.

V knize *O lidském mozku* (O mozge člověka) věnovala členka Ruské akademie lékařských věd a Ruské akademie věd N. P. Bechtěrevová této problematice celou kapitolu, již nazvala „Země za zrcadlem (Na onen svět?)“, v níž popisuje některé zvláštní jevy. „Celý život jsem věnovala výzkumu lidského mozku, a stejně jako ostatní jsem byla konfrontována se zvláštními jevy. Budu hovořit především o tom, co zdánlivě je i není a o čem téměř každý ví, ale raději to přechází mlčením, nebo se o tom snaží přesvědčit skeptiky... Nechci se tvářit, že něco takového neexistuje...“

Když ‚vzkříšené‘ ženy vyprávějí o tom, co spatřily a co se ve skutečnosti dělo, udělá to na člověka obrovský dojem. Na operačním stole přece za žádných okolností nemohly vidět události, které popisují a které se v některých případech odehrávají dokonce v určité vzdálenosti od místa zákroku. S obdobným fenoménem se můžeme setkat při porodu. Žena vnímá po určitou dobu sebe sama vně vlastního těla, sleduje, co se s ní děje z nezaujatého pohledu pozorovatele. Rodičky, které daný stav prožily, svorně tvrdí, že není charakterizován pouze pocitem ‚vystoupení‘ z těla, ale také úplným odstraněním bolesti během mimotělesného zážitku a pozorováním všeho, co probíhá a co lékaři s jejich tělem provádějí... To, o čem vyprávějí při opuštění těla během klinické smrti, nepředstavuje pouhý krátkodobý fenomén pohasínajícího mozku, jedná se spíše o přechodný stav⁹.“

Doktor L. I. Spivak a odborný asistent D. L. Spivak zkoumali tento stav u skupiny rodiček^{10,11}. Výzkumy provádějí odborníci z Institutu pro výzkum mozku v Petrohradu v rámci rusko-švédského programu spolupráce s Mezinárodní společností zkoumající terminální stavy. Zjistili, že ze dvou set dvou rodiček lze v osmnácti případech hovořit o OBE, dvacet jedna žen vnímalo jasné zrychlené prožívání

dosavadního života, třicet dva žen mluvilo o kontaktu s dítětem a dvacet tři o propojení s manželem.

Vědci jednohlasně podtrhují skutečnost, že podobné jevy lze považovat za parapsychologické tehdy, pokud jedinec kromě toho, že pociťuje svoji přítomnost na jiném místě, zároveň získává informace o událostech probíhajících v dané lokalitě.

Švédský vědec Örjan Björkhem provedl sérii úspěšných experimentů s „cestujícím jasnovidcem“. Uvedl paní Klaasovou do hypnózy a přikázal jí, aby se přenesla z místnosti v prvním patře, v níž pokus probíhal, do bytu v přízemí, v němž doposud nikdy nebyla¹².

Doktor Björkchem o tomto experimentu sepsal podrobnou zprávu, jejíž výňatek uvádíme níže.

Paní Klaasová uvedla:

„Vstupuji do předsíně; nalevo vidím nějaké oblečení, nad ním je polička a dole pod ní ještě jedna. Předě mnou se nacházejí prosklené dveře; vedle dveří stojí zrcadlo bez rámu, které je vysoké přibližně jeden metr a široké asi padesát centimetrů. Napravo vidím...“

...stojím v místnosti, je to obývací pokoj, vpravo se nachází krb s mramorovou římsou; na něm stojí hodiny ze zlata a mramoru, vedle nich je jakási figur-

Ověření skutečnosti:

Předsíň, kousky oblečení: správně; polička, dveře: správně; zrcadlo bez rámu o rozměrech 84 x 41 cm, barevné sklo: správně.

Pokoj, krb: správně; zlaté hodiny: správně; Buddha, popelník a další předměty.

ká. Nepoznám, co to je za sošku, možná je jich několik...

...stůl se zahnutými nožkami, na němž leží tlusté album s tmavými koženými deskami, které jsou zhruba deset centimetrů široké...“ V tuto chvíli dostala paní Klaasová za úkol otevřít (!) album a prohlédnout si fotografie.

„Zkusila jsem to, a ono se to povedlo. Na začátku jsou fotky pana V., pak vidím snímek jeho starší dcery Ruth. Na další fotografii jsou oba společně... Dál vpravo je polička s knihami...“

Stolek s prohnutými nožkami: správně; rodinné fotoalbum o šířce 12 cm: správně.

Lidé, oblečení: správně; oba společně vpravo: správně; polička s knihami: správně.

Pokud to není pravda, musí to být kouzlo!

24. února roku 2001 na ruském televizním kanále ORT v hlavní zpravodajské relaci *Vremja* zprostředkoval spolupracovník redakce Alexandr Panov následující zprávu z Londýna. Doktor Sam Parnia z Univerzity v Southamptonu zveřejnil své výzkumy týkající se života po smrti. Badatel zaznamenal více než tři sta případů, kdy pacienti prožili stav klinické smrti. Všichni jednomyslně tvrdili, že „vystoupili“ z fyzického těla, pohybovali se tunelem, setkali se s ostrým světlem, cítili blízkost zlomového bodu a tak dále.

Vědci, kteří tento fakt neuznávají (věřte tomu nebo ne, ale najdou se i tací), se domnívají, že příčinou halucinací a vidin je buď nedostatek kyslíku v umírajícím mozku, nebo mentální představy o onom světě, které si pacienti vytvořili již za života.

Zvláštnost zpráv doktora Parnii tkví v tom, že s pomocí aparatury změřil, že k žádnému deficitu kyslíku v mozku ani v jednom z případů nedošlo. Navíc nejmladším pacientem, který se ocitl na prahu smrti, byla čtyřletá holčička, jež si nemohla předem vytvořit představy o záhrobním světě. Přesto však po návratu z náručí smrti vyprávěla, co na onom světě spatřila.

Moderní věda potvrzuje schopnost lidského jedinice cestovat mimo tělo. „Transpersonální zkušenost svědčí o tom, že člověk disponuje schopností libovolně a bez překážek se pohybovat v čase jakýmkoliv světem, ať už jde o mikrokosmos, či makrokosmos¹³.“

Americký psychiatr Stanislav Grof dospěl na základě šesti tisíc experimentů k závěru, že tradiční představa lidského jedinice jakožto biologického stroje zastarala, zatímco nový pohled na něj se plně shoduje s dávnou tradicí mystiků. „Za určitých okolností může člověk fungovat jako nekonečné pole vědomí překonávající jak hranice fyzického těla, tak i newtonovské pojetí času, prostoru a vztahu příčiny a následku.“ Stanislav Grof je přesvědčen, že pro úplné a komplexní pochopení fenoménu jménem *člověk* bude nutné přijmout následující paradox (analogicky ve fyzice o vztahu ke hmotě), a sice, že lidský jedinec se současně jeví jako biologický stroj (výtvar hmoty) a zároveň jako pole vědomí bez hranic¹³.

1. 2. Zhmotňování myšlenek

Člen Ruské akademie lékařských věd B. N. Klassovskij uvádí zajímavý příklad zhmotňování myšlenek.

V polovině dvacátých let se v Paříži zúčastnil akademik V. M. Bechtěrev společně se začínajícími lékaři Klassovskim a Šelovaněvem (pozdější dopisovatel Akademie lékařských věd SSSR) seance určené pro širokou veřejnost, při níž mělo dojít k materializaci jakési bytosti ze záhrobí. Sezení vedl spiritista Jan Guzik a v místnosti se kromě výše uvedených osob nacházel také Guzikův dospívající syn.

Výzkumníci se média zeptali, co jim může ukázat, na což však Guzik odpověděl otázkou: „Co byste chtěli vidět?“ Badatelé toužili spatřit to nejzajímavější, přáli si, aby médium zhmotnilo cokoliv z onoho světa, co by po sobě zanechalo jasnou a přesvědčivou stopu. Guzik souhlasil a požádal je, aby připravili mělkou nádobu naplněnou rozehrátým parafinem.

Badatelé jeho přání splnili a médium požádalo přítomné, aby ustoupili do opačného rohu místnosti, zatímco pokusná osoba zkřížila ruce na prsou a začala upírat svůj zrak do nádoby s parafinem. „Po několika minutách jsme spatřili nad talířem jakési slabě fosforeskující záření,“ popisoval Klasovskij. „Zpozorovali jsme zřetelný, poměrně hluboký otisk lidské ruky s mírně roztaženými prsty... Bechtěrev požádal pána domu, aby mu okamžitě donesl rychle tuhnoucí sádru a vzniklou stopu zalil. Po několika minutách badatelé odlišek změřili, porovnali je s rukama média a všech přítomných, ovšem nenalezli ani sebemenší podobnost mezi anatomicky zvláštním otiskem a daktyloskopickou analýzou rukou média či přítomných.

Později totéž téměř přesně zopakoval profesor Šelovanev, načež zážitek okomentoval slovy: „Vůbec jsme nepochopili, jak to všechno udělal¹⁴.“

Co se tedy vlastně stalo? Je možné, že se zhmotnila ruka bytosti z onoho světa. K této variantě nejspíš dospějete ve chvíli, jakmile se seznámíte s „kouzly“, která provádí doktor fyzikálních a matematických věd Grigorij Petrovič Grabovoj, člen newyorské Akademie věd (AV), italské AV, aktivní člen Mezinárodní akademie informatiky, člen Ruské akademie přírodních věd, čestný člen Ruské akademie kosmonautiky, poradce federální letecké služby a specialista na prevenci globálních katastrof při UNESCO. Pro názornost uvádíme pouze jeden příklad za všechny¹⁵.

Jedna žena pohřešovala dvanáctiletého syna. Zároveň se našli svědkové, kteří viděli mrtvolu chlapce, rozdělenou na

části. Tito lidé požádali Grigorije Grabového o pomoc... Před zrakem senzibila se zjevila rozčtvrcená mrtvola; Grigorij položil několik upřesňujících otázek a řekl dotyčnému: „Dejte mi tři dny, já ho najdu. A matce vyřídíte, že brzo uvidí syna živého a zdravého.“ Grabovoj se vrátil zpátky v čase a začal vytvářet pozitivní obraz budoucnosti tak, aby nedošlo k danému problému a aby zajistil úspěšný chod událostí. O tři dny později našla matka, šílená zármutkem, „zcela náhodou“ syna živého a zdravého na Kazaňském nádraží v Moskvě, přičemž chlapec si nemohl vzpomenout na nic z toho, co se stalo v uplynulých několika dnech, které strávil mimo domov...

Je třeba dodat, že se nejedná o jediný případ toho, co Grigorij Grabovoj dokáže, všechny jsou pečlivě zdokumentovány, ověřeny notářem, a dokonce i představiteli vlád různých zemí či UNESCO.

Fenomén Grigorije Grabového je natolik ohromující, že jej hodláme z vědeckého pohledu popsat v další knize.

Podobná „kouzla“ provádí také avatár Satja Sai Baba¹¹ v Indii. Oživuje zemřelé, léčí nemocné, jednoduše a bez problémů zhmotňuje nejrůznější předměty, o čemž s bezmezným údivem píše ve své knize americký psychiatr doktor Samuel Sandweiss¹⁶. O setkání se Sai Babou vypráví také věhlasný výzkumník paranormálních jevů Lyall Watson¹⁷: „Během cesty do Indie jsem potkal člověka, který dokáže dělat téměř stejné zázraky jako Kristus... Mění kameny na sladkosti, květiny proměňuje v drahokamy, ze vzduchu vytváří svatý popel (který dokáže vyléčit řadu nemocí), uzdravuje přikládáním rukou nebo i na dálku.“

„Sai Baba vládne takovou silou myšlenky, že dokáže ovlivňovat vědomí volných částic a podněcovat je ke slučování, až stvoří hmotu. Dokáže elektrony a protony nasycovat energií, aby se určitým způsobem slučovaly a vytvářely různé prvky. Moudrost a znalosti tohoto člověka překonávají všechna naše očekávání¹⁸.“

Ředitel fondu Satia Universal v Petrohradu Alexandr Cejko, který několikrát pobýval v Indii a se Sai Babou hovořil, uvedl v rozhovoru pro list *Čas pik* (číslo 42, z 27. října 1993): „Zeptal se mč, zda jsem křesťan, a před mýma očima zhmotnil obdivuhodně krásný stříbrný prsten se zlatým křížem.“ Redaktora zajímalo, jak to Sai Baba udělal. „Pohybuje rukou a přímo ze vzduchu tvoří nejrůznější předměty,“ řekl poutník Cejko.

Tyto skutečnosti potvrzuje také věhlasný vědec, lékař a oftalmolog, profesor Ernst Muldašev, v rozhovoru s dopisovatelem týdeníku *Argumenty i fakty* („Gdě istoki čelovečestva“, č. 23, 1998; „Počemu mertvuju vodu nado zapivat' živoj“, č. 44, 1998). Domnívá se, že „charakteristickým rysem Sai Baby je schopnost ‚zhmotňovat‘ myšlenky. Při jedné z expedic na jih Indie jsem na vlastní oči spatřil, jak Sai Baba (také se mu říká žijící světec) materializoval popel a rýži. Velmi pečlivě jsem tohoto člověka pozoroval, přičemž mě ani tak neohromil vlastní proces zhmotňování myšlenek jako spíše oči Sai Baby, které pro mne jako pro odborníka představovaly neobyčejně zajímavý objekt pozorování. Při fotografování vzniká na oční rohovce záblesk, obvykle se nachází nad a vedle zornice. V případě duchovně vyvrálých osobností, jako je například Osho, může dojít k vytvoření dvou i více takových záblesků, nikdy se ale neobjevují na panence. U Sai Baby se záblesk nachází přímo v pupile a zabírá veškerou její plochu. Denně jsem sledoval jeho zrak, a čím dál víc jsem byl přesvědčen o tom, že onen jedinec disponuje jakýmsi mocným nadprůměrným duchem.“

1. 3. Psychická chirurgie a léčitelé na Filipínách

V angličtině označuje slovo *healer* člověka, který se zabývá lidovými způsoby léčby, tedy léčitelstvím.

V dubnu roku 1973 přicestoval na Filipíny George Meek spolu se skupinou devíti vědců (mezi nimiž byli lékaři, psychiatři a fyzikové) ze Švýcarska, Anglie, Japonska a USA.

Přivezli s sebou padesát pacientů s předběžně stanovenými diagnózami. Badatelé sledovali práci deseti léčitelů a prováděli s nimi určité pokusy. Když skončili výzkum, dospěli k závěru, že „faktickou přítomnost a každodenní praktikování několika typů psychoenergetických fenoménů nelze zpochybnit“. Vědci mimochodem zaznamenali případy zhmotňování a dematerializace lidské krve, tkání či orgánů¹⁷.

Pokusy seznámit se s činností léčitelů a zkoumat jejich práci proběhly už několikrát. Například akademik A. P. Dubrov v jedné publikaci² hovoří o lékařce Inně Grigorjevně Borisovové, která strávila dlouhou dobu na ruském zastupitelském úřadě v Manile. Zнала se s řadou filipínských mágů a čarodějů, často sledovala léčitele při práci. Mezi její známé patřil také moskevský senzibil V. I. Safonov, který na základě společných debat a po shlédnutí obrovského množství fotografií i videozáznamů, jež lékařka v průběhu operací vytvořila, popsal společně s V. I. Safonovem fenomén filipínských léčitelů ve svých publikacích.

Inna Grigorjevna se totiž nezaměřovala pouze na pozorování léčitelů při jejich práci, ale prováděla zároveň určitá měření, například schopnost ovlivňovat elektronovou vodivost bioaktivních bodů (akupunkturních) na kůži. Dospěla k závěru, že schopnost léčitelů měnit symetrii těchto bodů na pokožce je nekonečná.

Borisovová se velmi dobře znala s mágem a čarodějem Gutiérezem, „nejednou se účastnila jeho magických osvěcení, během nichž pronikal prstem do lidských útrob, aniž by použil nůž či provedl sterilizaci nebo umrtvení, a okamžitě poté zaceloval ránu jediným pohybem ruky“. Badatelé zvali Gutiéreze do USA, Japonska a Německa, aby s pomocí nejnovějších vynálezů elektrotechniky a psychologie prozkoumali jeho schopnosti.

Na videozáznamech, které s sebou Borisovová do Ruska přivezla, je zachycena řada chirurgických výkonů, přičemž kamera zřetelně zaznamenává, jak filipínští léčitelé pohy-

bují před operací magnety, které jsou velmi dobře známé jejich evropským kolegům, a přitom přenášejí na postiženou oblast léčebné fluidum. „Potom už se dějí vskutku neuvěřitelné věci, které jsou opředené tajemstvím. Zdá se, že Gutiérrez a jemu podobní dokázali zapojit možnosti podvědomí, které jim otevřelo cestu a dalo jim sílu, schopnou zhmotňovat i dematerializovat živé tkáně. Dochází k tomu, že normální hmota se změní v energetickou, svým způsobem poddajnou látku podobající se jakémusi těstu. Jiné vysvětlení podle mého názoru není možné¹⁴.“

Věhlasný vědec Lyall Watson popisuje svou účast při operacích filipínských léčitelů následujícím způsobem: „Byl jsem svědkem více než dvou tisíců zákroků, přičemž osmdesát procent z nich bylo spojeno se zhmotňováním. Někteří léčitelé také dokázali snadno psychokineticky působit. Na vlastní oči jsem viděl, jak Juan Blance z Pasiga prováděl řezy na pacientově těle, aniž by použil skalpel nebo se těla dotkl. Jednoduše ukazoval prstem a okamžitě se na kůži objevila rána dlouhá přibližně dva centimetry a hluboká několik milimetrů, přičemž se jednalo o přesný řez provázený pouze několika kapkami krve. Bylo vidět podkožní tkáň, pacient cítil ránu... Po operaci zůstala na pokožce tenká jizva¹⁷.“

U všeho byli přítomní pozorovatelé, lidé zvenčí, stáli vedle pokusů, dívali se, fotografovali, prováděli měření a tak dále. Máme však k dispozici i svědectví doslova z první ruky.

Proslulá léčitelka Ljudmila Kimová, která mimo jiné dokáže vidět auru či léčit na velké vzdálenosti, navštívila Filipíny dvakrát. Poprvé tam vyrazila v roce 1992, aby studovala tajemné mistrovství léčitelů; podruhé o rok později, aby podstoupila složitý chirurgický zákrok. Při poslední cestě ji doprovázel novinář a specialista na východní problematiku Dmitrij Kosyrev. Díky jeho článkům máme možnost seznámit se s jedinečnou zkušeností léčitelky s filipínskými kolegy¹⁹.

Ljudmila Kimová je přesvědčena, že filipínští léčitelé patří k jedinečným osobnostem. V jejich auře totiž převládají teplé tóny; kromě obvyklé bílé a zelené barvy disponují také silným fialovým sloupcem. Panuje názor, že tato barva představuje kosmickou energii. V auře Evropanů naproti tomu převažují studené odstíny a fialová úplně chybí.

Badatelé vědí, že každý orgán vyzařuje vlastní energii, která je charakterizována určitým rozsahem, délkou a frekvencí vln. Pokud převedeme rukama podél těla, můžeme toto záření vnímat jako mravenčení nebo cítíme rozdíl v tepelném vyzařování různých orgánů. Právě na této skutečnosti je založena diagnostika většiny senzibilů. Existují však i jedinci se skutečně fenomenálními schopnostmi, kteří mohou takové záření i pozorovat (takzvané rentgenové vidění). K těmto vzácným případům se řadí právě filipínští léčitelé. Příprava na operaci začíná přesně takovým „rentgenem“, senzibil určí diagnózu a asistenti pacienta umístí na operační stůl.

Následuje povinný rituál, při němž se léčitel modlí k Bohu. Někomu zabere modlitba několik okamžiků, jiní potřebují delší dobu. Plasido Palitajan se například soustředí beze svědků a po modlitbě se před pacientem objeví rozhodný a koncentrovaný, přičemž jeho stav připomíná trans.

Během soustředění „léčitel mobilizuje svůj mozek ke generování obrovského množství energie z rukou“. Odborníci z filipínského Ústavu vnitřního rozumu, kteří zkoumali léčitele Džuna Labo, potvrdili, že energii z jeho rukou nelze změřit, neboť vyřazuje z provozu všechny přístroje¹⁹.

Po skončení obřadu začíná operace, kterou Kimová popisuje následujícím způsobem: „...Nejprve léčitel rozkládá nad pacientem ruce. Jeho prsty jsou lehce ohnuté a proudí z nich ostré, jemně průzračné bílé světlo. Konečky prstů se prodlužují, vypadá to, jako by z nich vystupovaly ostré břity. To vše trvá jen okamžik, načež léčitel prsty roztahuje, doslova je od sebe odlepuje, rozšiřuje zářící proud a po-

kládá ruce na postižené místo. Téměř okamžitě vytryskne krev, při průniku do aury nemocného se ozve prudké cvaknutí jako při slabém elektrickém výboji a ve vzduchu je cítit ozon jako po bouřce.“

Ve snaze vysvětlit, proč a odkud krev prýští, Kimová popisuje, že naše tělo tvoří přibližně rovnovážnou soustavu složenou ze tří částí: z pevné (kosti), měkké (svaly, šlachy, mozek) a tekuté hmoty (krev, lymfa, voda). Na tomto místě je vhodné připomenout, že náš organizmus se přibližně z pětadesáti procent skládá z vody. Stačí jen mírně přitlačit, podobně jako na vlhký písek na mořském břehu, a tvrdé i měkké části klesnou dolů, zatímco tekutina se objeví na povrchu. To zároveň vysvětluje, proč se u pacientů, kteří podstoupí zákrok u filipínských léčitelů, nesetkáváme s vnitřním krvácením.

„Jakmile nade mnou Džun Labo roztáhl své ruce a položil je na moje břicho, ucítila jsem, jak mým organizmem projel velmi silný proud průzračné energie a tělo se okamžitě zahřálo. Poté jsem vnímala, jak k jeho rukám ze všech částí mého těla začala proudit energie. Levou rukou mě lehce stiskl a něco vytáhl z mého těla. Pravou rukou začal vydávat z břicha srůst, který byl, jak se později ukázalo, dlouhý dvacet centimetrů a který pomocí levé ruky utrhl. Ukázal mi jej, vyhodil do koše a začal si umývat ruce, aniž by se vzdálil od operačního stolu. Jeho asistenti mi tou dobou začali utírat krev na břiše, načež jsem bez sebemenších bolestí vstala¹⁹.

Jeden ruský novinář, který byl tomu všemu přítomen, popisuje i další operace, které ho ohromily²⁰:

„Asistenti položí pacienta na stůl, načež mu léčitel okamžitě vrazí ruce do břicha, z něhož vytryskne temná, odporně zapáchající krev. Do vytvořené prohlubně ponoří prsty a okamžitě odtud vytahují tmavou sraženinu, která vypadá jako červ...“

Operace pacienta s velkým tumorem na krku zabrala léčiteli přibližně šest minut. Jednalo se o složitější zákrok, při

němž vymačkal z nádoru hnis, vytáhl kousky tkání a sraženiny z několika míst...

Nejefektnějším číslem byla operace, při níž léčitel do slova vyňal oko, vytáhl z něj jakousi sraženinu a poté bulvu vrátil na své místo..."

Novináře Kosyreva tento fenomén velice zajímal, a proto se snažil prozkoumat osud několika lidí, kteří prodělali operaci. Během půldruhého roku, kdy s nimi udržoval kontakt, byli tito jedinci zdraví.

Profesor medicíny A. G. Li podnikl společně s moskevskou léčitelkou N. K. Kozinovou v roce 1996 dvoutýdenní výpravu na Filipíny, přičemž jeho cílem bylo prozkoumat, zda je možné roztáhnout tkáň a proniknout do lidských útroch bez pomoci nože a dalších nástrojů.²¹

Během setkání s filipínskými léčiteli se dvojici podle profesora „podařilo spatřit, zaznamenat a osvojit si řadu nových zajímavých bioenergetických metod léčení i objevit nové, neuvěřitelně zajímavé a efektivní přístupy k léčbě celé řady nemocí“.

Při výzkumu operací, jež na Filipínách prováděli tamní léčitelé, profesor Li zjistil, že představují pouze část léčebného procesu a navrhl odlišovat *ψ-chirurgii* od *trans-chirurgie*. „V průběhu *ψ-chirurgie* je léčba a zcelování tkání podle názoru léčitelů výsledkem projevu důvěry, ukázkou víry ve schopnost léčit druhé. Průnik ke tkáním a přísun energie bezprostředně k nemocnému orgánu probíhá bez použití jakýchkoliv pomůcek. Při *trans-chirurgii* se ‚chirurg‘ dostává do transu a v tomto zvláštním stavu vědomí dochází k řezání tkání bez umrtvení s pomocí nejrůznějších nástrojů, aniž by si byl operatér svého jednání vědom (jako by někdo ‚pohyboval‘ jeho rukama nebo ho ‚ovládal‘). Filipínští léčitelé často zaměňují *trans-chirurgii* s *ψ-chirurgií*, což ovšem není správné.“

Profesor A. G. Li uznává existenci trans-chirurgie a domnívá se, že „z pohledu klasické vědy a medicíny v současnosti nebyla prokázána skutečnost zcelování tkání a průniku do lidského těla“.

Poté, co badatel prohlédl šestadvacet pacientů, kteří prodělali operaci a následné léčení, vysvětlil všechny pozitivní změny v jejich organismu jako výsledek bioenergetického ozdravného procesu, při němž se „lčitel stává vodičem univerzální životní energie“. Dále zaznamenal, že ψ -operace jsou v poslední době velmi rozšířené v Evropě, Americe i v Rusku (filipínští lčitelé často pobývají v Ruské federaci), a nakonec dospěl k následujícímu závěru: „V současnosti se přikláním k charakteristice ‚krvavých‘ ψ -operací jako k jedné z metod dokonalé, a tím pádem také velmi efektivní psychoterapie²¹.“

Čtenáři mají samozřejmě plné právo vyvodit si z výše uvedených citací vlastní závěry o hodnotě a pravdivosti předkládaných skutečností.

1. 4. Telekineze a teleportace

Výjimečnou schopnost působit s pomocí psychokineze na statické objekty prokázala Ninčl Sergejevna Kulaginová⁵. Ve více než pětadvaceti různých státních vědeckých laboratořích v Moskvě i tehdejším Leningradu probíhaly od roku 1964 pokusy, které měly prozkoumat její schopnosti. Experimentů se zúčastnila skupina vědců z Fyzikálního ústavu M. P. Lebeděva sovětské Akademie věd v čele s doktorem fyzikálních a matematických věd F. Bunkinem, přičemž mezi členy týmu patřili rovněž akademik J. B. Kobzarev, dopisovatel Akademie věd SSSR R. V. Chochlov a další. Doktor technických věd G. N. Dulněv zveřejnil v několika vydáních časopisu *Soznanije i fizičeskaja realnost'* (třetí díl, č. 1, 3, 4 z roku 1998) výsledky experimentálního výzkumu psychokinetických schopností N. S. Kulaginové, který proběhl v Leningradském ústavu jemné mechaniky a optiky.

Kromě telekineze, tedy působení na lehké předměty a střelku kompasu, Kulaginová několikrát prokázala schopnost takzvaného *hmatového zraku* – dokázala rukou „číst“ různé texty. Exponovala látky citlivé na světlo, kontaktně i bezkontaktně v lidech vyvolávala pocit pálení a zanechávala na jejich těle popáleniny. Podstatně, i o několik jednotek, snižovala pH vody, vytvářela v různých tekutinách kyselé prostředí, ovlivňovala šíření laserového paprsku, několikrát násobně zvyšovala vodivost vzduchu. Dařilo se jí zmírňovat bolest a terapeuticky působit při zánětlivých procesech některých onemocnění²².

Šokující ukázky psychokineze předvedl izraelský senzibil Uri Geller, s nímž v roce 1971 spolupracoval doktor A. Pucharrič, jenž je proslulý teoretickými pracemi v oblasti fyziky a fyziologie psychického výzkumu⁵. Geller silou myšlenky ohýbal a lámal kovové předměty, rušil magnetické záznamy, nutil předměty mizet a znovu se objevit.

Uri Geller

S pomocí rentgenospektrálního mikroanalýzátoru zkoumali ruští vědci lžičku z kovové slitiny, která byla zdeformována působením Uriho Gellera. V časopise *Parapsychologie a psychofyzika* (č. 4, 1993, strany 57–63) se dočteme: „Uprostřed přetočené části kovové lžičky jsme zaznamenali oblast, na jejíž hranici a v jejíž blízkosti došlo ke změně koncentrace prvků slitiny. V místech zkroucení byla struktura materiálu

výrazně odlišná. Poblíž jsme také našli množství specifických mikroskopických trhlin. Celkový obraz zjištěných změn připomíná tepelné působení, které proběhlo v lokální zóně přeměny a nazývá se *opal*.“

Pozoruhodný experiment uskutečnil vědec Saul Paul Sirag, který Gellerovi podal naklíčené semeno fazolu zlatého a poprosil ho, aby „vrátil zpátky čas“. „Uri stiskl fazol v dlaní, a když přibližně po třiceti sekundách dlaň otevřel, ležel na ní bob bez jakýchkoliv známek klíčení. Zdá se, že jev, který byl později nejdříve zopakován, svědčí o psychokinetickém působení i na kategorii času⁵.“

Uri Geller patří bezpochyby mezi velmi vnímavé a světově proslulé senzibily. Sovětští (a nyní ruští) senzibilové nejsou sice o nic horší, ale zůstali zpravidla v utajení a pod dohledem Ústředního výboru Komunistické strany Sovětského svazu, KGB a GRU (Hlavní zpravodajská správa). Teprve v posledních letech byla některá jména odtajněna.

Například Anatolij Sergejev byl v minulosti zástupcem vojenského atašé a zákonným představitel GRU Generálního štábu v jedné z evropských zemí. Díky vzpomínkám novináře A. Kondrašova vyšly najevo některé zajímavé skutečnosti, jež jsou spojené právě se Sergejevem. My si nyní jednu z nich přiblížíme podrobněji.

V tělocvičně velvyslanectví probíhal napínavý volejbalový zápas, v němž proti sobě nastoupily výběry novinářů a diplomatů. Zástupce vojenského atašé A. Sergejev měl zrovna provést podání, avšak těsně před silným úderem do míče se prudce otočil a pohlédl na soupeře. Zhypnotizovaný protivník zůstal stát jako solný sloup a nedokázal přijmout servis. Stejný trik uplatnil Sergejev na každého hráče z družstva žurnalistů, přičemž opravdová kouzla předváděl později u stolu. „Když se soustředil, dokázal pouhým pohledem pohybovat litrovými tupláky s pivem po stole, uměl ohýbat kovové nože i vidličky. Všichni byli zcela šokováni²³.“

Co se týče *teleportace* (okamžitý přesun v prostoru), neznáme v současnosti příliš mnoho příkladů. Určitě však existují. Disponuje jimi již dříve zmiňovaný Sai Baba. „Dokáže číst myšlenky, vidí minulost i budoucnost, je schopen vyskytovat se na různých místech současně. Může na sebe vzít jakoukoliv podobu, umí dokonce ovlivňovat počasí, dokáže zařídit, aby přestalo pršet nebo aby začal foukat vítr. Je schopen zastavit činnost ničivých živlů, a umí dokonce i odvrátit katastrofu¹⁶.“

V lednu roku 1998 proběhla rozhlasovým a televizním vysíláním zpráva, že významný rakouský fyzik Anton Zeilinger teleportoval ve své laboratoři v Innsbrucku foton. Podobná věc se podařila teprve před nedávnem Italům a Američanům. Zeilinger tvrdí, že už sestrojil přístroj na teleportaci, který dokáže doslova během několika vteřin přenést člověka na libovolnou vzdálenost²⁴. „Dosud ale existuje jeden neřešitelný problém: stroj si musí s naprostou přesností zapamatovat polohu a charakter všech atomů, z nichž se jedinec skládá, aby ho na jiném místě naprosto přesně sestavil. Na svčtč však dosud neexistuje natolik výkonná výpočetní soustava, aby naráz dokázala přenést tak obrovské množství informací.“

Mnohem dále však ve svých výzkumech došli ruští vědci. Jestliže se zahraničním badatelům podařilo převést fotony z jedné frekvence na druhou na krátkém úseku světelných vln, pak „ruští výzkumníci pod vedením akademika P. P. Garjajeva jediným mávnutím křídel přeletěli celé světelné spektrum a vznesli se vysoko, do oblasti radiových vln“, což znamená, že teleportovaný foton „změnili“ na radiovou vlnu. „Na základě tohoto jevu je možné vytvářet světelné a radiové vlny, kopie libovolných hmotných objektů a přenášet je prakticky okamžitě na obrovské vzdálenosti. Moskevští badatelé považují teleportaci předmětu, a dokonce i živých bytostí, za zcela reálnou. Na vlastním zařízení už vytvořili kopie menších předmětů²⁵.“

Na stránkách periodika *Litěraturnaja gazeta* (č. 1–2 z roku 2001) byla pod názvem *Obyčejné povolání* otištěna poznámka Jeleny Rajevové, která odkazuje ke knize kosmonauta K. Feoktistova *Dráha života* (Trajektorija žizni). Autorka v příspěvku píše: „...Poslední dvě kapitoly knihy s názvem ‚Spory okolo Marsu‘ a ‚Let ke hvězdám‘ mohou u střízlivě uvažujícího maloměšťáka vyvolat rozpaky. Dost nerealisticky například působí úvahy o možnosti vytvoření informačního *paketu* (shluku), který by obsahoval detailní popis lidské osobnosti (včetně fantazie, sympatií, antipatií a tak dále) a jenž by bylo možné odeslat prostřednictvím elektromagnetických vln ke vzdáleným hvězdám kvůli zprostředkování kontaktu.“

Úvahy astronauta K. Feoktistova o teleportaci člověka ale zřejmě nejsou příliš odtržené od reality, když se věda touto problematikou intenzivně zabývá.

Zatímco badatelé dosud o možnostech teleportace předmětů a živých bytostí pouze uvažují, mágové již takovou činnost provádějí.

K uvedené problematice se mimo jiné vyjádřil také šéf rostovské pobočky Asociace ENIO V. J. Rogožkin. V letech 1990–91 se v Moskvě v masovém měřítku začali objevovat poltergeisti. K výzkumu a neutralizaci těchto jevů byl sestaven tým odborníků z různých měst republiky, do jehož kruhu byl přizván právě i V. J. Rogožkin. Jelikož ke všem závažným případům výskytu poltergeista docházelo v typizovaných třípokojových bytech, vědec se v jednom z nich dočasně usadil, což mu umožnilo být přímo u zdroje a vše lépe pochopit.

Jako „induktoři“ poltergeista ve všech případech fungovali chlapani ve věku mezi dvanácti a čtrnácti lety. Většinou pocházeli z rodin, jež byly opuštěny otcem, a prožili porodní trauma nebo jiná zranění mozku. Pokud se v bytě začali z neznámých příčin objevovat poltergeisti (vybuchovala kuličková pera, začaly hořet noviny, padaly různé předmě-

ty, létaly kusy nábytku a tak podobně) a obyvatelé byli to-
tálně zmatení, objevil se nablízku „dobrodincc a zachránce“
Nikolaj Ivanovič Trojanov, psychoterapeut z moskevské to-
vární na parfumerii. Snažil se lidem „vysvětlit“, že dané
jevy jsou spojeny s jedinečnými schopnostmi dítěte a že je
připraven přijmout chlapce do učení, díky čemuž se schop-
nosti dítěte rozvinou a poltergeist zmizí. Sliboval hory doly
(cestu do USA do centra paranormálních jevů) a obvykle
dosáhl svého.

Nikolaj Ivanovič Trojanov se více než padesát let velmi
vážně zabýval magií a ovládal řadu technik, které mu umož-
ňovaly provádět jedinečné věci. „Mohl například teleporto-
vat svému příteli v USA unikátní ikonu z libovolného chrá-
mu. Sám Trojanov si však takto hrával jen ve vzácných přípa-
dech a velmi zřídka. Neměl žádnou zvláštní potřebu se hmot-
ně zabezpečovat... zabýval se tím z čisté „lásky k umění“²⁶.

Své učedníky si Trojanov testoval speciálním způsobem.
V typizovaných bytech prováděl „astrální ověřování“ a vy-
bíral vhodné kandidáty. Vytvářel „standardní astrální kanál
na procházky“ po bytech a posílal do astrální roviny dítěte
bytost z paralelního prostoru – zlého ducha. Tento postup
mu zjednodušovala právě poranění mozku, stačil menší šok
dítěte způsobený třeba samovznícením tapety a zlý duch byl
zaveden do astrálního plánu chlapce, který začal působit
jako zdroj poltergeista a vykonával své temné dílo sám. Na
nezkušeného čtenáře může celá výše uvedená záležitost pů-
sobit v lepším případě jako výplod bujné fantazie. Proto
tedy navrhuje, aby se zájemci podrobněji seznámili s fe-
noménem poltergeista v řadě článků, zveřejněných v něko-
lika číslech vědeckého časopisu *Parapsychologija i psicho-
fizika* z let 1993–99. Uvedené stati přinášejí informace
o mnoha výzkumech poltergeista, o nichž se nejednou dis-
kutovalo na mezinárodních konferencích.

Nyní se však opět vrátíme k Trojanovovi, jehož škola
představovala skutečný unikát; učil totiž děti používat ast-

rální výstup, teleportaci. V hodinách například dětem ukazoval fotografii prstenu s drahokamem a tvrdil, že ztracený šperk patří jeho známé. Úkolem chlapců bylo podniknout astrální výstup, najít prsten a teleportovat jej. Děti úlohu úspěšně splnily...

Samotný Trojanov kontroloval žáky ve své astrální podobě, pravidelně „obcházel“ jejich byty, a byl to právě jeho astrální dvojník, jehož zaregistroval v jednom z bytů odborník na *emologii*, který tam „seděl v úkrytu“.

Celý tento příběh skončil setkáním vědců s Trojanovem na jeho pracovišti v továrně. Po jejich rozhovoru najednou fenomén poltergeista zmizel.

1. 5. Telepatie a jasnovidectví

Telepatie jako jev byla prozkoumána dostatečně důkladně, a proto můžeme v této souvislosti uvést řadu příkladů. V roce 1971 se v americkém tisku objevily zprávy o tom, že odborníci prováděli čtyři telepatické scence mezi pozemními základnami a kosmickou lodí *Apollo 14*, když kosmický koráb mířil na Měsíc. Jeden z kosmonautů byl senzibil, telepat, a v myšlenkách vysílal na Zem určité obrazy. Pro tyto účely byly vypracovány obrázky zvané *Zenerovy karty*. Na naší planetě potom tyto myšlenkové obrazy přijímal jiný telepat. Ukázalo se, že ze dvou set obrázků, které astronaut vyslal, bylo jedenapadesát spolehlivě přijato senzibilem na Zemi, což rozhodně nemůže být náhoda²⁷.

Výzkum telepatie začal v Rusku ve dvacátých letech minulého století, jednalo se o systematické pokusy, kterých se zúčastnili profesor G. A. Koževnikov, B. B. Kažinskij, A. V. Leontovič, A. L. Čiževskij, uznávaní vědci, akademici P. P. Lazarev a V. M. Bechtěrev. Akademik Lazarev je znám především jako tvůrce iontové teorie dráždivosti, zatímco V. M. Bechtěrev je specialistou v oblasti výzkumu mozku. V jejich práci pokračoval Bechtěrevův žák, profesor Leningradské univerzity L. L. Vasiljev. Bádání těchto vědců vy-

volalo obrovskou odezvou v odborných kruzích po celém světě. Jednalo se o experimenty se sugescí na velké vzdálenosti, až stovky a tisíce kilometrů, které dělily Leningrad a Sevastopol. Zahrnovaly také pokusy se sugescí z kovové místnosti se stěnami, které nepropouštěly velkou část paprsků elektromagnetického spektra. Experimenty přinesly neobyčejně zajímavé výsledky, L. L. Vasiljev také mimo jiné dospěl k závěru, že ani izolace či jakékoliv jiné překážky, a dokonce ani pozemské vzdálenosti nemohou bránit telepatickému spojení²², což potvrdila ukázka seance mezi senzibily na Zemi a na Měsíci.

Za nejvýraznějšího telepata minulého století lze označit Wolfa Messinga, který ve svých vzpomínkách mimo jiné uvádí²²: „Už vůbec není potřeba znovu a znovu hledat důkazy, že telepatie existuje; takových potvrzení už totiž bylo nashromážděno až příliš mnoho. Je třeba se od nich odrazit a snažit se proniknout do mnohem niternějších tajemství tohoto jevu.“

Tím se také zabývá současná věda. V časopise *Soznanije i fizičeskaja realnost'* (třetí díl, č. 4 z roku 1998) popisuje doktor technických věd G. N. Dulněv ve článku „Registrace telepatických jevů“ výsledky, které prováděl Leningradský ústav jemné mechaniky a optiky.

Časopis *Těrminator* přinesl rozhovor se členem Ruské akademie přírodních věd a Ruské akademie lékařských věd V. P. Kaznačejevem, v němž tento vědec hovoří o výzkumu telepatie početných skupin lidí. „Sezení transpersonálního (telepatického) spojení se účastnili pracovníci našeho ústavu, obyvatelé ruských i zahraničních měst a obcí. Jen k telepatickému mostu *Polární zář* se například připojily přibližně dva tisíce lidí, žijících v Novosibirsku, na ostrově Dixon, na Uralu, v Moskvě, ve Francii, Španělsku a USA... V daném okamžiku si účastníci sezení telepaticky předávali a přijímali na vzdálenost více než tisíc kilometrů náboženské symboly, obrazy ze starých jeskynních maleb a výtvary

slavných umělců. Podařilo se zjistit, že transpersonální spojení se nejlépe daří vytvořit mezi jedinci narozenými ve stejném znamení zvěrokruhu, obzvlášť tehdy, jestliže se tyto osoby nacházejí na ekologicky čistých a posvátných místech (v přírodních rezervacích, muzeích, a tak podobně)²⁸.“

Telepatických sezení, které organizoval V. P. Kaznačev, se účastnili „obyčejní“ lidé. Senzibilové totiž prezentují obzvlášť šokující výsledky, například v laboratoři výzkumu anomálií Školy inženýrských a aplikovaných věd Univerzity v Princetonu (School of Engineering and Applied Science) prováděli déle než deset let pod vedením doktora R. G. Jahna dopodrobna rozpracované experimenty, které zkoumaly vzájemné působení člověk–člověk a člověk–stroj. Pro ilustraci uvádíme dva příklady.

Jednoho letního rána roku 1977 se skupina pracovníků telekomunikační společnosti CBS na Mundelein College v Chicagu setkala s několika výzkumníky, kteří prováděli experiment v rámci programu *Vzdálené vidění*²⁹. Agent společně s pracovníky televize odjel autobusem do centra města a v určenou dobu jeden z pracovníků zapnul generátor náhodných čísel, s jehož pomocí musel určit číslo obálky z balíčku, který tvůrčí skupina předem připravila. V každé obálce byl vložen popis cesty k cíli, jenž se nacházel třicet minut jízdy od centra. Náhodně vybraným cílem se stala Rockefellerova kaple na území chicagské univerzity. Když se agent i jeho průvodci dopravili na uvedené místo, začali se procházet kolem kostela, zašli i dovnitř, všechno točili na video a diskutovali o podrobnostech všeho, co spatřili.

Percipient (příjemce) se v přítomnosti zbylých členů televizního štábu musel snažit popsat, kde se bude nacházet agent za hodinu a patnáct minut. Když se pohodlně usadil před televizní kamerou, začal v určený čas diktovat svoje pocity.

„Spatřil“ následující: „... Vidím procházet lidi... Vidím masivní dřevěné dveře s černou závorou... nade dveřmi je

něco jako kupole. Mám pocit, že agent otevírá dveře a vchází dovnitř... Zdá se mi, že je to kostel... Vidím sochu, je to mramorový anděl ve vlajícím hávu, nad jehož hlavou je svatozář... před mýma očima se objevuje oltář“ a tak dále.

V následujícím příkladu se agent nachází v Moskvě, zatímco percipient je v Chicagu, které je od Moskvy vzdáleno asi deset a půl tisíce kilometrů.

Agent se procházel podél Tret'jakovské galerie, přičemž příjemce výjev popisoval následujícím způsobem²⁹: „Cítím klidnou a pokojnou atmosféru, jako když člověk pobývá ve starém chrámu... Je možné, že se jedná o starý zámek... Cítím, jak na mě dýchá historie... Hlavou mi probleskla představa staré, relativně velké budovy. Její okna se podobají obloukům, jsou také na horní části dveří, vše vypadá velmi působivě. Světle šedá budova je bohatě zdobená... Vidím obrovské dvojité dveře, předc mnou se mihly čtvercové sloupy s koulemi nahoře. Vypadají, jako by tvořily část vchodu, každý stojí na jedné straně...“

Velmi jasně byl lokalizován most na Dunaji v Bratislavě, který se nacházel ve vzdálenosti 9 000 km od Chicaga, ve vzdálenosti 8 km percipient dokonce slyšel zvuk agentových kroků po dřevěné podlaze ve stanici Glencoe.

Je tedy pochopitelné, proč se o senzibility tak zajímala CIA, KGB, rozvědka a mnozí další. Už v polovině osmdesátých let dopisovatel AV SSSR A. G. Spirkin, doktor psychologických věd, sestavil seznam pracovníků tajné laboratoře, kterou kontroloval Ústřední výbor Komunistické strany Sovětského svazu a tajné policie KGB, a to podle důležitosti a schopností konkrétního jedince. První pozici na seznamu zaujímal Alexej Jeremejevič Krivorotov, bývalý plukovník kontrarozvědky, který léčil samotného Brežněva. Pod číslem dva se skrýval Ivan Dmitrijevič Fomin, bývalý novinář, jenž dlouhodobě léčil členy Ústředního výboru strany i s jejich rodinami. Na třetím místě v utajeném seznamu byla Džuna³⁰.

I. D. Fomin vzpomíná: „V létě devadesátého roku jsem přijal pozvání velitelství leteckého spolku v Kubince, jehož představitelé mě požádali, abych zjistil příčinu dvou leteckých katastrof.“ Senzibil podle fotografií zemřelých letců určil důvod jejich smrti. Závěry se přesně shodovaly s výsledky šetření letecké inspekce, a od té doby jeho schopnosti často využívalo velitelství armády i kriminální policie.

„Posádky elitní letecké skupiny Ruští vítězové jsem doplňoval podle principu psychologické slučitelnosti, určoval jsem bioenergetickou úroveň letců a prováděl diagnostiku jejich fyzického i psychického stavu. Vysílal jsem ze Země do nebe myšlenkové příkazy posádce ‚vítězů‘ a snažil jsem se, aby bez problémů zvládli figury nejvyšší pilotáže. Poté, co pokus proběhl, mi jeden z majorů vyprávěl, že v nejdůležitějších okamžicích se na něho doslova tlačil olověný plát a bránil mu v řízení... Po těchto experimentech jsem každému z letců vytvářel bioenergetickou ochranu před vlivy cizorodých polí. Ještě dnes ti muži létají.“

Fomin disponuje i výraznými schopnostmi v oblasti jasnovidectví. Stačí, aby jen začal přemýšlet o objektu a „obraz“ vzniká sám od sebe. Třetí den po tom, co v Jugoslávii zmizeli novináři Viktor Nogin a Gennadij Kurennoj, senzibil spatřil hrůzné obrazy: chlapce někdo zastřelil a poté jejich těla zapálil v autě. Jeden hrdlořez měl vousy a nosil brýle, druhý z vrahů byl vycvičený důstojník. Fomin okamžitě zavolal do televize a den nato hlasatel ve zprávách oznamoval: „Podle neoficiálních zdrojů bylo zjištěno...“, načež následovala senzibilova verze a brzy bylo skutečně ohořelé auto nalezeno.

Ačkoliv je Fomin jedničkou v jasnovidectví, pro řadu vědců je zajímavý především svou schopností ovlivňovat polní kultury a zrychlovat jejich růst. Oficiálně se však této oblasti začal věnovat (kromě pokusů na své chatě) až po perestrojce.

Je třeba podotknout, že tajné služby vždy projevovaly zájem o nejrůznější způsoby psychického působení na člověka. Už od dob NKVD vyškolení pracovníci z tajné laboratoře na Lubjance vybírali děti se schopnostmi senzibilů, dlouhodobě je pozorovali a ty nejnadanější školili podle zvláštního programu ve školách pro rozvědčíky. Až do poloviny padesátých let tento program fungoval pod vedením L. L. Vasiljeva, později výzkum společně se studiem speciálních metod rovněž probíhal po linii vojenské rozvědky v takzvaném „Objektu 01168“. Jen v roce 1975 podle západních zdrojů k těmto účelům poskytla rozvědka přibližně tři sta milionů rublů. V poslední době tuto práci prováděli pracovníci vojenského útvaru 10003²³.

Na závěr vám nabízíme zajímavou tabulku „Srovnání paranormálních schopností některých senzibilů“, kterou vědci vytvořili v důsledku analýzy těchto fenoménů³¹.

Otázka však zní, podle jakých kritérií lze srovnávat dané fenomény a senzibily, kdo z nich je tím nejlepším a kdo naopak „nic moc“.

K relativně přibližnému hodnocení posloužila dvě kritéria: ukazatel maximální energie, která je ekvivalentní silovému účinku – E_{\max} (J) a průměrný specifický výkon – q (W/cm^2).

Souhrnná tabulka

Číslo	senzibil, proces	E_{\max} (J)	q_{\max} (W/cm ²)
1	Čchan Bao-šen – přesun dřevěné kostky o rozměrech 3,5 x 4,8 x 82 cm – propalování mince, – přesun tabletky	104, > 930 100	> 35 $1,2 \times 10^4$ 2×10^4
2	Chaun, Eusapia Palladino a další – levitace,	1400	0,2
3	Transcendentální meditace – siddhi – levitace,	700	0,7
4	O. Worrel – vlny ve Wilsonově komoře	400	0,5
5	Guzik, Kevedo a další – levitace těla a předmětů	≤ 300	≤ 0,01
6	Kazandžijev – pětminutové záření dlaní	120	$3,5 \times 10^3$
7	N. S. Kulaginová – pětminutové tepelné záření dlaní – „bioflecking“ polymeru PMML – telekineze	45 5 0,5	$1,5 \times 10^3$ 0,01 10^3
8	Underwood, Džao Čchan – zapalování papíru	20	0,2
9	Uri Geller – ohnutí a zničení lžičky – rozlomení platimového prstenu	10 0,2	0,02 10
11	Kuzmenko – vzplanutí celuloidu, vypalování fotografického filmu	10	0,01-0,03
12	Tkačenko a další – biopřítazlivost $P \leq 50$ kg,	$2,5 \times 10^3$	12

Vysvětlivky k tabulce:

1. Primárně bylo zjištěno, že nejsilnější energetické jevy působuje Čchan Bao-šen. Podivuhodné schopnosti čínského senzibila se projeví tím způsobem, že „dřevěná kostka o délce více než osmdesát centimetrů prošla skříní a pilulka prošla stěnou skleněné nádoby za pouhých 0,0025 vteřiny. Práce při transportu kostky byla posuzována podle odporu, který kladlo nezdeformované těleso, a činila 10 kJ“. Pro nevěřící Tomáše opakujeme: hovoříme zde o teleportaci dřevěné kostky (mohutného polena) skrze stěnu skříně a tabletky přes sklo zkumavky. Výzkumníci sice energetické ztráty přibližně vypočítali, ale jak k jevu dochází, to doposud vysvětlit nedokážou.

2. Při výzkumu levitace (současně s levitujícím jedincem byly ve vzduchu stůl, židle a další předměty) se energetické ztráty hodnotily podle změny potenciální energie: práce potřebná na vyzdvižení 70 kilogramů do výšky dvou metrů se rovná 1400 J.

3. Deformaci a ničení běžných předmětů vědci hodnotili na příkladu ohnutí lžice z ocelové slitiny.

4. Gellerovo působení na rovný drát z materiálu „s tvařovou pamětí“, z nitilonu, způsobilo, že se ohnul o devadesát stupňů. V horké vodě se tento drát okamžitě zkroutil do spirály, jako by deformace proběhla v peci. Vědci analyzovali strukturu okamžitého jemného porušení platinového prstenu, který se nacházel v blízkosti senzibila.

5. V souhrnné tabulce jsou rovněž uvedeny maximální ukazatelé věhlasných senzibilů, které odpovídají normálnímu provedení zkoumaných jevů. Najdete v ní také hodnocení dalších paranormálních tepelných efektů: zapálení papíru (Underwood, Džao Čchan), celuloidu (Kuzmenko); nerovnovážné tepelné záření dlaní (Kzandžijev, Kulaginová); indukované kondenzované vlny v ionizační Wilsonově komoře (Worrel), „bioflecking“ polymeru (Kulaginová) a další.

Ne všechny silové efekty se ovšem podařilo dát do souvislosti s odpovídající energií. Jevy jako zhmotňování a dematerializace nejrůznějších předmětů (Sai Baba, Amyr Amiden, U. Geller), změna vlastností látek, jejich spektra, průběhu chemických reakcí (Ian Sinn) nemají v moderních vědeckých představách obdoby.

6. Závěry, k nimž dospěli vědci z rozboru souhrnné tabulky:

- energetičtí ukazatelé mohou sloužit jako charakteristika pro srovnání paranormálních efektů a jejich nositelů
- nejsilnější energetické projevy má na svědomí Čchan Bao-šen
- existuje „specializace“ senzibilů³¹

Existuje neznámý jemnohmotný svět, který doposud nejsme schopni pochopit a který se nachází velmi blízko, někde okolo nás. Nemůžeme už žít podle zásady nic nevidím, nic neslyším. Konkrétní jedinci mohou samozřejmě prožít svůj krátký pozemský život s klapkami na očích a se špunty v uších, věda se ale podle takového principu rozvíjet nemůže.

Vědci v současnosti stále hlouběji pronikají do jemnohmotného světa. Na rozhraní různých oborů, jakými jsou biologie, fyzika, informatika, psychologie, elektronika a další, se objevila nová věda – *bioenergoinformatika* neboli *eniologie*, která se podrobně zabývá zkoumáním jemnohmotného světa, jemnohmotných těl člověka či lidského vědomí.

Na třetí mezinárodní konferenci „Změněné stavy vědomí u člověka. Experimentální a teoretické výzkumy v parapsychologii“, která se konala v Moskvě od 18. do 20. dubna 1997 vystoupil doktor technických věd P. I. Uljakov s refe-

řítém na téma „Biopole v energoinformačním prostoru“. Jen stěží jsme schopni docenit význam tohoto příspěvku. Badatelé poprvé navrhli matematický model stvoření světa jako spojnicí mezi informačním (duchovním) a materiálním světem.

Věda vždy operuje s modely a nejrůznějšími objekty, obzvláště se světem jako takovým, jež jsou však mimořádně složité. Na druhé straně vědecké metody jsou natolik omezené, že je nelze ke studiu takových jevů použít. V bádání je nejtěžší sestavit matematický model objektu, o nějž se zajímáme.

Matematicky vyjádřenou strukturu světa, kterou ve svém referátu popsal P. I. Uljakov, lze efektivně využít v systémech počítačové modelace, což může podstatně rozšířit naše znalosti o člověku a okolním světě.

Teze Uljakovova referátu uvádíme v úplnosti s ohledem na obrovský vědecký přínos jeho sdělení¹³⁹.

„Velké množství anomálií nemohou badatelé vysvětlit v rámci čistě materialistického paradigmatu; analýza průběhu anomálních jevů potvrzuje podstatnou a někdy i určující roli nemateriálních faktorů. Individuální materiálně-duchovní komplex člověka nazvaný *biopole* je prostřednictvím vlastní hmotnosti spojen se zemskou přitažlivostí, to znamená, že je ‚vtažen‘ do gravitačního pole Země. Představy o biopoli bez problémů korespondují s fungováním lidí v materiálním a energoinformačním prostoru.

Tuto dualistickou funkci můžeme v modelovém zobrazení popsat prostřednictvím komplexního potenciálu, jehož reálná část odpovídá gravitačnímu poli Země, zatímco zdánlivá informačnímu (duchovnímu) poli. Řešení Poissonovy rovnice duchovního potenciálu umožňuje odhalit jeho prostorovou strukturu.

V důsledku rozpadu biopole po klinické smrti se odděluje informační neboli *duchovní komplex* (DK) – tomuto termínu se nejvíce blíží pojem *duše*. Dalším typem informač-

ních bytostí jsou autonomní myšlenkové struktury neboli myšlenky, které jsou produktem mozkové a cmoční aktivity lidí a společně s DK vytvářejí vzájemně působící soustavu nehmotných struktur; pojmenujeme ji jako *duchovní svět* (DS). Z fyzikálního hlediska se tyto autonomní struktury označují jako *solitony*. Nashromážděná pozorování a řada pokusných zvukových a obrazových kontaktů s DS potvrzují jeho nehmotnost a geometrickou identifikaci s naším trojrozměrným prostorem v podobě paralelního světa.

Výzkumu podléhají některé vlastnosti DS – podmínky dlouhodobé existence jeho struktur při myšlenkovém ‚nahuštění‘ z našeho světa: modlitby, meditace a tak podobně.

Na první pohled lze časové fungování slabě hasnoucích solitonů charakterizovat s pomocí relaxační rovnice. Jako řešení rovnice poslouží kinetické hledisko ‚života‘ v paralelním světě.

Otázky o velikosti energetické nebo přesněji řečeno psychofyzické zábrany s nadbariérovým čili tunelových charakterem kontaktů s naším světem zůstávají ovšem i nadále nezodpovězené.

V rámci modelu existence nemateriálních solitonů v DS zkoumají výzkumníci reinkarnaci, kontakty mezi světy a další jevy. Na závěr badatelé prověřují adekvátnost představ o paralelním nemateriálním světě a možnosti jeho výzkumu.“

Zdá se neuvěřitelné, o jakých otázkách dnes výzkumníci diskutují na mezinárodních konferencích, vždyť ještě docela nedávno věda zkoumala svět jako čistě materiální vesmír, přičemž zcela ignorovala duchovno, které tak obhajovalo náboženství. Ve vědeckých modelech, plánech a myšlenkách nebylo místo na duchovní (informační) svět. V současnosti věda zkoumá realitu jako soubor dvou plánů, ve kterém jemnohmotný (duchovní) svět nezaujímá pouze rovnocenné postavení, ale výrazně převyšuje a řídí materiální svět.

Kapitola druhá

Průnik do neznáma

2. 1. Energetický systém organismu

Problematika energetického systému organismu představuje jednu ze základních otázek, řešíme-li vzájemné působení člověka a vesmíru. Významný maďarský vědec Albert Szent-Györgyi napsal, že život je nepřetržitý proces vstřebávání, přeměny a přesunu energie nejrůznějšího druhu a významu²⁷. Energie je pro organismus nezbytná nejen kvůli neustálé regeneraci; značné množství je totiž potřeba k dalším, neméně důležitým úkolům, jako jsou například:

- příjem informací z vnějšího prostředí, jejich přesun do centrální nervové soustavy (míchy a mozku), zpracování informací a rozhodování

- příjem informací o stavu organismu samého, regulace životních procesů v souladu se stavem okolního prostředí

- zabezpečení procesu myšlení

- zabezpečení a regulace emocí

- vytvoření látkových a energetických rezerv

Energie, která je vydávána na zabezpečení veškerých procesů v organismu, musí splňovat řadu podmínek³²:

- dostupnost prakticky okamžité „dopravy“ s minimálními cestovními ztrátami

– pružnost, nespojitost; musí být rozdělována v souladu s potřebami organismu, jednotlivých buněk, tkání a orgánů s přesností na kvanta

– rychle se měnící situace vyžaduje tvorbu maximálních rezerv této energie, koncentrované do minimálních objemů

– tato energie musí zabezpečovat činnost každé buňky, tkáně, orgánu, a to nezávisle na jejich funkci v organismu, to znamená, že musí být univerzální a schopná přeměnit se z jedné formy do druhé

– organismus ji z okolního prostředí musí s maximální rychlostí „vstřebat“ s pomocí jakéhokoliv bodu na povrchu; její přebytky musí být okamžitě vyloučeny do okolí, pokud nemůže být využita k vytvoření energetických rezerv

Ze všech druhů energií, které dnes známe, odpovídá jmenovaným požadavkům pouze energie elektromagnetického pole. Ani teplota, ani chemické vlastnosti takzvaných energeticky výživných látek, ani mechanická energie nemožou splnit uvedené nároky.

Organismus jakékoliv živé bytosti je protkán různě silnými elektromagnetickými poli, jež při vzájemném působení s látkami těch či oněch orgánů zabezpečují jejich činnost. Prakticky všechny hlavní funkce organismu jsou spojeny s elektřinou a magnetizmem.

Povrch každé buňky, tkáně či orgánu je nezávisle na jejich funkcích vždy nabit záporně, vnitřní vrstvy mají naopak kladný náboj. Existence odlišných potenciálů mezi povrchovými a vnitřními vrstvami (biopotenciál) svědčí o přítomnosti životně důležitých procesů, nepřítomnost náboje znamená smrt. Pomocí elektrických potenciálů je regulován vstup i výstup každé buňky.

Nervová soustava představuje ve své podstatě složitý elektrický řetězec. Vědci zjistili, že nervové podráždění předávají vlákna somatické nervové soustavy s pomocí elektrického proudu nebo „proudem činnosti“³².

V současnosti je známo, že právě buňka představuje zdroj bioelektrických potenciálů. Biochemik Szent-Györgyi tvrdí, že živá buňka ve své podstatě představuje elektrický stroj. Člen Akademie věd Ukrajinské sovětské socialistické republiky D. S. Voroncev se ale domnívá, že: „Nelze zkoumat buňku jako jakési dynamo, které produkuje velké množství energie pro organismus. Buněčné atomy pravděpodobně hromadí energii, jestliže jsou v excitovaném stavu, a buňka jako celek tak mezi částicemi udržuje určité množství energie.“

Z početných experimentů vyšlo najevo, že k přenosu excitace je využívána volná energie, jež se hromadí v buňce, tkáni či orgánu. Co je to za energii? Část z ní putuje v důsledku chemických reakcí „do skladiště“, avšak toto množství představuje jen nicotné zlomky ve srovnání se zásobami, které jsou uloženy v buňce – jsou to „drobečky“ energie, smetené ze stolu látkové výměny. Je evidentní, že se musíme poohlédnout po jiných zdrojích, zásobárnách oné volné energie, hledat ji ovšem můžeme pouze v okolním prostředí.

Vzduch, který dýcháme, obsahuje určité množství aerónů. Už v roce 1818 hovořil V. N. Karamzin o atmosféře nasycené elektřinou a o možnostech jejího využití pro potřeby zemědělství nebo k léčbě nemocných. Dnes už věda dokázala, že vliv atmosférické elektřiny na aktivitu organismu je obrovský a že roli této energie ve fyziologických procesech nelze zpochybnit.

O léčebných vlastnostech ionizovaného vzduchu byly napsány stovky publikací. Cítíme, jak se díky němu zrychluje náš dech a jak se aktivizuje rytmus aktivity našeho organismu pod vlivem slunečních paprsků; jak blahodárně na nás působí čerstvý vzduch, čistá pramenitá voda, vůně květin, jak se nám zvyšuje tonus na mořském pobřeží nebo v lese.

Indičtí mudrci nebyli daleko od pravdy, když tvrdili, že vdechovaný vzduch obsahuje něco, co dokáže upevnit zdraví a co je nezbytné pro fungování organismu.

Máme své důvody k tomu, abychom pod oním „něčím“ chápali energii ionizovaných a excitovaných atomů, energii slunečních paprsků, ionizovaného záření přirozeného radioaktivního proudu. Smekáme před intuicí indických mudrců a po vzoru některých novodobých výzkumníků, budeme onu „životní sílu“ nazývat *pránou*.

Tento pojem obecně zahrnuje všechny druhy energií, kterých je v okolním prostředí nesporně mnohem více než v organismu; jedná se o všechny druhy energií, jež jsou pro organismus nepostradatelné a mohou být využity či vráceny do okolního prostředí³².

V deníku *Sankt-Petěrburgskije vedomosti* ze 17. září 1998 je uveřejněn článek „Mráz ani žár jim neuškodí“, který byl přetištěn z italského časopisu *Panorama travel*. Píše se v něm: „Lékaři jen krouťí hlavami a jsou naprosto v rozpacích... Pětašedesátiletý mnich Sachadž Maháradž nepřijímal potravu přesně rok. Každý den mu stačilo jen několik sklenic teplé vody. Ač to zní neuvěřitelně, žádný blud v tomto příběhu nehledejte, vše proběhlo pod kontrolou věrohodných svědků, lékařů, kteří po celou dobu kněze sledovali. „Pokud jsou myšlenky nasměrovány do správného kanálu, člověk nevnímá ani hlad, žízeň, horko, ani chlad,“ vysvětluje Sachadž Maháradž svůj fenomén.“ Ve článku se dále uvádí: „V horských kláštěrech v Himálaji je důkazem mnišské zralosti následující zkouška. Ve dvacetistupňovém mrazu a ošleháván ostrým větrem musí mnich, který je oblečený

pouze do bederní roušky, vysušit teplem vlastního těla několik mokrých prostěradel. A on to skutečně dokáže.“

Proslulé americké médium Arthur Ford v knize *Život po životě...* uvádí: „z pozemského života jsou známy případy (například významná německá mystička Therese Neumann nebo proslulý indický mnich Jógánanda), kdy se lidé dokázali nasytit tím, že vstřebávali záření a během řady let se obešli bez pozemské potravy³³.“

Typickým příkladem lidského jedince, který v plné míře čerpal energii z okolního prostředí, byl Porfirij Kornějevič Ivanov. Po celý rok totiž chodil bosky a v krátkých kalhotách, denně se několikrát poléval studenou vodou, i na mrazu, a v posledních letech života se stravoval jednou za týden rozinkami. Za války ho Němci vozili za krutých mrazů svlečeného na motocyklu po Kyjevč, polévali ho studenou vodou, zakopávali do sněhu, a dokonce ho nechávali ve studni. Přežil vše, protože dokázal využívat pránu³⁴.

Člověk přijímá pránu nervovými zakončeními, které se nacházejí v dýchacích cestách, v plicních alveolách, sliznatých obalcech trávicího traktu a také v kůži.

Energie ze vzduchu se dostává do různých orgánů a soustav organismu prostřednictvím určitého distribučního systému (energetickými meridiány), který tvoří neodmyslitelnou součást biopole každého lidského jedince. Biopole „protkává“ každou buňku fyzického těla, a jak zjistil profesor V. N. Puškin, „... nukleové kyseliny, které bývají obvykle zkoumány jako regulátor buněčných procesů, představují spojující článek mezi vlnovou formou (polc) organismu a živou látkou buňky“¹³.

Západní věda po dlouhou dobu neuznávala existenci energetických meridiánů, stejně jako ignorovala samo biopole; dokonce i dnes jej řada ortodoxních vědců ze zásady odmítá: „Tak to nemůže být, protože něco takového není vůbec možné.“

Čínští a indičtí mudrcové však o existenci soustavy meridiánů a biologicky aktivních bodů věděli už před několika tisíci lety, avšak teprve v roce 1962 byla jejich existencí vědecky prokázána. Korejští badatelé odhalili do té doby neznámý systém, který nazvali *kenrak*, a jehož dráhy se překvapivě shodovaly s meridiány.

O existenci soustavy *kenrak* informoval poprvé profesor Kim Bong Chan ze Severní Koreje³², přičemž se opíral o teorii staré čínské medicíny a současně využil moderní elektronická zařízení. Korejští vědci tak v lidském organizmu objevili systém, jenž se skládal z tenkostěnných trubiček, přičemž v zesílených místech našli bioaktivní body (BAB). Na základě výzkumů bylo zjištěno, že v těchto kanálech cirkuluje tekutina (voda) se zvýšeným obsahem molekul DNA⁹⁰.

Závažnost uvedeného objevu tkví v tom, že badatelé jednak potvrdili existenci energetických drah, meridiánů, a zároveň objevili místo, v němž se setkávají energetické kanály (energie) s molekulou DNA, která je nositelem informací, jež jsou nezbytné pro rozvoj buňky i celého organismu.

Další výzkumy V. Adamenka, K. Johnsona, W. Tiller a ostatních prokázaly, že soustava *kenrak* představuje systém kanálů, které přenášejí vlny: jedná se o tenké, vzájemně provázané trubicovité útvary s velmi tenkými stěnami, jež mají v průřezu tvar oválu či kruhu. Na pokožce a v podkožních vrstvách jsou kanálky zakončené drobnými propustnými oválnými útvary – receptory, které jsou využívány k „zachycování“ elektronů z okolního prostředí. Receptory tyto částice dobře chytají ze vzduchu, obzvláště tehdy, je-li kůže elastická, vlhká i teplá, a pod pokožkou se nachází aktivní svalstvo. Znamená to, že množství energie, kterou organismus získává ze vzduchu, ovlivňuje intenzita záření svalstva pod kůží. Na pokožce se soustředí nezbytná energie, protože procesy podráždění a tlumení v daném těle přitahují elementy zvnějšku (pochopitelně s různou polaritou). V dů-

slučku vnitřní aktivity organismu se na kůži soustředí částice nezbytné energie.

Soustava kenrak, jejíž součástí je i systém energetických drah, se vžila pod názvem *akupunktura*.

Badatelé aplikovali akupunkturu v rámci anatomie fyzického těla, která je každému dobře známá. Prostřednictvím soustavy akupunkturálních bodů přechází energie ze vzduchu do nejrůznějších orgánů lidského organismu. Pod pojmem *orgán* je třeba chápat i soustavu, kterou daná součást řídí. (Orgán *srdce* tedy například zahrnuje také celou soustavu, zabezpečující krevní oběh a některé prvky psychické aktivity a podobně. Podstatný není orgán jako takový, nýbrž jeho funkce, přičemž je třeba vědět, jak ji upravit, pokud došlo k jejímu narušení. Každá taková funkční soustava (orgán) čerpá energii ze vzduchu prostřednictvím určitých energetických kanálů, které začínají na povrchu kůže nebo v podkožních vrstvách. Tyto kanály označujeme také jako meridiány, o nichž jsme již hovořili. Je jich dvanáct a označují se například jako *meridián srdce*, *meridián plic*, *meridián ledvin* a tak podobně.

Kromě meridiánů jsou známy také další neméně důležité kanály příjmu energie, jež se nadále větví, přičemž si můžeme všimnout, že síť těchto kanálů je pokryta doslova celá pokožka. „Lidská kůže představuje něco na způsob desky s tištěnými spoji v televizoru nebo radiopřijímači: nachází se na ní složitá síť kanálů, které dobře vedou elektrický proud²⁷.“

Ž. Kalmorov se zabýval rozvíjením myšlenek A. L. Čiževského, přičemž se mu podařilo dokázat, že „kůže představuje orgán absorbující kosmické záření, jehož kvanta (kvantem elektrického pole je elektron) se spojují s energií vnitřní látkové výměny a určují veškerý energetický základ organismu²⁷“. Kůže přebírá funkci spojovacího článku mezi organismem člověka či živočicha a vesmíru.

Z nesčetných výzkumů vyšlo najevo, že v těle člověka a živočichů existují čtyři kanálové soustavy, které odpovídají meridiánům v akupunktuře⁵:

- kanály, které volně „plavou“ uvnitř krevních a lymfatických cév
- kanály, které vedou po povrchu vnitřních orgánů
- kanály, které procházejí podél vnějšího povrchu krevních a lymfatických cév
- kanály, umístěné v centrální a periferní nervové soustavě

Když se elektron dostane do vlnovodu, začne se rozbíhat, až jeho rychlost dosáhne nadzvukových hodnot. Stoupá elektromotorická a kinetická energie elektronů, což uvádí v chod všechny chemické reakce v organismu³⁴. Sám elektron, který se pohybuje, přitom vytváří elektrické pole, které pak zrychluje jeho pohyb, díky čemuž kanál nepředstavuje jen obyčejný „elektronovod“, nýbrž supravodič, tedy urychlovač elektronů; můžeme zde zároveň pozorovat efekt zesílné fluktuace.

Systém energetických drah v organismu obecně plní úlohu „vysavače“ elektronů, přečerpává je (a cestou je zásobuje kinetickou energií) od akupunkturních bodů na povrchu kůže k místům „spotřeby“ – vnitřním orgánům. Experimenty prokázaly, že průběh všech oxidačně-redukčních procesů v organismu závisí na množství volných elektronů a stupni jejich rozběhu v akupunkturní soustavě, což také určuje celkový energetický stav organismu.

Z toho, co jsme uvedli, vyplývá, že tělo a vesmír představuje společnou soustavu – do živého organismu přichází energie bezprostředně z kosmu, to znamená, že dochází k přímé energetické výměně mezi tělem a okolním prostředím. Fungování všech orgánů a soustav není tedy pouze vzájemně spojeno, ale je také řízeno jakousi informační a energickou centrálou v organismu, je řízeno biopolem, které zajišťuje veškerou regulaci v organismu. Bez informací, jejich příjmu, analýzy, zpracování a distribuce nelze

nic a nikoho řídit. Centrum slouží jako informační a je spojeno s prouděním energie z vesmíru do organismu a v organismu samém. V biologických soustavách buněčného typu je hmotným nositelem informačního proudu kvantum elektromagnetického pole¹³.

Akademik A. I. Berg svého času poznamenal, že všechny hmotné objekty jsou nasyceny informacemi. Veškeré živé bytosti se od chvíle, kdy se objevily na světě, nacházejí v „informačním poli“, které bez ustání ovlivňuje jejich smyslové orgány. Život na Zemi by byl zcela nemožný, pokud by živé bytosti nezachycovaly informace, které k nim přicházejí z okolního prostředí, nedokázali je zpracovávat a předávat jiným živým bytostem³⁵.

2. 2. Biopole

Člověk – to je duše, která používá své tělo jako zbraň.

Proklés

Prastaří mudrcové odnepaměti věděli, že existuje člověk viditelný a neviditelný, který žije ve schránce viditelného (přesněji řečeno proniká do každé lidské buňky fyzického těla). Materialistická věda dlouhou dobu vnímala učení o jemnohmotných tělech člověka jako bludy, pověry a nesmysly, čas však nakonec ukázal, jak tomu ve skutečnosti bylo.

Přibližně před sto lety pracoval v Rusku Nardkjevic Jodko, jenž objevil, že přiblížením libovolného předmětu k Ruhmkorffově indukční cívice nebo generátoru značky Tesla kolem něj vzniká modravá záře, aura (chvění). Takto svítily mince, listy stromů, vzorky rud, a dokonce i části lidského těla. Nejenže mohli lidé namodralou auru sami pozorovat, ale také ji bylo možno vyfotografovat, a to bez použití fotoaparátu. Tyto snímky ukázaly, že rozměr a ostrost záření lidského těla se mění v závislosti na náladě a celkovém psy-

chickém stavu daného jedince. Výzkum na sebe nenechal dlouho čekat, výsledků se s nadšením chopili lékaři, teozofové, okultisti a spiritisté. Významný ruský časopis *Niva* otiskl dlouhou stat' věnovanou právě tomuto světlu a zdálo se, že metodu čeká zářná budoucnost, avšak vypukla první světová válka, potom revoluce a pak už nebylo možné pustit se do „mystických jevů“³⁶.

Ruský vědec A. G. Gurvič v roce 1923 učinil objev, který byl považován za nejlepší počín v oblasti biologie, znamenal totiž energetické vyzařování lidských buněk a poprvé zformuloval koncepci biologického pole neboli biopole. Ukázalo se, že se jedná o genetický obal, který obsahuje informace o živé bytosti, a proto jej Gurvič pojmenoval *mitogenetické pole*. Badatelé tak došli k závěru, že buňky vyzařují informace, kódované elektromagnetické signály v ultrafialovém spektru²⁷.

O existenci zvláštního energetického a informačního pole kolem každého objektu, které kopíruje formu daného předmětu a nese v sobě jeho základní vlastnosti, ve své době hovořil také V. I. Vernadskij, který rozpracoval myšlenku noosféry.

Gurvič dokázal, že se v jakémkoliv organismu nachází energetická (polární) nebo informační „kostra“ a že k formování fyzického těla dochází právě po vzoru tohoto „skeletu“ neboli biopole, které tudíž představuje specifický základní plán nebo záměr, podle něžž se uskutečňuje vytvoření a vývoj lidského jedince.

V současnosti, kdy už badatelé objevili a prozkoumali páte základní vzájemné působení, tedy informační souvztažnost, bylo zjištěno, že *vlastnosti torzních polí, nositelů informací, se obdivuhodným způsobem shodují se specifiky buněčných polí*, které objevil A. Gurvič. Vědcům se již podařilo zformulovat jednoduchý torzní model buňky³⁸.

Další důležitý krok ve výzkumu záření, které je pro lidské oko neviditelné, učinil ruský biolog Lepeškin. Když

zjišťoval podrobnosti o okamžiku smrti, udělal na počátku třicátých let minulého století velmi závažný objev³⁹, přičemž vycházel z Gurvičovy práce. Lepeškin vyzkoumal, že v momentu smrti vzniká mocný výboj záření, které do té doby věda neznala. Zdálo se, že ve fyzickém těle žije jakási energetická bytost, která se od něj začne v daném momentě oddělovat (vytrhne se z buněk) a opouští pozemský obal. Biolog označil toto silné posmrtné záření jako nekrobiotické záření.

Pokusy ruských badatelů A. F. Ochatrina a V. N. Sočevano-va o něco později prokázaly, že pokud není energetická struktura člověka (nazývali ji *kvantovými obaly*) napájena a doplňována, rozpadá se. Poločas rozpadu činí devět dní a úplného rozpadu pak čtyřicet dní³⁹. Jak je zřejmé, tyto lhůty korespondují s tradičním západním pojetím tryzen za zemřelé. Právě v těchto dnech dochází k energetickému dobíjení kvantových obalů myšlenkami i emocemi příbuzenstva a přátel.

Nemalou zásluhu na výzkumu uvedených problémů má doktor technických věd G. A. Sergejev³⁹, který rozpracoval nové metody a sestrojil přístroje k registraci takzvaného stresového záření člověka (registrační číslo 180734 a registrační číslo 369583). Podobné záření předchází také klinické (vratné) a nevratné smrti. Sergejevova aparatura byla jednou umístěna i na motorovém člunu a během plavby zaznamenala dva signály na místě, kde předchozího večera utonuli dva lidé. Z toho vyplývá, že energie vyzařovaná člověkem (v té době již mrtvým) se určitým způsobem zachycuje v prostoru.

Sám G. A. Sergejev to vysvětluje takto⁴⁰: „Objevili jsme, že se v libovolném objektu, který byl vystaven působení stresového záření, prudce mění mikromagnetické vlastnosti na spinové úrovni. Tuto anomálii excitace spinů lze dálkově zaznamenat za pomoci snímače s tekutými krystaly... Odchylka vzniká v místě, na němž došlo ke tragédii související se zničením živé bílkoviny. V rovině mikromagnetických

anomálií lze tento účinek na vlastnosti vody v krajním případě zaznamenat i po 300 letech.“ V současnosti se těmto odchýlkám říká *fantom*.

K obdobnému závěru dospěli výzkumníci Oddělení teoretických problémů Akademie věd SSSR pod vedením akademika P. P. Garjajeva³⁷. Tito badatelé prováděli experimenty s preparáty, jež byly získány z buněčných jader kuřecích embryí. Zjistili, že při násilné smrti dochází v jádrech k energetické a informační explozi, výbuch vytváří vlnový shluk energie, torzní pole. Spiny vakua v okolním prostoru se orientují podle spinů tohoto silného pole, jež vytvořila umírající jádra, a kopírují jeho strukturu. Tímto způsobem vzniká fantom, který tam zůstává dostatečně dlouho, a jak se zdá, je spojen s místem smrti. Podobné fantomy lze objevit i při násilné smrti lidského jedince, byla to totiž právě přítomnost fantomů utonulých lidí, které přístroje G. A. Sergejeva zaznamenaly.

Výsledky intenzivních výzkumů člověka a dalších biosystémů, které byly zveřejněny ve *Věstníku Akademie věd SSSR* (č. 8 z roku 1983¹³) ukazují, že se kolem libovolného biologického objektu díky jeho energetické aktivitě vytváří složitý obraz fyzikálních polí, jež nesou informace o biosystému. Vědci rozlišili následujících osm typů:

- tepelné záření v infračerveném spektru elektromagnetických vln
- tepelně radiové záření, které nese informace o teplotě a vnitřních hodinách orgánů
- nízkofrekvenční elektrická pole o frekvencích od nuly po tisíc kmitů za sekundu, které se silně projevují v lidských tkáních
- magnetická pole o stejné frekvenci, která se využívají k výzkumu mozku
- akustické signály, které vznikají při činnosti vnitřních orgánů, svalstva a podobně ve spektru infrazvuku, mimo práh dosahu lidského sluchu

– vysokofrekvenční akustické signály, jež mají charakter šumu a jsou spojeny s možnými zdroji na molekulární a buněčné úrovni

– bioluminiscenční signály, jež jsou blízké infračervenému a ultrafialovému rozsahu optického spektra elektromagnetických vln, podmíněných biochemickými reakcemi v organismu

– změny stavu a fyzikálně-chemických vlastností prostředí kolem člověka, které způsobuje látková výměna mezi okolím a organismem při pohybu lidského jedince

Superpozice (skládání) těchto fyzikálních polí vytváří takzvanou fyzickou auru. Výzkumy, které však proběhly mnohem později, prokázaly, že ve vnějším poli člověka nalezneme ještě „něco“, co má na rozdíl od elektromagnetického záření jinou podstatu. „Všechny dosud shromážděné údaje umožňují zformulovat postulát, že souběžně s fyzikálním polem má biologický objekt také pole vyšší roviny skutečnosti neboli informační pole“⁴¹.

Soubor informačních polí vytváří informační auru člověka, která je spojená se strukturou ještě vyšší úrovně a mění se v závislosti na chování těchto soustav.

Člověk představuje korpuskulární vlnovou bytost, která se „skládá“ je dnak z obyčejného, viditelného a hmatatelného fyzického těla, a jednak z neviditelného, nehmatatelného elektromagnetického a informačního pole, jež je diferencováno na nejrůznější části (kvantové obaly).

V deníku *Izvestija* z 26. února roku 1997 se objevil článek S. Leskova „Záhada duše rozluštěna“, v němž se objevily informace o činnosti supertajné výzkumné laboratoře Všeruského vědecko-výzkumného ústavu Binar, jenž je

součástí Ruské akademie lékařských a technických věd. Vědcům ukrytým v tajných laboratořích už dávno skončila doba bezstarostnosti. V tržní ekonomice si na sebe věda musí umět vydělat, a proto výzkumný ústav Binar musel veřejnosti odhalit přibližně dvacet procent vlastních výzkumných projektů.

V rámci Všeruského vědecko-výzkumného ústavu Binar funguje lékařské a rehabilitační středisko Biokristall XXI, o jehož aktivitách píše laureát Státní ceny, člen Ruské akademie lékařských a technických věd, doktor technických věd O. A. Maškov ve sborníku *Binar Aura* Z č. 3 z roku 1997 (str. 37–39). Praktikující lékař B. Bleskin vypráví, že s pomocí speciální aparatury provádějí „korekci pacientovy aury“⁴².

Vědci mimo jiné předvedli aparaturu Aura 015, což je přístroj, který nahrazuje senzibila. „Naleštěná polosférická zrcadla, neviditelné vodiče, lehátko, jehož konstrukce bere ohled na čakry a akupunkturální body a které pomalu klouže k tajemnému zámotku, fázovému invertoru... „Kovový robot-senzibil“ je umístěn ve vedlejší místnosti, jejíž stěny jsou pobity stříbřitým plechem. Skupinu pacientů Binaru tvoří lidé, jež jsou zaměstnáni na rizikových pracovištích. V poslední době k nim zamířili dokonce i američtí kosmonauti.

Celá věda přitom spočívá v tom, že naše fyzické tělo se skládá z elementárních částic, které představují malinké rotující víry, jež vytvářejí torzní pole různých orgánů. Jakákoliv změna na subbuněčné úrovni způsobí změnu v soustavě polí. Pokud badatelé tyto změny zachytí včas a budou působit speciálně generovanými poli na auru daného jedince, mohou dát poškozený orgán do pořádku⁴³.

Tradiční medicína dosud nedokáže zachytit chorobu ve fázi, která ještě není patologická. Biopole je však už porušené, robot se nemýlí. Léčba probíhá individuálně; přístroje nejprve zaznamenají informace z biorezonančního obalu člověka a poté je upravují na potřebné parametry.

Supermoderní zařízení Radij 001 dokáže při vyšetření biopole člověka diagnostikovat jeho organizmus a odhalit patologické procesy a ohniska pět až sedm let před jejich klinickým projevem⁴⁴.

Generální ředitel Všeruského vědecko-výzkumného ústavu Binar E. Krjuk, laureát Ceny Alexandra Čiževského, člen Ruské akademie lékařských a technických věd, doktor technických věd a doktor energoinformačních věd oznámil, že byla nakonec nalezena odpověď na jednu z nejnáměnitelnějších otázek vědy. „Biopole skutečně existuje a měřením bylo prokázáno, že jeho rozsah činí 7–8 milimetrů (myšleno samozřejmě v radiových frekvencích). Vědci dále zjistili, že každý člověk vytváří otevřený rezonanční obvod a jeho akupunkturální body představují jakousi vlnovou diodu, přičemž celý světový éter je naplněn virtuálními fotony, které nejsou omezeny žádnými hranicemi⁴⁵.“

Současná věda prokázala, že kromě fyzického těla disponuje člověk biopolem, které obsahuje veškeré informace, jež jsou nezbytné pro rozvoj daného organismu od okamžiku jeho početí.

Pokud z jakékoliv příčiny došlo k oddělení nějaké části fyzického těla (například amputace nohy nebo ruky), potom biopole jako takové zůstává beze změn. Nemění své rozměry ani v závislosti na růstu fyzického těla (od kojeneckého věku až do dospělosti), je totiž od okamžiku početí, tedy už od samého počátku, „dospělé“. Veškeré fungování organismu je určováno jeho biopolem. Jakákoliv jeho deformace se musí projevit na fungování orgánů a orgánových soustav, na činnosti jeho buněk, a dokonce i na stavu molekul²⁷. Biopole tak představuje „zpravodajskou službu“, která získává informace zvnějšku a řídí život daného organismu.

V roce 1996 se v Moskvě konala konference nazvaná „Nové vědecké postupy na prahu 21. století“, kde se setkali vědci a inženýři z různých ruských měst i zahraničí a dospěli k následujícímu společnému rozhodnutí: „Další rozvoj vědy není možný bez toho, aniž bychom brali v potaz fenomén, jež označujeme jako biopole neboli energetické a informační pole“⁴⁶.

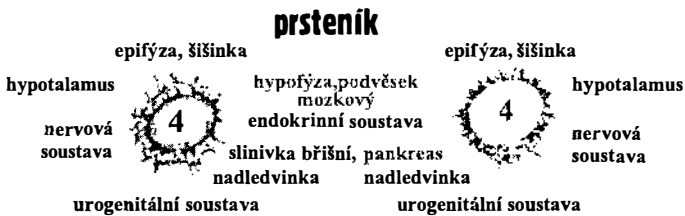
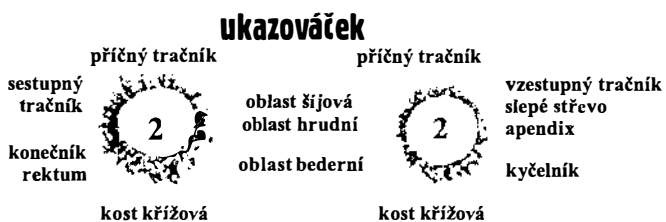
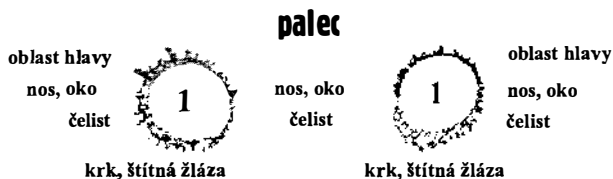
2. 3. Kirlianův efekt

V roce 1939 ruští výzkumníci Semjon Davidovič Kirlian a jeho žena Valentina objevili záhadné světélkování kolem lidských prstů. Zařídili si doma laboratoř a v průběhu pětadvaceti let se zabývali zdokonalováním zařízení, které umožňovalo pozorovat a fotografovat mihotající se světélkování listů rostlin, akupunkturálních bodů či článků na ruce i nohou⁵.

Odhalili skutečnost, že elektrická koróna kolem prstů mění barvu a rozměry v závislosti na psychickém a emocionálním stavu daného jedince. Právě tato vlastnost světélkující aury upoutala pozornost badatelů, způsobila vydání řady publikací a celosvětově proslavila oba vynálezce z Krasnodaru. Jméno Kirlian je nerozlučně spjato s chvějícími se namodralými aurami a ve světě pevně zakotvil pojem *Kirlianův efekt*^{27,36}. Sám S. D. Kirlian však poté, co provedl rozsáhlý výzkum a získal třicet patentů na vynálezy, bohužel zemřel na nemoc plic, neboť neměl prostředky na léčebnou cestu do zahraničí. Inu, takový je úděl průkopníků v naší vlasti.

Za posledních dvacet let nahromadili badatelé obrovské množství vědeckého materiálu spojeného s uvedeným efektem. Objevili řadu zajímavých případů, například světélkování listů se mění, když se objeví ekologicky škodlivé látky. Na základě Kirlianových fotografií se podařilo prokázat vzájemné působení rostlin, na snímcích je zřetelně patrné, jak aura jedné potlačuje auru jiné, jak se mění její rozměry a barva v blízkosti listu aktivnějšího souseda.

Nejzajímavější a nejnadějnější výsledky se ale pochopitelně vztahují ke světélkování lidské pokožky (obr. 1).

Obr. 1. Diagnostická tabulka

V roce 1961 se manželům podařilo pozorovat a vyfotografovat pokožku lidského těla při proudění vysoké frekvence, přičemž se ukázalo, že dané proudy vycházejí z jednoho bodu a vstupují do druhého. Podobají se korónovým výbojům, protuberancím a mívají nejrůznější odstíny. Barva a intenzita tohoto světélkování je závislá na psychickém a emocionálním stavu daného jedince. Za normálních okolností je záření vyrovnané, zatímco například při řešení i toho nejjednoduššího úkolu se začíná intenzivně pohybovat.

Manželé Kirlianovi si povšimli, že u lidí, které vyfotografovali na barevný film, se různé části těla zobrazují nejrůznějším způsobem: srdeční oblast zmodrá, předloktí zezelená, stehna získají olivovou barvu. Náhlé emoční prožitky a onemocnění se také odrazily na výsledné barvě.

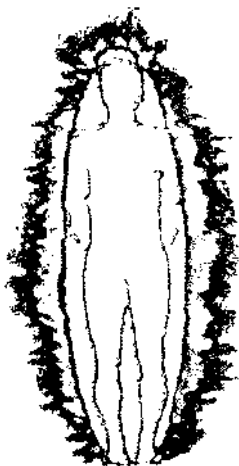
Ze všech výše uvedených skutečností vědci vyvodili poměrně důležité závěry:

- energie, kterou organizmus využívá, je vyzařována vysokofrekvenčními proudy

- každý orgán, kterákoliv tkáň a buňka vyzařuje v přirozených podmínkách proudy ve specifickém spektru, které je pro ně charakteristické

- v případě náhlých, nečekaných změn se spektrum frekvencí náhle mění, lze zaznamenat posun na jednu či druhou stranu spektra (záleží na tom, zda je činnost vyzařujícího orgánu aktivizována nebo tlumena)³⁶.

Jedinec plný sil a překypující zdravím světélkuje ostře a pravidelně (obr. 2), zatímco poruchy energetické rovnováhy či zánětlivé procesy způsobují trhliny, díry a bloky ve vyzařování.

Obr. 2.
Aura zdravého člověka

Budoucí nemoc, která se ještě na rovině fyzického těla neprojevila, o sobě dává vědět pohasínajícím, nerovnoměrným a přerušovaným světélkováním. Německý lékař P. Mandel sestavil na základě obrovského množství statistických údajů modely, které objasňovaly, jak souvisejí různé typy světélkování s konkrétním fyziologickým stavem. Tato metoda, jež byla realizována s pomocí počítače, umožňuje provést včasnou diagnostiku onemocnění, která je v současné době v klinické praxi velmi rozšířena³⁶.

Profesor K. G. Korotkov, doktor technických věd, k problematice uvádí⁴¹: „Zaznamenané charakteristiky neurčují pouze stav fyzického těla, ale v první řadě stav energoinformačního obalu. Struktura kirlianovského vyzařování prstů na ruku odráží široké spektrum jeho energetických, psychologických a emočních zvláštností. V souvislosti se vznikem nové generace počítačových přístrojů kirlianovského typu se otevřela možnost proniknout mnohem hlouběji do tajemství lidské bytosti.“

Záření nevychází pouze z vnějšího obalu, už staří indičtí mudrcové věděli, že každý orgán září, stejně jako každá kapka krve, a že v srdci se nachází bod, který začíná žít jako první a jako poslední umírá. Tento bod svítí drobným nafialovělým plamínkem. Sovětský výzkumník P. J. Jegorov v roce 1981 pořídil s pomocí vysokofrekvenčních fotosond snímky aury vnitřních orgánů člověka³⁹.

Profesor K. G. Korotkov zdokonalil přístroje manželů Kirlianových tím, že zařízení digitalizoval a rozpracoval novou výzkumnou metodu, která dostala název *vizualizace elektrického výboje v plynu*. Podařilo se mu vytvořit přístroj, jenž byl schopen zobrazit celou lidskou auru. „Komplexní charakter vizualizovaných snímků, tedy mnohovrstevnatost informací, které jsou v nich obsažené, umožňuje spojit tato zobrazení s představami o lidské aure jako o nejobecnější mapě distribuce polí biologického objektu v prostoru⁴¹.“

Korotkovův přístroj používala skupina profesora lékařství E. Muldaševa během jedné z expedic do Himálaje. Týdeník *Argumenty i fakty* číslo 1 z roku 1999 uveřejnil k článku „Proč jogíni žijí stovky let?“ dvě fotografie aury profesora Muldaševa, které byly pořízeny s pomocí Korotkovovy aparatury.

V ezoterické a okultní literatuře se velmi často vyskytují obrázky lidské aury, jak ji vidí ty či ony osobnosti, které disponují schopnostmi mimosmyslového vnímání. Dokonalá shoda nakreslené aury se zobrazením na fotografii je doslova šokující.

Kirlianův efekt nezvratně prokázal existenci neviditelné vnitřní záře jedince, která se nachází pod povrchem jeho fyzické schránky.

Měření fyzikálních parametrů biopole, Kirlianův efekt, mimotělesná cestování i další skutečnosti znovu a znovu potvrzují dávnou pravdu: „Ve člověku je obsažena částice rozumného a nesmrtelného počátku.“

A. N. Perevozčikov ve své knize *Senzibilové – mýtus nebo realita* (Ekstrasensy – mif ili realnost', 1989, Moskva) uvádí: „Poslední výzkumy prokázaly, že fyzikální pole člověka, jež jsou umístěna v prostoru a času, mají odstíny všech barev duhy, díky čemuž mohou poskytnout informace o biochemických procesech daného organismu. Člověk tudíž přesahuje hranice svého těla v podobě fyzikálních polí, jež září různými barvami.“

Doktor filologie A. K. Manějev v publikaci *Filozofická analýza vědeckých protikladů* (Filosofskij analiz antinomij nauki) charakterizuje rozdíl mezi fyziologií a psychikou lidského organismu následujícím způsobem: „Fyziologie

představuje funkční struktury, které lze v podstatě vyčerpát jako soustavu fyzikálně-chemických procesů, jež se uskutečňují v přítomnosti biopole; psychika zahrnuje funkce jiné roviny organismu, to znamená úkoly vlastní úrovně biopole, a představuje soustavu neentropických procesů odrazově-informačního plánu. Nepředstavuje tedy plán fyzikálně-chemický či fyziologický²⁷.“

Na základě všech výše uvedených skutečností se nabízejí dvě otázky:

1. Je možná existence bílkovino-nukleové formy života bez působení biopole (energoinformačního pole)?

2. Je možné, aby biopole existovalo samo o sobě, aniž by bylo spojeno s fyzickým tělem? Badatelé provedli řadu experimentů, aby dokázali odpovědět na první otázku.

Na základě zjištění člena Ruské akademie lékařských a technických věd P. P. Garjajeva došlo u izolovaných zárodků k chromozomovým aberacím, molekuly dědičnosti se deformovaly a rozpadaly, vývoj byl znemožněn a organismy zahynuly. Jednodenní kuřata a myši, které vědci umístili do speciálních odstíněných klecí, do nichž nepronikala vnější pole, bez ohledu na optimální životní podmínky za několik dní uhynuly. Jejich organismus se bez působení energetického a informačního pole Země nemohl rozvíjet.

Obdobné pokusy s využitím hypomagnetických komor prováděli rovněž výzkumníci pod vedením člena Ruské akademie lékařských věd a Ruské akademie přírodních věd V. P. Kaznačejeva. Na základě detailního výzkumu dospěli vědci k následujícímu závěru: „Bílkovino-nukleová forma života nemůže existovat bez běžného elektromagnetického prostředí²⁸.“

Odpověď na druhou otázku poskytl profesor K. G. Korotkov, jehož pokusy jsou popsány v následující kapitole.

2. 4. Světlo po životě

Teprve až zkušenosti s využitím Kirlianova efektu při zkoumání pacientů, a také celá řada prací, jež se věnovaly výzkumu fyzických procesů, které vedou k vytváření fantazijních představ, umožnily přistoupit k rozboru fenoménu *života po životě*.

Výchozí myšlenka byla prostá: jestliže existují viditelné „rozvody“ energie v živém těle, pak to znamená, že můžeme spatřit, jak tato síla po smrti vyhasíná, jak se mění a jakým způsobem dochází k přechodu živé energie do stavu strnulosti.

Stejně jako každý jiný mechanismus, může také tělo fungovat pouze v případě soudržnosti a práce schopnosti svých základních částí, především pak při aktivitě mozku a míchy. Narušení těchto struktur nastává v okamžiku „zúctování se životem“, takže duše (ve smyslu biopole), pokud existuje, musí po smrti fyzického těla, po odtržení oné stříbrné nitě, vést svou vlastní, nezávislou existenci.

„Opouští duše své tělo náhle, v okamžiku srdečního selhání, zástavy dechu nebo ve chvíli destrukce mozkových struktur? Když odletí, navštěvuje pravidelně svou tělesnou schránku bez života, odejde a znovu se vrací, aby tělo v určitém momentě opustila definitivně a odešla do jiného života^{36?}“

V současnosti nashromáždili vědci velké množství subjektivních důkazů, které se týkají dělení duchovní substance a jejího hmotného nositele. Výzkumníci mají všechny důvody k tomu, aby mohli předpokládat, že toto rozdělení neprobíhá v jediném okamžiku, ale že se jedná o proces, který trvá právě určitou dobu a má své zákonitosti a fáze.

Profesor K. G. Korotkov provedl se skupinou spolupracovníků v roce 1992 řadu výzkumů v márnici Prvního ústavu lékařství v Petrohradu, aby tento předpoklad ověřil. Metodologii a výsledky těchto pokusů popsal v knize *Světlo po životě* (Svet posle žizni). Celkem bylo provedeno deset sérií experimentů, z nichž každá trvala tři až pět dní. Mezi ze-

mřelými byli muži, ale také ženy ve věku od devatenácti do sedmdesáti let. Co se týče těl, byla zkoumána hodinu až tři hodiny po smrti. Levá ruka byla od zápěstí až ke konci prstů upevněna do speciálního zařízení, které zajišťovalo stálou polohu v průběhu celého experimentu. Už dopisovatel Akademie věd Běloruské socialistické republiky A. I. Vejník zdůraznil²⁷, že: „Pokusy ukazují, že nejjasnějšími zdroji lidského záření jsou oči a konečky prstů.“ Každou hodinu vytvářeli badatelé výbojkové snímky prstů zemřelého. Po skončení pokusů byly všechny fotografie počítačově zpracovány³⁶.

První experimenty prokázaly, že zásadní rozdíly mezi světélkováním mrtvých a živých těl neexistují.³⁶ Tuto skutečnost můžeme interpretovat jako experimentální důkaz nepřítomnosti hranice mezi živým a mrtvým stavem. Probíhá plynulý přechod a postupné odloučení jemnohmotného těla od fyzického. V závislosti na smrtelné příčině probíhá tento přechod různě, silný nárůst energie a zesílené záření však badatelé pozorovali při všech pokusech v průběhu prvních čtyřadvaceti hodin.

V případech poklidné smrti seniorů je životní cyklus jedince završen přirozeně – duše pokojně opouští svůj obal, který už nikdy nebude potřebovat. Tento proces však neprobíhá najednou, ještě den nebo dva totiž zůstává s fyzickým tělem. Zdá se, že během této doby musí dojít k jakési transformaci vztahu mezi fyzickým a jemnohmotným tělem. Poté se energie světélkování utlumuje, po jednom až dvou dnech proces pokračuje bez prudkých výkyvů dál, ale signál nemizí.

Zcela jiná je však situace v případě nečekané, náhodné smrti. Daný jedinec totiž neprošel životní cestou až na konec, a proto se duše nechce rozloučit s tělem v takové rychlosti, brání se, jako by zpochybňovala fakt toho, co se odehrálo. Dva dny, celých osmačtyřicet hodin, se energie vlní a nemůže se uklidnit až do chvíle, než je konečně jasné, že se žádný

návrat nekoná. Zbývá poslední záblesk a světélkování prudce uhasíná, jako by někdo vypnul vnitřní zdroj, který v těle udržoval energii. Jemnohmotný obal odlétá a přetrhává poslední nitky, které jej spojují s fyzickým tělem. Poté už na Zemi zbude jen neživá schránka, která světélkuje stále a pravidelně.

V případech tragické a vědomé smrti sebevrahů pozorovali badatelé během celého experimentu prudké a dramatické kolísání signálů. „Jemnohmotné tělo kvílí, protestuje a brání se, není připraveno k odchodu, není hotové, nemůže najednou opustit fyzické tělo, s nímž se ještě krátce předtím trápi- lo, bojovalo s ním, prožívalo i pochybovalo. Neklidná duše se toulá blízko svého předchozího bydliště, nedokáže se od něj osvobodit, světélkování nepohasíná a vnitřní žár živí stále nové a nové záblesky energie³⁶.“

Profesor K. G. Korotkov popsal své pocity během návštěvy ústavu, kde se nacházela mrtvola s přístroji, které k ní byly připojeny, takto: „Je to obyčejná prázdná místnost, která se nachází na vzdálenějším konci suterénu, přibližně dvacet metrů od vchodových dveří. Pomalu jsem se v místnosti dal do pohybu, dostávám se doprostřed sklepního prostoru, když v tom najednou vnímám čísi upřený pohled... Zcela zřetelně cítím jeho přítomnost... přicházím až k nebožtíkovi a spouštím zařízení. Mám pocit, jako by se někdo nacházel poblíž a pozoroval všechny moje úkony, v oné přítomnosti však necítím žádné nepřátelství, je to pouhý voyeur... Po skončení měření jsem vypnul aparaturu a beze spěchu se vracel ke dveřím... V zádech jsem ale stále až do opuštění místnosti cítil upřený pohled, teprve když se za mnou zabouchly kovové dveře, jsem pochopil, jak se po těch dvaceti minutách cítím unavený³⁶.“

Možná se ptáte, proč zkoumání těl po pátém dni končí? Profesor Korotkov vysvětluje, že badatelé jsou povinni vrátit těla zemřelých soudním orgánům ve lhůtě, která odpovídá příslušným právním normám. Do budoucna však výzkumník počítá

s tím, že vědci budou provádět experimenty až do čtyřicátého dne. Každý si dokáže představit, jaký je to obtížný úkol.

Když Korotkovova skupina prováděla pokusy v márnici, všimla si, že všichni pracovníci byli velmi rychle unaveni a cítili se jako „mátohy“. S pomocí Kirlianova efektu zaznamenali badatelé výrazný pokles energie spolupracovníků, o čemž svědčily fotografie, které byly pořízeny na začátku a na konci pracovního dne. „Zdá se, že mrtvá těla v přechodném stavu otevírají kanál, který spojuje náš svět s jinou realitou. Touto cestou odchází energie, a když se nčjaký člověk dostane do kontaktu s oním kanálem, je vtažen do silového pole mocných vesmírných sil. Začínají fungovat zákony, které zásadním způsobem ovlivňují náš stav i celý život. Jejich vysvětlení ale doposud neznáme³⁶.“

Podobné experimenty proběhly také v leningradské Laboratoři fyziologického výzkumu, k objevení biopole přitom tamní badatelé používali přístroj, který byl obdobou toho, jenž přispěl k odhalení magnetických polí v prostoru. Zařízení dokázalo zaznamenat přítomnost pole ve vzdálenosti čtyř metrů od živého těla a registrovalo také záření, které z těla vycházelo po klinické smrti čili v době, kdy již ustala mozková a srdeční činnost. V jednom případě se ukázalo, že záření po klinické smrti je dokonce silnější, než u kohokoliv z přítomných výzkumníků¹⁷.

Pokusy neomylně prokázaly, že po smrti fyzické schránky jemnohmotné tělo (duše) žije dál.

Nemyslíte, že je díky těmto důkazům načase uvěřit náboženským tvrzením a zároveň se vážně zamyslet nad svým pozemským životem i jeho následky? Ne náhodou tvrdí do-

pisovatel Akademie věd Běloruské republiky A. I. Vejník, že⁴⁸: „...Náboženství musí vždy hrát vedoucí úlohu, zatímco věda je předurčena k tomu, aby jej harmonicky doplňovala.“

2. 5. Efekt fantomu

Jeden z důležitých objevů, který byl učiněn za pomoci Kirlianova efektu, se nazývá *fantom listu*. Poprvé se o něm zmínili Ostender a Schröder ve studii *Psychické objevy za železnou oponou* (Psichičeskije otkrytija za železnym zavesom)⁵.

Na počátku osmdesátých let narazila sovětská věda na jev, který svědčil o tom, že do přítomnosti vstupují informace z jiné epochy.

Pokud Kirlianovou metodou vytvoříme fotku listu, objeví se zřetelné obrysy s množstvím svítících bodů. V živém listě se tyto vzory neustále mění, když však list uvadá, kresba postupně slábne, až nakonec úplně zmizí. Výzkumníci zjistili, že když bezprostředně před fotografováním odštípeme z listu malý kousek, na fotografické desce se zobrazí celý, se všemi žebry a žilkami, přičemž hranice chybějící části se vyznačuje méně jasným světélkováním a připomíná „botanické přízraky“. Pokud budeme Kirlianovou metodou snímat pouze onen malý odtržený kousek, pak se na fotografické desce objeví rovněž celý list, jeho zobrazení však bude tím bledší, čím menší kousek listu bude vyfocen¹⁷.

Výzkumem tohoto úkazu se zabývala řada ruských badatelů, například i akademik P. P. Garjajev, který uvádí⁴⁹: „Na základě *fantomu listu* jsme uskutečnili experimentální výzkum, při němž jsme se přesvědčili, že tento jev skutečně existuje a my jej můžeme reprodukovat nejen v umělých vysokonapěťových, vysokofrekvenčních elektrických polích, ale také v přirozených polích slabého záření rostliny.“

Obdobné experimenty s dobrými výsledky prováděli vědci i v zahraničí, mimo jiné pracovníci laboratoří Thelmy Mossové v Los Angeles a Henryho Dekina v San Francisku.

Zanedlouho poté vyfotografoval proslulý vědec Ch. S. Burr z univerzity v Yale semeno pryskyřníku. Na fotografické desce se však k překvapení badatelů objevilo světélkování, které přesně odpovídalo podobě „dospělého“ květu této rostliny, která dosud ve skutečnosti nevyrostla¹⁸. Stačilo však, aby se tato energetická forma naplnila atomy a molekulami, a kvítek se stal pro náš zrak viditelným a reálným. Znamená to, že ještě před vznikem rostliny existuje její psychotropní vzor, který zaručuje správné naplnění formy molekulami, čímž kontroluje růst kvítku a jeho vzájemné působení s vodou, půdou a světlem. Energie shromážděná v semínku (vědci ji označili jako *ektoplazmu* čili *kvantové pole*) již vytvořila odlitek květiny, který zbývá jen naplnit hmotou.

Všechny uvedené skutečnosti přivedly výzkumníky k myšlence, že vyzařování energie kolem listu i semena vytváří hologram, který vystupuje v roli silového pole, jež organizuje hmotu. „Ukazuje se, že podat vysvětlení vzniku fantomů u rostlin... není bez použití principů holografie vůbec možné... V případě fantomu rostlin si zbylá část plochy listu ‚pamatuje‘ ztracenou část a za určitých podmínek ji regeneruje v podobě fantomu pole⁴⁹.“

Holografický charakter biopole může zajistit pouze vlnová struktura (pole).

2. 6. Několik slov o holografii

Holografie je metoda založená na vlnové interferenci, jejímž prostřednictvím získáme zobrazení vybraného předmětu. Vlnová interference představuje sčítání nebo odečítání energií vln při jejich průniku prostorem. V místě, kde se energie spojují, vzniká světlá oblast, naproti tomu tam, kde se odečítají, se objeví tmavá zóna. K interferenci dochází pouze u koherentních vln (jde o vlny, jejichž rozdíl fází zůstane stálý v čase nebo se mění podle přesně daného zákona⁵⁰).

Ke vzniku holografických znázornění dochází následujícím způsobem: od zdroje laseru směřují dva světelné proudy, jeden na fotografovaný předmět a druhý na zrcadlo. Vlny, které se odrazí od objektu i zrcadla musejí dopadnout na fotografickou desku se světločivým povrchem, kde dojde k jejich vrstvení. Vlna, jež se odrazí od objektu, se nazývá *předmětová*, a ta, jež se odrazí od zrcadla, se nazývá *opěrná*. Při sčítání těchto vln vzniká složitý interferenční obraz (obsahuje informace o objektu), kterému se říká *hologram*.

Struktura záznamu informací na hologramu představuje soustavu střídajících se světlých a tmavých prstenců, přímočarých nebo vlnitých pruhů, ale také může mít krystalickou skvrnitou kresbu. Šířka pruhů činí několik mikronů neboli angströmů. Každý úsek hologramu obsahuje veškeré informace o fotografovaném předmětu, neboť světelný paprsek, odrážející se od kteréhokoliv bodu objektu, se nalézá v každém bodě na povrchu fotografické desky. Navenek se hologram vůbec nepodobá fotografovanému předmětu, v zašifrované podobě však obsahuje prostorové (trojrozměrné) a barevné zobrazení daného objektu⁵⁰.

Pokud tento hologram osvětlíme opěrnou vlnou z téhož zrcadla (vlna musí být koherentní), pak se doslova staneme svědky kouzla. V určité vzdálenosti od nás se objeví zdánlivě objemný obraz objektu (statická světelná vlna), který stěží rozlišíme od originálu. Je to jakýsi druh přízraku, ježž můžeme ze všech stran obejít nebo jím projít.

Základy holografie položil v roce 1948 anglický vědec Dennis Gabor. Nedostatek silných zdrojů koherentního světla mu však neumožnil získat kvalitní holografický obraz. „Druhý dech“ nabrala holografie v letech 1962–63, kdy američtí fyzikové Emmett Leith a Juris Upatnieks použili jako světelný zdroj laser. Holografii lze aplikovat na jakýkoliv druh vlnění, což znamená, že mohou existovat optické, zvukové, tepelné a podobné hologramy v celé šíři frekvence vlnových kmitů. Pokud člověk není schopen tuto

frekvenci zaznamenat svým sluchem a zrakem, potom holografická zobrazení zůstávají neviditelná nebo neslyšitelná.

Kromě schopnosti vytvářet prostorový obraz disponuje hologram ještě další jedinečnou vlastností, kterou můžeme bez problémů pochopit v případě, srovnáme-li hologram s fotografií. Pokud odstříháme polovinu snímku, zůstane na něm pouze polovina informací. Ovšem jestliže hologram osvětlíme laserem, zůstává obraz celý bez ohledu na to, která část fotky chybí. Dokonce i v případě, že zbude pouze maličký kousek hologramu, dostaneme z něj při odpovídajícím osvětlení úplné zobrazení předmětu. Pravdou zůstává, že čím méně kousků hologramu máme, tím je kvalita obrazu horší. Na jednu fotografickou desku lze postupně zaznamenat několik hologramů a každý z nich poté rekonstruovat bez „příměsí“ ostatních obrazů.

Šokující je i úspornost holografického kódování dat, jinými slovy počet informací, které může hologram pojmout, nemá konkurenci ani v jednom z dosud známých prostředků datového záznamu. Schopnost informačního kódování s pomocí hologramu je natolik efektivní, že ji můžeme srovnávat s ukládáním informací v lidské paměti⁵¹.

Nyní si zkusme představit, že dvě koherentní vlny se v prostoru vrství jedna na druhou. Tam, kde se vlny sčítají, vznikají hřebeny (světlé zóny). Na místech, kde se odečítají, se objevují prohlubně (tmavé oblasti). Takový fyzikální proces, se, jak už víme, nazývá *interference*, a vytváří v prostoru hmotné struktury (informační vzorce) neboli *interferogramy*, které obsahují informace v zakódovaném tvaru.

K tomu, abychom získali hologramy nebo interferogramy, potřebujeme pouze koherentní vlny.

Pravda o světě z pohledu vědy

Všichni sedíme ve stoce, jenom někteří z nás při tom pozorují hvězdy.

Oscar Wilde

3. 1. Poznávání světa

V lednu 2001 vydaly zahraniční tiskové agentury zprávu o „senzační“ hypotéze, kterou předložili britští astronomové: náš vesmír má svého dvojníka, který funguje paralelně⁵². K podobnému závěru došli pracovníci univerzity v Cambridge Neil Trentham Ole Moller a Enrico Ramirez-Ruiz.

Když si přečteme takovou zprávu, posmutníme; vždyť s tímto předpokladem přišel už v polovině šedesátých let minulého století významný sovětský astrofyzik, doktor fyzikálních a matematických věd N. A. Kozyrev, který byl konzervativními vědci označen za dobrodruha.

N. A. Kozyrev domníval, a to nikoliv bezdůvodně, že paralelně s naším vesmírem existují i další vesmíry. Předpokládal, že mezi paralelními vesmíry a naším vesmírem existují tunely neboli černé a bílé díry; černými přechází od nás do paralelního vesmíru hmota, naopak bílými k nám putuje energie.

O něco později prozkoumal teoretické možnosti, jak využít černých a bílých děr pro přechod do jiných dimenzí vesmíru, korespondent Akademie věd Sovětského svazu N. S. Kardašov: „Náš prostor má mnohem složitější charakter, než se zdá... Není vyloučeno, že existuje nekonečné množství prostorů, které jsou od sebe vzájemně odděleny nekonečně dlouhým časovým úsekem. Cesta do nabitě černé díry se podobá stroji času, který umožňuje překonávat nekonečně velké vzdálenosti za určité časové úseky a překonávat nekonečně dlouhé časové intervaly za krátký reálný čas⁵³.“

N. A. Kozyrev

Za jednoznačné potvrzení Kozyrevovy hypotézy lze v dnešní době považovat senzační výsledky pozorování, jejichž analýzy nedávno zveřejnilo výzkumné oddělení NASA a které proběhly v roce 1992 s pomocí Hubbleova teleskopu⁵⁴. Poprvé v historii astronomie získali badatelé přímý důkaz o existenci černých děr. Sice jich znali třicet osm, ovšem o jejich existenci dosud jen uvažovali a zkoumali je pouze teoreticky.

Vědci z Gottardova centra vesmírných letů NASA, které se nalézá v městečku Greenbelt ve státě Maryland, s pomocí teleskopu poprvé zaznamenali zmizení hmoty, jež se

v určitém okamžiku při průchodu jakýmsi předem daným „horizontem“ jednoduše změnila v nic.

Podle tvrzení astronoma Josepha Dolana objekt s názvem *Cygnus XR-1* – jedna z černých děr (v souhvězdí Labutě) – který disponuje obrovskou hmotností, k sobě přitahuje gigantické mraky plynů, jež se spirálovitě kroutí, ohřívají a začínají vydávat světlo v ultrafialovém spektru. Badatelé se podařilo na snímku odhalit takzvaný *horizont jevu* – hranici, od níž už k žádnému vyzařování nedochází. Zdá se, že s ohledem na stupeň přiblížení k oné hranici ultrafialové spektrum postupně pohasíná. Dolan se domnívá, že černé díry ve skutečnosti doslova „požirají“ hmotu, a to tak, že ji do sebe sají rychlostí deseti milionů kilometrů za sekundu⁵³.

Tomu říkáme *dobrodruh!* S jakou úpornou snahou se konzervativní vědci odvracejí ode všeho nového, přičemž argumentují strašákem lživé vědy, čímž vracejí pokrok o desítky let nazpět. Člen Ruské akademie lékařských věd a Ruské akademie přírodních věd V. P. Kaznačejev v současnosti tvrdí⁵⁵: „V ruských přírodních vědách bezpochyby dochází k obrovskému vývoji, ovšem v akademických kruzích se i v dnešní době setkáváme s politizací. Znovu se objevuje pojem *lživá věda*, přičemž kanonizovaní badatelé neochvějně setrvávají na svých židlich, protože chápou, že představujeme jejich konkurenci.“ Nebudeme se však věnovat smutným tématům a vrátíme se zpátky k černým děrám.

V současnosti prověřují vědci ještě jednu zajímavou hypotézu: domnívají se, že černé díry jsou fyzikální objekty, v nichž dochází k „přetváření“ hmoty na fyzikální vakuum⁵⁶.

O mnohoznačném a složitém bytí nejednou hovořil také věhlasný filozof, člen Estonské akademie nauk G. Naan. Kromě jiného se totiž domnívá, že při přechodu z jednoho světa do druhého může dojít ke změně směru nebo rychlosti toku času, k přeměně prostorové koordináty na časovou či naopak. Připouští tedy existenci antiprostoru, který se podobá tomu, co můžeme pozorovat v zrcadle, kde se levá strana

mění na pravou – ze včerejška se stává zítřek. Z těchto tvrzení je zřejmý určující výchozí bod N. A. Kozyreva, jehož znalostem, intuici a genialitě vděčíme za objev toku času jako zdroje energie, za odhalení dvojnosti světa a jeho zrcadlového odrazu a řadu dalších.

Osud N. A. Kozyreva (1908–1983) se v mnoha ohledech shoduje s osudem naší země ve dvacátém století⁵⁷. Jako žák matematika G. M. Fichtenholze, akademika N. A. Morozova a také astronoma akademika A. A. Belopolského zveřejnil svou první vědeckou stať ve věku sedmnácti let, která všechny překvapila přísnou logikou a přesností, s jakou v ní vyjádřil své myšlenky. V osmadvaceti letech byl už badatel znám jako talentovaný astronom, který předkládal nové návrhy. Náhle se však všechno zhroutilo; v roce 1936 byl uvězněn a strávil deset let v koncentračních táborech.

Zatímco byl zavřený ve dvoumístné cele ve Dmitrovském centrálním táboře, promýšlel své vědecké nápady. Právě tam se zrodila myšlenka, že hvězdy nepředstavují jaderný „kotel“ – jejich vnitřní teplota by totiž k udržení atomových reakcí nestačila. Hvězda se nejspíš podobá jakémusi stroji, který zpracovává dosud neznámý druh síly, zřejmě energii času. K tomu, aby mohl badatel své hypotézy ověřit, mu však chyběly konkrétní údaje a číselné parametry jednotlivých typů hvězd.

Jeho spoluvězeň v cele onemocněl rakovinou a zemřel, což spolu s nedostatkem potřebných vědeckých novinek prohloubilo Kozyrevův pocit samoty. Sám astronom se přiznal, že nikdy předtím neprosil Boha o pomoc tak naléhavě a s takovou vírou jako právě v té době. Jednoho dne se stal zázrak, najednou totiž kdosi otevřel špehýrku ve dveřích cely a okénkem prostrčil ruku s knihou. Uvězněný vědec nemohl uvěřit svým očím, jednalo se totiž o nové vydání druhého dílu knihy *Kurz astrofyziky a astronomie hvězd*. To byla věc, kterou právě potřeboval. Až do konce života se pak Kozyrev domníval, že se tato kniha objevila ve skrom-

né vězeňské knihovně zcela náhodně. Nelze však uvěřit tomu, že by se natolik odborná publikace, jež vyšla v omezeném nákladu, dostala do vězeňské knihovny náhodou, natož pak na dalekém severu; lze spíše předpokládat, že někdo (?) na astronoma myslel.

Za tři až čtyři dny zaregistroval knihu dozorce a vězni ji odebral. Avšak i tento krátký čas stačil vědci na to, aby si zapamatoval všechny potřebné informace. Ze dvou desítek perzekuovaných astronomů se rehabilitace dožil pouze Kozyrev. Na samém konci války po přimluvě akademiků S. I. Vavilova a G. A. Šajna došlo k přezkoumání jeho „případu“, což trvalo půl roku. Podle slov Nikolaje Alexandroviče Kozyreva rozhodla o jeho osudu poslední otázka vyšetřovatele, který se ho zeptal, zda věří v Boha. Dotazovaný odpověděl kladně, ačkoliv v oné neutěšené době mu víra mohla jenom uškodit. Vyšetřovatel ocenil jeho slova jako potvrzení upřímnosti „dvojnásobného odsouzence“, načež byl Kozyrev před stanovenou lhůtou propuštěn.

Z vězení se dostal v posledních prosincových dnech roku 1946 a už 10. dubna následujícího roku se konala oslavná obhajoba jeho doktorské dizertační práce, věnované zdrojům hvězdné energie. Mimochodem se nabízí otázka, jak vůbec dokázal vypracovat natolik složitou práci během dvou měsíců po desetileté izolaci od světové vědy? Napadá nás jen jediná odpověď: ochraňoval ho Bůh a vyšší rozum.

Je jen otázkou času, kdy věda přijme všechny jeho hypotézy a výzkumy a nastane doba, kdy výzkumníci všechno, co N. A. Kozyrev prohlašoval a na co poukazoval, potvrdí, stejně tak jako se to ostatně už nejednou stalo.

3. 1. 1. Proč je teorie tepelné smrti vesmíru neopodstatněná

Druhý princip termodynamiky (jde o oblast fyziky, která zkoumá přeměnu energie ve všech formách: teplota, práce, elektřina a další) stanoví, že v přírodě existuje zásadní asy-

metrie neboli jednosměrnost všech procesů, které v ní samovolně probíhají. To znamená, že všechny druhy energie ve vesmíru se nevratně mění v teplotu, kterou více zahřátá tělesa předávají těm méně zahřátým. V důsledku toho se teplota všech těles ve vesmíru na prvotní úrovni vyrovnává a nastupuje takzvaná *tepelná smrt*, jež je podmíněná přerušáním všech druhů pohybu hmoty. Druhý princip termodynamiky je formulován takto: všechny přirozené procesy v přírodě provází nárůst entropie – funkce termodynamické soustavy, jež charakterizuje stupeň přeměny řádu v nepořádek (chaos, degradaci).

V knize *Řád a chaos v přírodě* (The Second Law: Energy, Chaos and Form) Peter Atkins uvádí: „Vycházíme z druhého principu termodynamiky a domníváme se, že kvalita energie neustále klesá v závislosti na tom, jak stále více degeneruje. Nastupuje stav chaosu, všechny události a jevy se v podstatě stávají nezvratnými. Energie mizí vždy a všude; svět představuje koncentraci degeneračních jevů. Jsme děti chaosu, v hloubi podstaty každé změny se skrývá rozpad. Na počátku je pouze proces roztěkanosti a degradace; všechno zaplavuje vlna chaosu, která nemá příčinu a nelze ji vysvětlit. V tomto procesu chybí jakýkoliv prvotní cíl, probíhá jen nepřetržitý pohyb.“ Lépe objasnit podstatu druhého principu termodynamiky jednoduše nedokážeme, daný proces degenerace energie, směřování celého okolního světa a nás samých k chaosu, rozpadu i ke smrti je charakterizován nárůstem entropie.

N. A. Kozyrev ve své práci⁵⁸ tvrdí: „Ve vesmíru neexistují žádné příznaky degradace, která vyplývá z druhého principu [termodynamiky]. Svět září nevyčerpatelnou rozmanitostí, nenalezneme v něm ani stopu po blížící se tepelné a radioaktivní smrti. Musíme si tudíž přiznat, že v přírodě stále existují reálné příčiny, které brání růstu entropie. Všude ve světě, který překypuje různorodostí, probíhají procesy, s nimiž mechanika nepočítá a jež zabraňují jeho

zániku. Tyto procesy se musejí podobat biologickým reakcím, které podporují život organismů, a můžeme je proto označit za životadárné.“

Dogmatictí výzkumníci, kteří rozšiřují platnost druhého principu termodynamiky na vesmír, se snaží vysvětlit protiklad mezi ním a skutečností tím, že zákon funguje pouze v uzavřených soustavách. Kozyrev zdůrazňuje, že odkazy na nekonečnost vesmíru a uzavřené soustavy nevysvětlují existující rozpory, neboť „dokonce i celé soustavy ve vesmíru jsou od sebe do takové míry izolovány, že mohou být považovány za uzavřené. Tepelná smrt se jim znatelně přiblíží, ještě než stihne přispěchat pomoc zvenčí. Taková degradace soustav musí být poměrně výrazná, je však prakticky neznatelná⁵⁸“.

Existují ovšem také jiné metody, jak vysvětlit rozpory mezi druhým principem a reálnou skutečností. Někteří výzkumníci se domnívají, že se svět v důsledku neustále probíhajících katastrof nepřetržitě obnovuje, ačkoliv logicky musíme tato neštěstí považovat za bezdůvodná, protože probíhají v rozporu s přírodními zákony. V minulém století například geologové Georges von Cuvier a Leopold von Buch tvrdili, že vývoj Země provázely mohutné katastrofy, které planetu postupně regenerovaly – ovšem příčinu těchto katastrof vysvětlit nedokázali.

Současná geologie se opírá o princip aktualizace, který rozpracoval a zdůvodnil Charles Lyell už v roce 1830: „Dějiny Země můžeme vysvětlit jen tehdy, pokud budeme vycházet pouze z obyčejných přírodních sil, které fungují i v současnosti⁵⁸“.

Za jednoho z nejvýznamnějších výzkumníků, kteří se snaží rozšířit princip entropie i na vesmír, můžeme považovat Ludwiga Boltzmann, jenž podal statistický výklad druhého principu termodynamiky. Tento badatel zkoumal vesmír jako mechanickou soustavu, která se skládá z obrovského množství částic a existuje nezměřitelně dlouhou dobu. V soustavě s největší pravděpodobností funguje rovnováž-

ný stav, který ve svém důsledku souvisí s přítomností smrti. Méně reálné, ale principiálně možné jsou případy, kdy v různých oblastech soustavy vznikají stavy nestability. Takové záblesky života podle vědceva názoru vznikají v odlišných oblastech vesmíru a v různém časovém období. V jakémkoliv okamžiku existují místa, na nichž se život rozhořívá, a taková, na nichž uhasíná. My se nacházíme v oblasti vesmíru, v níž dochází k odumírání života, a proto je pro naše podmínky typický nárůst entropie. V jiných lokalitách, v nichž vládou záblesky životní energie, musí entropie klesat.

Jinými slovy Boltzmann ve snaze zachovat druhý princip i entropii předložil pojetí vývoje vesmíru, v němž život světu představuje krátkodobé záblesky na pozadí všudypřítomné smrti.

Kozyrev si vybral jinou cestu. Vzal v úvahu všechny výše uvedené skutečnosti a chtěl logicky a přesvědčivě popsat vývoj světa. Dospěl k závěru, že je nutné vyhledat příčinu, která brání nárůstu entropie v přírodě. Jelikož je problematika překonání tepelné smrti světa spojená s problematikou původu záření Slunce a hvězd, musel Kozyrev vyřešit otázku podstaty hvězdné energie.

Vědci se obvykle domnívají, že se uvnitř hvězd nachází zvláštní zdroj energie podobný akumulátoru, jehož postupné vybíjení zajišťuje hvězdám dlouhý život. V důsledku svítivosti (spotřeba energie za jednotku času) se hvězdy ochlazují a zhušťují. Délka života těchto hvězd, jak ji spočítali Kelvin a Helmholtz, se ukázala příliš krátká, například u Slunce činí přibližně třicet milionů let, ovšem podle důvěryhodných geologických údajů je naše hvězda mnohem starší.

Výsledky výzkumů N. A. Kozyreva ukázaly, že předpoklad existence zdrojů energie uprostřed hvězd, které nejsou závislé na procesu ochlazování, neodpovídá skutečnosti. „Protože jsou hvězdy podstatně starší než trvá doba ochla-

zování, nezbyvá než přiznat, že ve hvězdě vznikají při ztrátě energie a zhušťování určité procesy, které kompenzují tuto energetickou ztrátu.“ Kozyrev dospěl k šokujícímu závěru: „Hvězda představuje stroj na výrobu energie na úkor jejího příjmu zvnějšku... Základním zdrojem energie, která je neustále doplňována, se stává čas jako aktivní účastník světa⁵².“

Nebeská tělesa (planety a hvězdy) jsou v podstatě stroje na výrobu energie, jejichž zpracovávanou surovinou je čas. Právě díky němu hvězdy nezhasnou, to znamená, že se nedostanou do rovnovážného stavu s prostředím, které je obklopuje.

N. A. Kozyrev dokázal mezi astronomickými objekty odhalit takové, v nichž probíhají procesy „přeměny času na energii“ obzvláště aktivně: radioastronomické galaxie, zdroje silného rentgenového záření (černé díry), bílé trpaslíky či neutronové hvězdy⁵⁸.

Když Kozyrev prozkoumal vlastnosti času, dospěl k následujícímu závěru: „Ve vesmíru jako takovém se vliv aktivních vlastností času projevuje v opozici k nástupu tepelné smrti.“

Když později rozpracoval teorii příčinné mechaniky a experimentálně dokázal její správnost, přiznal, že je spolu s přezkoumáním zákonů klasické mechaniky nutné přehodnotit také světové zákony termodynamiky a v první řadě právě druhý princip, který se týká nárůstu entropie ve všech přirozených procesech.

A pak se divíme, že Kozyreva označili za dobrodruha! Vždyť se dotkl nejsvětější svátosti, samotné entropie!

Pojem *entropie*, který do termodynamiky zavedl Rudolf Clausius v roce 1865, představuje veličinu, která se uplatňuje při početním hodnocení výlučně ideálních (rovnovážných, reverzibilních, vratných) procesů. K výzkumu reálných (nerovnovážných, ireverzibilních, nevratných) procesů se ale Clausiova entropie nehodí, a právě proto dopisovatel Akademie věd Běloruské socialistické republiky A. I. Vejník, další „dobrodruh“, považuje rok 1865 za počátek stagnace termodynamiky⁵⁹. Kvůli všeobjímajícímu charakteru termodynamiky – královny věd – přerostlo ustrnutí do krize, která zasáhla prakticky všechny oblasti vědomostí člověka.

Aby A. I. Vejník našel cestu z krize, rozpracoval novou teorii, v níž místo entropie zavádí základní pojem *termický náboj* (termon), který charakterizuje termickou formu pohybu hmoty ve všech jejích projevech. Vyloučení entropie z termodynamiky zapříčinilo nutnost jejího odstranění z obecné teorie druhého principu. A. I. Vejník poukázal na to, že z pohledu filozofie nelze princip nárůstu u entropie v žádném případě zkoumat jako otázku o zákonech světového vývoje.

Právě k tomuto závěru dospěl ve svém teoretickém a experimentálním bádání N. A. Kozyrev.

Závěrečná slova své knihy *Termodynamika* A. I. Vejník zformuloval takto⁵⁹: „Představte si bezbřehý oceán žhnoucí lávy lidského poznání. Bublá a nemůže najít cestu ven. Přehrada, která proud zadržuje je uzavřena zrezavělým stavidlem, jež tam visí po dlouhá léta, a říká se mu *entropie*. Časem láva na jedné či druhé straně překoná břeh a vytvoří přitom jasné a jiskřící, ale rychle tuhnoucí krátké proudy – těmi jsou teorie relativity, kvantová mechanika a další záchvěvy lidského génia.

Přehrada však stále ještě stojí, jen občas se pod mohutnými nárazy vln vycházejících ze břehů oceánu ozve ostrý skřípot mechanismu starého stavidla. Málokdo se jej odváží

dotknout. Tato kniha představuje první beranidlo, s nímž se už potřetí autor napřahuje k ráně nad oním zpropadeným stavidlem. Ptáte se, co se s přehradou stane v budoucnosti? Nepochybně se někdy musí protrhnout, nyní je však obtížné říct, co zůstane v cestě uvolněné lávy bez poskvrny. Bez nejmenších pochybností však můžeme potvrdit následující slova: čím déle se udrží nechvalně proslulé stavidlo, tím většímu tlaku a síle lávy bude muset odolat.“

3. 1. 2. Příčinná Kozyrevova mechanika

Už od prvních dnů života se člověk vydává na cestu poznávání okolního světa. Pro maličké miminko má všechno svůj účel; děťátko ví, že když se zeptá „proč?“, dostane na tuto otázku odpověď. Postupně však rozšiřuje svůj obzor, okno poznání se otevírá dokořán a za zvuku kapek jarního deště vyvstává otázka: „A proč prší?“ Stále častěji začíná nový dotaz „proč?“ vytlačovat obvyklé dětské „k čemu?“. Z vlastní zkušenosti víme, že na tuto otázku musí zákonitě existovat nějaká odpověď, nějaké vysvětlení. Je to ta nejniternější vlastnost světa, které říkáme příčinnost, díky níž můžeme s pomocí vědy poznávat svět.

Badatelům se neustále vrací otázka „proč?“ a vede je pořád dál na cestě hledání primárních zákonitostí, které mají vyjadřovat základní vlastnosti hmoty, prostoru a času. Díky logice a matematice se učení o těchto obecných vlastnostech světa přeměnilo v exaktní vědu, klasickou mechaniku. Tato nauka svým obsahem představuje chloubu lidské mysli, musí být nejvyšším zobecněním našich znalostí o světě, vystihuje podstatu přírodovědy. Tím spíš ji vnímáme jako suchou vědu, a možná ji dokonce považujeme za nudnou. Možná, že tyto pocity poukazují na neplnohodnotné základy exaktních věd.

Problém spočívá v tom, že věda popisuje svět, který neodpovídá skutečné realitě, v níž žijeme. „Newtonovská mechanika a Bornova kvantová mechanika vrcholí prvním a dru-

hým zákonem termodynamiky, a proto jsou ve světě, který takovým pravidlům odpovídá, možné jen procesy, jež jsou provázeny růstem entropie a vedou k tepelné smrti⁵⁸.“ Reálný svět ve skutečnosti úspěšně bojuje se smrtí opačným způsobem, využívá životní procesy, které fungují proti růstu entropie.

Ptáte se, jak je něco takového možné? Zřejmě proto, že teoretická newtonovská mechanika je přísně determinovaná (určená), zatímco Bornova kvantová mechanika naopak zcela neurčitá.

Přísný determinizmus, utrápený svět, skutečně vyplývá z rovnic klasické mechaniky a tvoří podstatu jeho zákonů. Rovnice umožňují stejně přesně spočítat jevy budoucí i minulé. Jelikož příčiny předcházejí následkům, je to vše možné pouze při rovnocennosti uvedených aktů. Takový princip však odporuje charakteristice příčinnosti, jak ji chápou přírodní vědy. Přírodovědec vždy odliší příčinu a následek podle řady znaků, například když se při reprodukci jevu A objeví jev B, potom to znamená, že A představuje příčinu, zatímco B následek. Naopak přesným napodobením B se nutně nemusíme setkat s jevem A, neboť následek B může být vyvolán rovněž jinými příčinami.

Ačkoliv exaktní věda, jakou je klasická mechanika, používá pojmy *akce* a *reakce*, *aktivní síly* a *pasivní síly*, vychází z toho, že mezi těmito pojmy neexistují rozdíly. Rovnocenný přístup k příčině a následku zcela vyloučil možnost odpovědět na otázku „proč?“, exaktní vědy dávají odpověď pouze na otázku „jak?“ neboli „jakým způsobem proběhl daný řetězec jevů?“. V důsledku toho se exaktní vědy stávají stále více popisnější, a právě v detailnosti popisu spočívají jejich přednosti.

Propast mezi exaktními vědami a přírodovědou musí zmizet, pokud za základ exaktních věd budeme považovat princip příčinnosti, který odlišuje příčiny od následků. Vždyť už Leibniz dospěl k závěru, že rozdíl mezi příčinou

a následkem má stejný význam jako rozdíl mezi budoucností a minulostí. To vysvětluje existenci objektivního zaměření času nebo jeho průběhu (chodu). Ačkoliv se s během času v našem každodenním životě setkáváme neustále, v mechanice, ale také v moderní fyzice, představuje zcela nový pojem. Je zajímavé, že o tom už v roce 1939 psal akademik V. I. Vernadskij: „...Pro přírodovědce čas nepředstavuje geometrické pojetí Minkowského, ani čas mechaniky a teoretické fyziky, či Galileovy nebo Newtonovy chemie.“

Ve skutečnosti mechanika používá pouze geometrický parametr času, jeho délku čili intervaly mezi událostmi. Ty lze měřit v sekundách a jejich vlastnosti jsou stejně pasivní jako intervaly mezi body prostoru, které počítáme v metrech. Čas pochopitelně disponuje také dalšími vlastnostmi.

Příčiny vždy přicházejí nečekaně. Představují vnější okolnosti ve vztahu k tělesům, na nichž vznikají jejich důsledky. Mezi příčinami a následky proto vždy existuje téměř nezmatelný, avšak nenulový prostorový rozdíl δX . Jelikož příčina předchází následku, potom mezi nimi vždy existuje minimální, ale nenulový časový rozdíl určitého znaku δt . Vztah $\delta X/\delta t = C_2$ představuje matematické vyjádření běhu času⁵⁸. Veličina C_2 vyjadřuje rychlost proměny příčiny na následek. Čím větší je hodnota C_2 , tím menší je časový interval, který odpovídá jednomu a témuž prostorovému úseku, a tím rychleji tudíž čas probíhá. Jako *běh času* pojmenoval Kozyrev samu veličinu C_2 , která byla nositelkou dimenze rychlosti. Stanovil, že představuje pseudoskalární veličinu, to znamená, že mění znaménko při přechodu z levé soustavy koordinát do pravé.

Newtonovská mechanika odpovídá světu, kde je tok času roven nekonečnu ($C_2 = \infty$). Při takovéto hodnotě jej nelze nijak měnit; všechny příčinné souvislosti se stávají absolutně nezvratnými. Svět je zcela determinovaný, zatímco čas je osudový a disponuje nepřekonatelnou silou...

Bornova kvantová fyzika popisuje vzájemné působení částic s pomocí silového pole. Jelikož se silová pole mohou skládat (princip superpozice), to znamená, že jsou schopna zaujmout jednu a tutéž část prostoru, tudíž $\delta t = 0$; v kvantové mechanice naopak platí ireverzibilní (nevratný) čas. Vlivy na soustavu makroskopického tělesa, přístroje, způsobují rozdíly mezi budoucností a minulostí. Ukazuje se, že budoucnost je předvídatelná, zatímco minulost ne. Z uvedených důvodů platí v kvantové mechanice, že $\delta t = 0$, ale jelikož $\delta X = 0$, potom také $C_2 = 0$. Příčinnost se tak zcela komplikuje a přírodní jevy je třeba vysvětlovat s pomocí statistiky⁵⁸.

Kvantová mechanika představuje svět, v němž necxistuje běh času a kde jednoznačně chybí spojitosti mezi příčinou a následkem. Takový svět tvoří svět neurčnosti a indeterminizmu.³⁷ „Svět indeterminizmu je ještě trpčí než svět naprosté určnosti exaktních věd klasického období⁵⁸.“

Teorie kvantové mechaniky, v níž mohou fungovat pouze statistické zákonitosti, neumožňuje proniknout do podstaty jevů. V ohraničené oblasti fyzikálních jevů mohla taková teorie vést ke vědeckým objevům, které měly prvořadý význam a obrovský praktický efekt. To však nijak neukazuje na podobnost světa kvantové mechaniky se skutečným světem.

Objevují se před námi dva póly: na jedné straně se nachází svět přísné a determinované klasické teoretické mechaniky, zatímco na straně druhé zcela neurčený svět kvantové mechaniky. Oba tyto póly jsou hypotetické.

Mechanika reálného světa musí být podle názoru N. A. Kozyreva založena na principech příčinnosti přírodních věd. Musí vyhovovat rozdílným podmínkám mezi příčina-

mi a následky, a představovat tedy mechaniku konečného běhu času. Taková mechanika musí zahrnovat dvě protikladné soustavy: klasickou ($C_2 = \infty$) mechaniku a kvantovou ($C_2 = 0$) mechaniku.

Téměř o třicet let později rozpracoval člen Ruské akademie přírodních věd G. I. Šipov princip obecné relativity, vytvořil teorii fyzikálního vakua a dokázal existenci příčinnosti v mechanice skutečného světa: „...Determinizmus a příčinnost v kvantové mechanice existují, ačkoliv je nevyhnutelný i pravděpodobný výklad dynamiky kvantových objektů⁶⁰.“

Uvedená slova potvrzují to, jak velkou pravdu N. A. Kozyrev měl.

3. 1. 3. Čas

Věda dvacátého století se nalézá ve stadiu, kdy by měla začít zkoumat čas stejným způsobem, jako se zabývá hmotou a energií, které zaplňují prostor.

V. I. Vernadskij

Čas představuje nejdůležitější a nejzáhadnější vlastnost přírody. Jeho pojetí překonává hranice naší fantazie. Není divu, že snahy antických filozofů, středověkých scholastiků i současných vědců pochopit podstatu času skončily neúspěchem. Dochází k tomu zřejmě proto, že nás čas sbližuje s nejhlubšími a zcela neznámými vlastnostmi světa, které by ztěžil mohl předpovědět i sebeodvážnější výplod lidské fantazie.

Fyzikální encyklopedický slovník objasňuje pojem času takto: „Čas (stejně jako prostor) představuje zvláštní formu existence hmoty; čas vyjadřuje řadu střídání jevů⁵⁰.“ Jedná se o poměrně filozofický výklad času, který přitom využívá pouze geometrické vlastnosti.

Profesor N. A. Kozyrev, který obhájil svou dizertaci na téma „Zdroje hvězdné energie a teorie vnitřní stavby hvězd“, byl prvním vědcem, jenž vytvořil *fyzikální* teorii času, za což mu Mezinárodní astronomická federace udělila v roce 1970 zlatou medaili s briliantem. Jeden z ředitelů společné laboratoře moderního výzkumu korporace *Douglas*, doktor Albert Wilson o něm prohlásil toto: „Kozyrev je podivuhodný člověk s hlubokou intuicí. Jeho výzkumy některých základních fyzikálních koncepcí jsou zřejmě velmi blízko pravdy, jeho závěry jsou revoluční⁶¹.“

Když Kozyrev teoreticky i experimentálně prokázal správnost příčinné mechaniky čili mechaniky s konečným během času, dospěl ke geniálnímu závěru: fyzikální čas vystupuje jako „hybná síla“ neboli nositel energie. Právě energie času slouží jako palivo našeho Slunce a jiných hvězd.

Mezi příčinou a následkem existuje časoprostorový bod, který nepatří ani k příčině, ani k následku, nýbrž tvoří „prázdné“ místo. Přeměna příčiny v důsledek v prostoru vyžaduje překonání tohoto bodu, který představuje propast, přes niž může přenos děje proběhnout pouze za pomoci běhu času⁵⁸. Přejít příčiny v následek s rychlostí C_2 probíhá nepřetržitě v celém světovém prostoru. V souvislosti s tím lze předpokládat, že všechny body světa jsou současně hmotné i „prázdné“ a že kontinuum (nebo propast, jak jej nazývá N. A. Kozyrev), jež se skládá z „prázdných“ bodů prostoru, představuje fyzikální vakuum.

Jaké vlastnosti času tedy Kozyrev zkoumá ve své teorii, kterou zveřejnil před téměř pětatřiceti lety? Zde jsou některé z nich:

- čas má směr neboli tok (z minulosti do budoucnosti)
- vytváří energii, působící proti růstu entropie (chaosu)
- dokáže se odrážet podobně jako paprsky světla
- má hustotu

Tok času

Jestliže ve vlastnostech hmoty, prostoru a času tkví možnost boje s tepelnou smrtí s pomocí protikladných procesů (životních procesů), znamená to, že ve vesmíru platí princip nedosažitelnosti rovnovážného stavu, a tudíž existuje rozdíl mezi budoucností a minulostí. Univerzální nepravidelnost procesů v čase může existovat pouze při asymetrii samotného času. Curieův princip tvrdí, že¹²⁰: „...asymetrie může vzniknout pouze pod vlivem příčiny, která disponuje toutéž vlastností.“ Čas tudíž disponuje schopností směřování neboli toku (či chodu).

Pokusy s různými gyroskopy umožnily Kozyrevovi určit význam $C_2/\pi = 700$ cca 30 km/s, to znamená získat číselnou hodnotu rychlosti, s jakou probíhá přechod příčiny na následek (neboli běhu času). Ukázalo se, že $C_2 = 2\,200$ km/s. Uvedená veličina je stálá a platí pro celý svět, protože je nutné považovat tok času C_2 za stejně nezbytnou vlastnost, jako je rychlost $C_1 = 300\,000$ km/s povinnou vlastností světla. Na tomto místě je vhodné připomenout, že běh času C_2 má určité znaménko, které platí pro celý svět a tvoří pseudoskalární veličinu, to znamená skaláru, která mění znaménko při přechodu z pravé soustavy koordinát na levou⁵⁸.

Ukázalo se také, že vztah $C_2/C_1 = 1/137$ čili se přibližně rovná stálé jemné struktuře Sommerfelda. Původ této zásadní neohrazené konstanty znepokojoval fyziky už dávno. Richard Feynman například píše: „Samozřejmě bychom se chtěli dozvědět, kde se tohle číslo vzalo, nikdo to však neví. Je to jedno z největších prokletých tajemství fyziky: magické číslo, které je nám dáno do vínku a jež vůbec nechápeme.“ N. A. Kozyrev však toto „prokleté fyzikální tajemství“ evidentně rozluštil.

Asymetrie světa

Tok času C_2 musí být absolutní veličinou, proto je absolutní rozdíl mezi budoucností a minulostí spojen s určitým

rozdílem, který musí existovat v prostoru. Pokud je prostor izotropní, nerozlišuje směry, existuje v něm však absolutní rozdíl mezi pravou a levou stranou, ačkoliv samy pojmy jsou jen dohodnuté. S pomocí C_2 můžeme objektivně určit, co je pravé a co levé. Experimentální cestou N. A. Kozyrev dokázal, že tok času našeho světa je v levé soustavě koordinát kladný, a tímto způsobem také objektivně určil levou a pravou stranu: za levou soustavu koordinát označujeme tu, v níž je běh času kladný, za pravou pak tu, v níž je běh času záporný⁵⁸.

Badatel poté zformuloval následující závěr: svět s protikladným tokem času je stejný jako náš svět, který se odráží v zrcadle. Podaří-li se prokázat nerovnocennost světa a jeho zrcadlového zobrazení, potom bude prokázána i fyzikální role zaměření času. Tyto důkazy výzkumníci našli v biologii, astronomii, v jaderné fyzice i jinde.

Už akademik V. I. Vernadskij zdůrazňoval, že „všechny živé látky disponují *asymetrií* – vlastností, díky níž existují ve všech projevech spojených se životem; existují pouze osy jednoduché symetrie, které jsou však neobyčejné, neboť u nich chybí rovnost mezi pravou a levou stranou⁶²“.

V polovině minulého století Louis Pasteur odhalil chemickou asymetrii protoplazmy a řadou výzkumů dokázal, že tento atribut představuje základní vlastnost života: „V protoplazmě jsem pozoroval nápadnou nerovnost pravých a levých molekul... Tak kupříkladu levotočivá glukóza je pro organismus téměř nestravitelná. Levý nikotin je jedovatější než pravý... Asymetrie organismů vytrvale přenášena pomocí dědičnosti nemůže být pouhá náhoda⁵⁸.“

S uvedeným jevem se v životě setkáváme neustále. Vše živé se skládá z různorodých nepravidelných obrazců, částí a detailů. Život se zjevně vyhýbá symetrickým tvarům: krychlím, čtvercům, kosočtvercům a dalším. Levá polovina živočichů i člověka se neshoduje s pravou půlkou, jedna část listu rostliny se neshoduje s druhou. Všechny organiz-

my jsou asymetrické, tato vlastnost se projevuje nejen v rámci celku, ale i v rovině vnitřních orgánů, buněk, buněčných orgánů a tak dále, dokonce i lidská tvář je asymetrická. Existují zajímavé výzkumy a velké množství shromážděných údajů, které dokazují, že několik dní před smrtí se tvář daného jedince symetricky vyrovná. Znamená to, že pro daného člověka se čas zastavil, nemá budoucnost, nevnímá běh času – to všechno se odráží ve vzniku symetrie tváře⁶².“

Astronomickým důkazem asymetrie je rozdíl ve tvaru severní a jižní polokoule planet. Existuje řada důkazů, že Země má jižní polokouli protáhlejší než severní; vyplývá to například z měření gravitační síly na povrchu naší planety. Pozorování pohybu družic prokázala, že vzdálenost perigea na severní polokouli je podstatně menší než odpovídající vzdálenost na jižní polokouli, a tudíž také gravitační síla je na severní polokouli větší, než je na jižní. Znamená to, že existují síly, které vyvolávají asymetrii Země.

Klimatické rozdíly na obou zemských polokoulích, obzvláště oceánské proudy, nepravidelné rozložení kontinentů a množství dalších rozmanitých jevů na Zemi ukazují na podstatnou roli asymetrických sil.

Dokonce i pokus s gyroskopem zavěšeným na niti, jehož osa byla umístěna rovnoběžně s poledníky, odhalil dodatečný posun, který souvisel s asymetrickými silami zemské rotace⁵⁸.

Na základě uvedených skutečností dospěl N. A. Kozyrev k jasnému přesvědčení, že „tok času je pseudoskalární veličina, a díky tomu ve světě vytváří principiální rozdíl mezi pravou a levou stranou“.

V současnosti, tedy po téměř třiceti letech, člen Ruské akademie přírodních věd A. J. Akimov, ředitel Ústavu teoretické a aplikované fyziky, píše⁵⁶: „Pokud přihlédneme k tomu, že N. A. Kozyrev zdůrazňoval, že jednu z hlavních vlastností pole, které charakterizuje tok času, představuje to, že se dá rozlišit na ‚pravý‘ a ‚levý‘, zatímco zdrojem záření, jež bylo zaznamenáno, byly hvězdy, tedy objekty s vel-

kým úhlovým momentem rotace, potom je pochopitelná shoda toku času a torzního pole v Kozyrevově terminologii.“

Kozyrev určil, že je možná existence antisvěta, který se podobá tomu, co pozorujeme v zrcadle, kde se levá strana mění na pravou.

Taková vlastnost se nazývá *přesnost* a je charakterizována tím, že při změně všech kladných prostorových koordinát na záporné proběhne nevyhnutelná změna znaménka, přičemž se částice mění v antičástice. Rovněž znaménko časové koordináty se přitom mění na opačné, to znamená, že „včerejšek“ se mění na „zítek“. Tento *antisvět*^{III} s opačným tokem času neexistuje někde ve vzdálené galaxii, nýbrž bezprostředně vedle nás. Existuje však nepřekonatelné „nic“, které tvoří hranici mezi těmito dvěma světy; nemáme však žádnou naději, že bychom „tam“ pronikli. Museli bychom se totiž nejdříve zničit, stát se vakuem, přičemž částice vakua budou vznikat současně s antičásticemi na obou stranách, to znamená u „nuly“ nebo u „ničeho“...

Totéž probíhá i s energií, která, jak lze předpokládat, vzniká z vakua, ale stejné množství antienergie odchází do antisvěta. Výsledkem je skutečnost, že v unikátním symetrickém světě není a nemůže být nic, ani prostor nebo čas, kromě vlastního „nic“ neboli vakua. „Je možné, že bytosti v antisvětě jsou schopny *procházet* vakuem čili anihilovat, a znovu se tak zhmotňovat v našem světě. Vždyť očití svědci prohlašují, že UFO a humanoidi vznikají buď z mraku (plazmoidu čili *zapouzdrěného vakua*), nebo z úplného *nic*⁵³.“

Hustota času

Hustota času představuje účinek jeho působení na látku za jednu sekundu v prostoru není (podle Kozyreva) rovnoměrná a závisí na místě, kde procesy probíhají. Některé pochody oslabují hustotu času a pohlcují jej, jiné naopak hustotu zvětšují, a tudíž čas vyzářují neboli produkují. Termíny *záření* a *pohlcení* je možné díky charakteru působení času na látku ospravedlnit. Působení zvýšené hustoty času slábne v souladu s pravidly zákona druhé mocniny. Je odstíněno pevnými látkami o tloušťce přibližně jednoho centimetru a odráží se v zrcadle v souladu s platnými optickými zákony. Zkrácení doby u jakéhokoliv procesu způsobuje pohlcování času z okolního prostředí na dané místo. Působení tohoto jevu zastíňuje hmota, na rozdíl od předchozího se ale neodráží od zrcadla.

Aby N. A. Kozyrev své názory potvrdil, sestrojil unikátní přístroje, které mu umožnily doslova „vážit“ tok času. S jejich pomocí badatel přesvědčivě dokázal, že hustota času je vyšší tam, kde probíhají pohyblivé procesy, přičemž se ukázalo, že s růstem entropie (chaosu) se hustota času zvyšuje.

„Pokusy prokázaly, že procesy, které vyvolávají růst entropie, vyzářují čas, načež v blízkých látkách dochází k tomu, že se uspořádá struktura hmoty. Musíme se domnívat, že uspořádání soustavy, která se ztratila kvůli probíhajícímu procesu, odnáší čas. Znamená to, že čas nese informace o událostech, které mohou být předány jiné soustavě⁵⁸.“ Informační přenos přitom probíhá okamžitě, navíc Kozyrev tvrdí, že „čas se nešíří podobně jako světelné vlny, ale objevuje se náhle v celém vesmíru, a proto spojitost s časem musí být okamžitá“.

V současné době akademik G. I. Šipov uvádí o nositelích informace neboli o torzních polích následující: „Objevují se ve všech bodech vesmíru a okamžitě je všechny naráz pokrývají, neplatí pro ně pojem šíření nebo rychlosti.“

Pokud věnujeme pozornost supersvětelné rychlosti torzních vln (37) a zároveň bereme v úvahu, že všechny hvězdy rotují čili jsou zdroji torzního záření, pak se skutečně nabízí myšlenka, že torzní pole a tok času jsou jedním a tímtéž.

Právě o této skutečnosti jsou přesvědčeni členové Ruské akademie přírodních věd A. J. Akimov a G. I. Šipov, když prohlašují, že „již sovětský astrofyzik N. A. Kozyrev ve svých pracích předpokládal, že účinek se z objektů, které disponují momentem rotace, šíří rychlostí, která je několikanásobně vyšší než rychlost světla. Jestliže Kozyrev zkoumal pole, jež charakterizují tok času a jejichž zdrojem jsou hvězdy, tedy objekty s velkým úhlovým momentem rotace, potom se v podstatě zabýval torzními poli, avšak pro ně zvolil jiné termíny.“¹⁴⁰ Samého N. A. Kozyreva však uvedené výsledky nespokojily a v jeho mozku se v té době zrodila „kacířská“ myšlenka: hustotu času lze zeslabit s pomocí speciálních stínidel nebo naopak zesilovat a násobit s pomocí parabolických zrcadel. Výzkumníkovy předpoklady se potvrdily a dnes se takzvaná *Kozyrevova zrcadla* s úspěchem používají k ozdravným účelům, ale také při pokusech s telepatí, jasnovidectvím a podobně. O Kozyrevových zrcadlech se ještě zmíníme.

Kozyrev experimentálně potvrdil ještě jednu vlastní hypotézu. Společně s V. V. Nasonovem provedl v říjnu 1977, na jaře a na podzim 1978 a v květnu o rok později několik sérií pokusů v Krymské astrofyzikální observatoři, jejichž podstata spočívala v následujícím. Jelikož se světlo z hvězd šíří rychlostí 300 000 km/s a samotné hvězdy se nacházejí ve vzdálenostech, které se rovnají stovkám tisíc parseků, potom na nebi nevidíme jejich skutečnou polohu, nýbrž tu, v níž se nacházely v minulosti. Badatelé se při zkouškách se zaměřením hustoty času hvězd rozhodli, že se pokusí určit jejich skutečnou polohu na nebi v současné době.

Do běžného astronomického refraktoru o průměru 1 270 milimetrů vědci namísto spektrometru vmontovali speciálně vytvořený detektor hustoty času. Na citlivý senzor badatelé projektovali zobrazení pozorovaného objektu, zatímco hustotu času v tomto předmětu měřili s pomocí galvanometru.

Když teleskop nasměrovali na nebeský bod, kde se podle propočtů měla v daný čas nacházet určitá hvězda, která byla pro lidské oko neviditelná, ručička galvanometru se vychylovala a měřila změnu hustoty času v daném bodu na nebi. Daleko pozoruhodnějším faktem je však skutečnost, že galvanometr zaznamenal údaje i tehdy, když byl teleskop nasměrován na takové místo, na němž se podle propočtů měl astronomický objekt nacházet až v budoucnosti, kdy k němu rychlostí světla dorazí signál ze Země.

N. A. Kozyrev a V. V. Nasonov zkoumali přibližně čtyřicet astronomických objektů včetně planet, hvězd i souhvězdí, a pokaždé získali obdobné výsledky, které byly uveřejněny ve sbornících Akademie věd SSSR *Problematika vesmírných výzkumů*, číslo 7 z roku 1978 a číslo 9 z roku 1980.

Badatelé dokázali změřit tok času, který vycházel z místa, kde byla hvězda viditelná (tam už ale dávno není; než světlo dorazilo k nám, přemístila se), ale také z místa, kde se podle výpočtů nachází v současnosti (ještě ji tam ale nevidíme), a dokonce i z budoucnosti (!), tedy z místa, kam se dostane například za několik tisíc let. Kvůli jednoznačným výsledkům pokusu zaměřili teleskop rovněž na místa, kde se hvězda neměla nikdy objevit. Tok času tam nezaznamenali, závěr byl proto jednoznačný, informace přicházejí do přítomnosti jak z minulosti, tak i z budoucnosti.

Kozyrevovy pokusy zopakoval v Novosibirsku akademik M. A. Lavrent'jev, jakožto i A. Pugač v Ústřední astronomické observatoři ukrajinské Akademie věd a v Krymské astrofyzikální observatoři. Všechny uvedené experimenty potvrdily základní charakteristiky torzního záření, které odhalily pokusy s torzními generátory⁶³.“

Bez ohledu na ohromující výsledky Kozyrevova výzkumu však musíme přiznat, že čas dosud nebyl dostatečně prozkoumán a že věda je v této oblasti teprve na začátku. Badatelé se však snaží v tomto směru odhalit informace, které nám tak katastrofálně chybějí k tomu, abychom mohli

vysvětlit všechny fenomény, jež jsou spojeny právě s časem.

3. 1. 4. Fenomény času

Nyní se zmíníme o neobyčejně zajímavém experimentu, jenž se týká času a jež provedla americká vojenská námořní flotila v roce 1943.

Možná, že si řada čtenářů vzpomene na výborný americký vědecko-fantastický film *Experiment Philadelphia* (The Philadelphia Experiment), který se v sovětských kinech promítal v osmdesátých letech. Pro osvěžení si nyní krátce připomeneme jeho obsah.

Spojené státy prováděly v roce 1943 vědecký experiment, jehož cílem bylo ukrýt vojenské plavidlo před dosahem radaru. V průběhu experimentu se však stalo něco nepředvídatelného, dva námořníci skočili na palubu a... najednou se ocitli v budoucnosti. Řeknete si, že to je skutečně přitažené za vlasy, ovšem ukázalo se, že tato science fiction má reálné kořeny.

V USA a Kanadě byla v roce 1979 publikována kniha novinářů Williama Moora a Charlese Berlitze *Experiment Philadelphia: projekt neviditelnosti* (The Philadelphia Experiment: Project Invisibility). Její autoři představují výsledky výzkumu, který sami provedli a v jehož průběhu se tázali přibližně čtyřiceti lidí, kteří byli s pokusem obeznámeni. Kniha obsahuje i odpovědi státních organizací, kterým žurnalisté posílali otázky, ale také fotografie, jež byly částečně odtajněny až v roce 1979. Vyšly tak najevo následující skutečnosti.

V červnu roku 1943 zakotvila vojenská loď Eldridge ve vojenském námořním přístavu Philadelphia, načež v říjnu téhož roku před zraky několika očitých svědků zmizela, doslova jako by se rozplynula v mlze. O několik vteřin později se opět před očima přítomných objevila v jiném námořním přístavu – v Norfolku ve státě Virginie. Po několika

minutách z Norfolku zmizela a znovu se objevila ve Philadelphii. Následky pro posádku byly fatální, všichni její členové zahynuli.

Ruskému výzkumníkovi A. Adamenkovi se během pobytu v USA podařilo o tomto experimentu získat pozoruhodné informace od doktora Charlese Leislera⁶¹. Tento fyzik byl totiž jedním z badatelů, kteří v roce 1943 pracovali na projektu Experiment Philadelphia. Vědci se snažili zamaskovat vojenskou loď tak, aby byla pro radar neviditelná. Na palubě tohoto plavidla byl umístěn výkonný elektronický přístroj – mohutný magnetron (generátor ultrakrátkých elektromagnetických vln, jehož existence byla během druhé světové války utajena). Zařízení získávalo elektrickou energii s pomocí silných generátorů, které byly umístěny na lodi. Podstata pokusu spočívala v tom, že silné elektromagnetické pole okolo lodi poslouží jako štít radarovým paprskům.

Charles Leisler se pohyboval na břehu, kde pozoroval a kontroloval průběh experimentu. Když byl magnetron uveden do chodu, plavidlo zmizelo. Po určité době se sice znovu objevilo, ovšem všichni námořníci na palubě lodi byli mrtví. **Části jejich těl se přitom proměnily v ocel**, tedy ve stejný materiál, z něž bylo zkonstruováno plavidlo.

Vědec a jeho kolegové předpokládali, že vyslali loď do jiné dimenze, přičemž se koráb rozpadl na molekuly, „vypařil“ se v silném elektromagnetickém poli, a když proběhl opačný proces, došlo k záměně některých organických molekul lidských těl za molekuly kovu. Naživu zůstal jen jediný člen posádky – Edward Camcton – jehož zachránila skutečnost, že během experimentu skočil přes palubu.

Neméně zajímavý příklad uvádí N. Čerkašin v článku „Přízrak vlaku. V labyrintech času“⁶⁴, jenž byl uveřejněn v novinách *Slava Sevastopolja* ze dne 12. srpna 1992. Jeho podstatu tvoří následující informace.

Z železničního nádraží v Římě odjel 14. července 1911 výletní vlak, který vypravila firma Zanetti pro bohaté Italy. Sto šest pasažérů si prohlíželo pamětihodnosti podél nového úseku železniční trati, ale když se vlak přiblížil k velmi dlouhému tunelu, začalo se náhle dít něco strašného. Na základě svědectví dvou pasažérů, kteří stihli vyskočit za jízdy z vlakové soupravy, víme, že se všechno náhle ponořilo do bílé mléčné mlhy, jež s každým přiblížením vlaku k tunelu houstla a měnila se v mazlavou tekutinu. Vlak vjel dovnitř a... zmizel. Kvůli této události zasypali tunel kamením; během války do něj dokonce spadla bomba.

Možná, že by lidé na tento příběh docela zapomněli, kdyby se souprava tří vagonů znovu neobjevila... Nedaleko vesnice Zavaliči v Poltavské oblasti ji na přejezdu spatřila zaměstnankyně drah Jelena Spiridonovna Čebrecová. Vlak měl okna neprodyšně zakryta závěsy, otevřené dveře a prázdnou kabinu strojvůdce, pohyboval se po trati naprosto bezhlučně, přičemž přejel slepice, které se tam procházely.

Do vsi přijel předseda Komise pro výzkum anomálních jevů při ukrajinské Akademii věd V. P. Leščatyj, aby zmiňovaný fenomén prozkoumal. V záznamech ze září roku 1991 zformuloval myšlenku, že vlak určitým způsobem prošel časem. Leščatyj provedl analýzu vrstvy, která pokrývala stěny a okna vagonů, načež se ukázalo, že se jedná o látku, jež se svými vlastnostmi nápadně podobá prachu.

Vasilij Petrovič Leščatyj si 25. září téhož roku na záhadný vlak počkal na přejezdu ve vesnici Zavaliči, naskočil na stupínek přízraku a... už ho nikdy nikdo nespátřil! Vlak se na křižovatce zjevoval i poté, dosud se však nenašli další odvážní výzkumníci uvedeného fenoménu.

Nikoho nenechá chladným sdělení, které publikovala řada světových periodik⁶⁵. Posádka norského rybářského trauleru (kapitánem byl Karl Jorgen Chas) objevila 24. září roku 1990 v severním Atlantiku ledovec, na němž stála mladá žena, která byla oblečená v šatech z počátku minulého

století. Naložili ji na loď, a když se zeptali, kde se na ledovci vzala, k údivu celé posádky prohlásila, že je pasažérkou Titaniku (!) a jen zázrakem byla zachráněna v průběhu noci, kdy se loď potopila. „Mluvila velmi vzrušeně a čas od času propadala hysterii. Domnívala se, že od katastrofy uběhl pouze jediný den, tedy že se píše 15. duben roku 1912,“ upřesnil kapitán Chas.

Žena tvrdila, že se jmenuje Winnie Coutts, vypadala velmi pohuble a vyčerpaně, avšak nejevila žádné známky zestárnutí. Prohlašovala, že na palubu Titaniku nastoupila v anglickém Southamptonu, odkud se linka vydala na osudnou plavbu.

„V tašce, kterou držela pevně v rukou, jsme našli palubní lístek z Titaniku,“ vyprávěl kapitán rybářské lodi a pokračoval: „Žena odmítala uvěřit, že od chvíle ztroskotání plavidla uběhly desítky let. Celou cestu do Osla měla hysterické záchvaty, trvala na tom, abychom ji vrátili na Titanik.“

Ověření dokladů v anglických námořních archivech přineslo šokující výsledek: na seznamu pasažérů Titaniku se skutečně nacházelo jméno Winnie Coutts.

V oslovském přístavu očekávali tajemnou pasažérku lékaři, kteří ji umístili na pozorování do nemocnice, přičemž se mnohokrát podrobila vyšetřením psychiatrů. Její vyprávění zaznamenali na magnetofonovou pásku, ale k žádným odchylkám od prvotní výpovědi, kterou poskytla kapitánovi rybářské lodi, nedošlo.

Téměř deset let prováděla psychiatrička Julie Holland spolu s dalšími sedmadvaceti odborníky pozorování této pasažérky. „To, o čem vypráví, překračuje hranice lidského chápání. Nehledě na mnohaleté profesionální zkušenosti, nemohu její stav klasifikovat jako psychické onemocnění ani nedokážu žádným způsobem vysvětlit její chování. Všechno to přesahuje rámec logického myšlení i medicíny. Nikdy dříve bych nebyla schopna uvěřit tomu, co právě říkám: vypadá to, že ona žena skutečně pobývala v anabióze

nebo se nacházela v jakémisi stavu mimo kategorii času v průběhu sedmdesáti osmi let, než ji zachránili z ledové kry,“ cituje slova Julie Holland izraelské periodikum *Panorama*. O co tedy jde, že by další časová smyčka?

A jak si lze vysvětlit velkolepou vidinu, která se čas od času objevuje na břehu řeky Volhy v ostrém zákrutu při úpatí Žiguli? Před skupinou užaslých turistů se jednoho klidného večera objevilo město se starobylým hradem, který byl obehnaný pevnostním valem, na němž zářily zlaté kupole pravoslavných chrámů. Městská brána byla zavřená, po hradbách se procházely stráže v brnění a měly luky a kopí. Návštěvníci se pomalu vzpamatovávali ze šoku, zatímco se město pomalu rozplynulo v oparu a zmizelo. Tamní usedlíci turistům vyprávěli, že se město (jsou přesvědčeni, že se jedná o legendární Kitěž^{IV}, občas objevuje na uvedeném místě, jako by se zvedalo ze dna řeky a po deseti až patnácti minutách se znovu noří zpátky.

Uvedené příklady svědčí o tom, že mezi minulostí a současností existuje jakási nezpochybnitelná spojitost, která se pravděpodobně podobá zvláštním energetickým polím. Čas události „nepohrbí“, ale udržuje si je a přenáší z epochy do epochy prostřednictvím jakýchsi fyzikálních kanálů.

Mohli bychom zde popsat řadu obdobných příkladů, jež jsou spojeny s kategorií času, zmíníme však pouze dva z nich, které přehledně dokumentují odlišné tempo běhu času v různých soustavách nebo situacích. K této vlastnosti uvádí doktor technických věd V. V. Nalimov následující⁶⁷: „Člověk vnímá čas dvojím způsobem, přičemž jedním z nich je rovnoměrný (newtonovský) čas, který ovládají mechanické, z našeho pohledu vnější hodiny. Druhý, vnitřní čas, je prožíván nerovnoměrně, přičemž je určován našimi vnitřními hodinami. Běh těchto hodin se řídí pouze naší otevřeností vůči světu a naší aktivitou... Člověk může zcela vědomě měnit rychlost vlastního času, a tím vstoupit do změněného stavu vědomí.“

Během druhé světové války vybuchl vedle I. N. Filatova granát. O této události napsal: „Jasně jsem viděl (a nikdy na to nezapomenu), jak roztává sníh kolem rozžhaveného ingotu, jak se na occlovém povrchu rozzářily ohnivé praskliny a jak se pomalu začaly oddělovat střepiny, které se pak plynule rozlétly do všech stran. Všechno se odehrálo bez zvuku jako v němém filmu. Pak už všechno zapadlo do zaběhaných kolejí, výbuch zvedl mohutný sloup země, ozval se ohlušující zvuk, měl jsem pocit, že mi praskly bubínky, načež jsem ztratil vědomí⁶⁸.“

Jinou událost popisuje bývalý voják A. N. Basov. „Toho dne jsme se s řidičem vraceli k jednotce, jeli jsme nákladním vozem GAZ 53. Na úzké silnici jsme nepotkali ani živou duši, okolo cesty byly jen příkopy a za nimi násep. Pohybovali jsme se asi osmdesátikilometrovou rychlostí. Míjíme vyvýšeninu, a v tom se přímo uprostřed cesty objevil moskvič a začal prudce brzdit... Co teď? Nemohli jsme jej objet a na zpomalení už bylo pozdě. Najednou se však stalo něco, co se mi vrylo do paměti na celý život. Pocítil jsem naprostou volnost, měl jsem úplně čistou mysl. Hlavou mi probleskla myšlenka: Hlavně se šoférovi nemíchej do řízení, všechno teď záleží jenom na něm. Spokojeně jsem tedy seděl a čekal, co se stane. Plynule a volně jako ve zpomaleném filmu se začala kabina vozu natáčet směrem k příkopu. Otočil jsem se na řidiče a viděl, jak rychle jeho ruce otáčely volantem. Překvapil mě ten neuvěřitelný kontrast a znovu jsem se podíval před sebe, přičemž kabina už byla na druhé straně. Teď musíme narazit, pomyslel jsem si. Čas přitom běžel normálním tempem. Uviděl jsem, jak naše auto jen o několik centimetrů minulo osobní vůz, načež ‚chcíp‘ motor a my zůstali stát napříč vozovky. Zdálo se mi, že vše trvá asi pětáctýřicet sekund až minutu. Ve skutečnosti se to celé odehrálo během několika okamžiků.“

Výše uvedená příhoda je o to zajímavější, že v ní v okamžiku ohrožení registrujeme dva časové plány. Autor se

zmínil o tom, že se kolem něho všechno jakoby zastavilo, zpomalilo, a přitom ho překvapila rychlost, s jakou šofér točil volantem. Jak to vysvětlit? Jednoduše tím, že se řidič zřejmě nacházel v jiné časoprostorové rovině, a proto byl kontrast tak znatelný. Na všechny uvedené otázky však musí věda teprve najít odpověď, je nejvyšší čas, aby se s tímto fenoménem vypořádala. Doufejme, že to už nebudeme dlouho trvat.

3. 1. 5. Kozyrevova zrcadla

Jestliže soubor znalostí představuje sto procent, lze říct, že o zkonstatěle formě už víme devadesát pět procent, o podstatě živé vesmírné existence pět procent a méně než jedno procento víme o člověku a jeho intelektu.

Akademik V. P. Kaznačejev

Unikátní experimenty, které souvisely s intelektem člověka a lidskou psychikou, provedli vědci pod vedením člena Ruské akademie lékařských věd a Ruské akademie přírodních věd V. P. Kaznačejeva v Mezinárodním vědecko-výzkumném ústavu vesmírné antropoekologie. Základ výzkumu tvořily pokusy s *Kozyrevovými zrcadly*.

N. A. Kozyrev totiž ve své době objevil, že povrchy, jež tvoří speciální hliníková vrstva, mohou stejně jako zrcadlo nebo konkávní čočka koncentrovat, násobit či odrážet světlo, ale také energii hvězd, rostliny, člověka či jakéhokoliv dalšího objektu. Badatel věřil tomu, že biologické spojení funguje napříč časem, a domníval se, že toto spojení lze realizovat s pomocí speciálních komor s hliníkovou vrstvou.

Vědci z ústavu sestavili pro pokusy s lidmi mohutné válce s postranní šěrbinou, v nichž byli jedinci obklopeni vlastním polem. Na takovýchto odrazových plochách, které nazýváme *Kozyrevovými zrcadly*, „se daří soustřeďovat so-

litonové a holografické procesy naší intelektuální činnosti a za pomoci encefalogramů, kardiogramů či Kirlianových fotografií lze registrovat jejich změny⁶⁹.“

Ptáte se, jak to funguje? Jestliže uvnitř takového válce stojí člověk, odrážejí se od vnitřního povrchu takzvané Kozyrevovy proudy, které se koncentrují okolo osy tělesa. Výzkumníci prosvěcují tuto osu svazkem laserových paprsků, jenž spinové a torzní pole organizuje. Akademik Kaznačejev k problematice uvádí: „Mluvíme zde o primárních plně materializovaných proudech kosmických polí, které nesou informace, nikoliv o druhotných elektromagnetických proudech. Díky nim můžeme lépe pochopit spinové a torzní procesy.“

Jaký vliv má na člověka pobyt v Kozyrevově prostoru? „Před jedincem vytane jeho ‚vnitřní čas‘, pokusná osoba má možnost vidět samu sebe v dětství či ve stavu, který ezoterika nazývá *reinkarnací*. Pracujeme-li s těmi, kteří prodělali psychická onemocnění, dospějeme k pozoruhodným klinickým výsledkům. Veškerá negativní energie, která se nakupila okolo osy válce, odchází spolu s laserovým paprskem pryč⁵⁵.“

Taktéž vyšlo najevo, že mezi těmi, kdo pobývali mezi Kozyrevovými zrcadly, se prudce zvýšila schopnost transpersonálního (telepatického) spojení. Pozoruhodných výsledků dosáhli výzkumníci s léčitelkou Gizel Minel, která dokáže na dálku určovat zdravotní stav člověka.

Milen a pacient se nacházeli v Kozyrevových zrcadlech, přičemž každý z nich byl na geograficky odlišném místě. Senzibilka znala pouze čas, kdy má začít s diagnostikou. Výsledek předčil veškerá očekávání, ačkoliv některé informace, které získala, se lišily od lékařských závěrů. Za necelé dva měsíce se však, ke škodě pacienta, předpovídané nemoci potvrdily. Milen dokázala zaznamenat onemocnění dřív, než se projevilo ve fyzickém plánu člověka.

V první kapitole jsme hovořili o telepatických seancích, které organizoval V. P. Kaznačejev, avšak to, co prokázaly obdobné pokusy s Kozyrevovými zrcadly, vědce doslova

šokovalo. Vyšlo totiž najevo, že při dálkových telepatických přenosech mezi městy Novosibirsk a Dixon obdržely pokusné osoby třicet procent informací... z budoucnosti! Přijímaly a zaznamenávaly vidiny, které měly registrovat až za čtyřadvacet hodin, nebo dokonce za několik dní²⁸.

V létě roku 1995, kdy dopadla na povrch planety Jupiter kometa, zachytily pokusné osoby „včerejší“ údaje – ty aktuální zkrátka někam zmizely. Kaznačejev o tom píše: „Domnívám se, že to souvisí s časovými paradoxy, které popsal N. A. Kozyrev. Předpokládal totiž, že v krizových okamžicích se mění tok času, který ‚běží‘ naopak, z budoucnosti do přítomnosti²⁸.

Početné vědecké experimenty prokázaly, že lidský mozek může být prostřednictvím planetárních sfér propojen na vzdálenost tisíců kilometrů s jinými osobami. Vyšlo najevo, že lze přenášet obrazné představy, které se tvoří v Kozyrevově prostoru. Vědci dospěli k závěru, že zhruba třetinu informací zachytí pokusná osoba v reálném astronomickém čase, další třetinu se zpožděním, které zapříčiňuje hromadění údajů v planetárním prostoru, a zhruba třicet procent s předstihem několika hodin do momentu předání.

Později provedli obdobné pokusy i američtí vědci Puthoff a Targ. Induktor (přenašeč myšlenky) a percipient (příjemce) o sobě nevěděli a vědci uvedli v nesoulad jejich časový program. Co se stalo? Podle výzkumníků percipient s osmdesátiprocentní přesností obdržel informace o hodinu dříve, než je k němu induktor vyslal⁴⁷. Vždyť to je přece jednoznačné potvrzení faktu, který dosud nebyl vysvětlen!

To ale ještě není všechno; svými posledními pokusy totiž vědci prokázali, že s použitím torzních procesů je možné přenášet na dálku také biologické struktury včetně intelektu a rovněž jakékoli další údaje, například chemické. Velmi se to podobá výměně informací v homeopatii, kdy molekulární eventuálně makromolekulární struktura při rozředění o dvanáct až šestnáct řádů vstupuje do spinového a torzního

pole vodíkových atomů a předává člověku informaci bez přítomnosti chemické molekuly.

„Zaznamenali jsme změny v buněčných strukturách i dálkový přenos informací do lidského organismu prostřednictvím molekulárních a hormonálních frakcí s pomocí zdrojů torzních polí. Spojení Kozyrevových zrcadel s očištným účinkem laseru, s torzními poli a s hypomagnetickými komorami zvyšují efektivitu prevence a zlepšují výsledky léčby nemocí⁶⁹.“

Kaznačejev míní, že s pomocí Kozyrevových zrcadel a zdrojů torzního záření lze působit na velké území (například města či regionu), kde pak s pomocí torzních a informačních polí dochází k likvidaci procesů stárnutí, nádorového bujení, alergií, problémů s oslabenou imunitou, dystrofických změn i mnohých psychosomatických chorob. „Reálná je i možnost působení na emoce a intelekt.“

Analogicky se „zrcadly“ vědci sestrojili rovněž takzvané hypomagnetické komory s výjimečně účinnou ochranou před elektromagnetickým zářením. Badatelé totiž chtěli obdržet odpověď na otázky, které je znepokojovaly: Jak se cítí živé organismy ve vesmíru? Je možné, aby život vznikl bez účasti elektromagnetické energie?

Pole v komorách bylo padesáttisíckrát slabší než na Zemi²⁸. Zpočátku prováděli vědci pokusy na sobě, posléze využili dalších dobrovolníků. Vyšlo najevo, že uvnitř komor se mění vztahy mezi pravou a levou hemisférou, emocionální i útlumové procesy. Krátkodobý pobyt (15 až 20 sezení po 20 minutách) má na člověka blahodárný účinek. Nastává rovnováha psychických a fyziologických procesů, u většiny lidí se zlepšuje paměť, zvyšují se paranormální schopnosti, dochází ke stimulaci intelektu a tvůrčích schopností. U dětí ve vývinu vědci rovněž zaznamenali pozitivní účinky na rozvoj intelektu. Díky pobytu došlo i k vyléčení dětské epilepsie a řady dalších chorob. Naopak pokusy s buněčnými kulturami prokázaly, že kvůli prostředí v komoře nepřežily více než 8 až 10 generací a potom degradovaly

a zahynuly. Znamená to, že bílkovino-nukleová forma nemůže existovat bez elektrických a magnetických impulzů, což by měli mít na paměti především ti, kteří se chystají dlouhodobě pobývat ve vesmíru²⁸.

Díky pokusům s hypomagnetickými komorami, se zrcadlovými, laserovými a torzními konstrukcemi se podařilo odhalit pozoruhodná fakta o reálných projevech dálkových přenosů mezi buňkami, mezi člověkem a buňkou, mezi lidským organizmem a rostlinou, a také zákonitosti transpersonálního informačního přenosu na dálku. „Získali jsme experimentální důkazy skutečnosti, že vyšší formy inteligence, jejichž evoluce je však zbržděna, existují a mohou být objeveny a rozvinuty ve jménu záchrany civilizace⁷⁰.“

Vědci mají v úmyslu sestrojít v ústavu jakýsi miniaturní model geokosmu, aby mohli lépe sledovat reakce Země a lidstva na vesmírné události a rovněž reakce Země a kosmu na lidské konání. Připomínají americký experiment *Biosféra 2*, při němž sedm lidí žilo v izolovaném uzavřeném prostoru, který kopíroval biosféru. V lokalitě fungovaly uzavřené cykly, jež zajišťovaly soběstačnost v zásobování vodou a potravinami. Nacházelo se tam dostatečné množství rostlin, které zajišťovaly produkci kyslíku. Už za rok a půl se však v *Biosféře 2* snížila jeho koncentrace o dvě třetiny, a proto byli experimentátoři nuceni jej doplňovat. Výzkum skvěle dokumentuje počínající nemoc biosféry, kdy kyslík začala pohlcovat půda. V souvislosti s tím se objevila otázka, co se stane, jestli půda na celé planetě nevydrží technologický nápor a začne rovněž doslova „požírat“ kyslík? Vědci nabízejí řešení: „Jestli má být úkolem biosféry jen otrocká služba člověku, pak je téměř jisté, že nepřežijeme. Většina lidí si dostatečně neuvědomuje skutečnost, že díky tomu může ztratit nejen rozum, ale i duši. Přibývá důkazů o tom, že kromě zhoršení vzájemných sociálních a kulturních vazeb, kromě zamoření vesmíru či dalších ekologických změn se začíná vyčerpávat také intelekt člověka²⁸.“

Akademik Kaznačejev zvláště zdůrazňoval fakt, „že rozumem a duchovností je nasyceno vše okolo nás“. Oduševnělé jsou dokonce i organizmy, které považujeme za ustrnulé či mrtvé. Živoucí a myslící je jak vesmír, tak i naše planeta. Prostor okolo nás není prázdný, ale rovněž plný života. Je důležité zkoumat charakter vesmíru a možné vzájemné spojitosti mezi živou podstatou naší planety včetně našeho intelektu a blízkým i vzdáleným kosmem⁵⁵“

3. 1. 6. Země je živoucí organizmus

O tom, že je země živý organizmus, psal už před šesti tisíci lety velikán Hermes Trismegistos ve svém díle *Smaragdová deska*, jež se dochovalo až do dnešních dnů. „Z dalekých nebeských výšin k Zemi neustále proudí světová duše, nevyčerpatelný koncentrovaný zdroj světla a ohně, který projde přes veškeré sféry až k nám. Takto se Země nadechuje. Přesně takový vliv má na Zemi centrum ohně, jež představuje Slunce. Od Země neustále vycházejí emanace, jejichž úkolem je očistit planetu od nashromážděných nečistot. Tak vypadá zemský výdech.“

Dlouhou dobu považovali odborníci uvedený záznam za pouhý poetický mýtus. Před několika lety však získal reálný základ díky výsledkům experimentů. Naše Země skutečně nepohlcuje pouze sluneční záření, ale také vyživující proudy vesmírné energie, která má vliv na existenci života na Zemi a všech jejích obyvatel. Právě o těchto životadárných proudech hovořil svého času i akademik N. A. Kozyrev. A právě tyto proudy mají dnes na mysli současní výzkumníci, když hovoří o torzních vlnách.

Toto podivuhodné dýchání Země „spatřili“ odborníci na biolokaci z Ústavu zemského magnetizmu pod vedením doktora fyzikálních a matematických věd, profesora V. N. Lugovenka⁷¹. Jak vypadají energetická pole Země? Kde se nacházejí základní centra výměny informací mezi vesmírem a naší planetou?

Starořecký filozof Platon kdysi tvrdil, že Země se podobá koženému míči, který je sešitý ze dvanácti rovnostranných pětiúhelníků a z dvaceti rovnoramenných trojúhelníků. Jejich spojnice (švy) představují energetická centra neboli čakry Země (analogicky s čakrami u člověka). Když moskevští odborníci na biolokaci zkoumali zeměkouli, objevili právě takový systém čaker, přičemž vyšlo najevo, že část z nich kosmickou energii přijímá (světlé čakry) a zbytek vyzařuje zemskou energii (tmavé čakry).

Na západní polokouli napočítali sedm světlých čaker, naopak na východní polokouli jich našli čtyřikrát víc. Také tmavých čaker bylo na východě dvakrát více než na západní polokouli. Všechny vyspělé civilizace se rozvíjely právě v oblasti uvedených energetických zlomů.

Centrální energetická osa protíná severní, respektive jižní pól. Severním přichází energie z vesmíru a prostřednictvím jižního odchází nepotřebná a zpracovaná energie Země. Osoba, na níž byl pokus proveden, spatřila, jak do oblasti severního pólu směřuje mohutný světelný vír namodralé barvy. Rozsah „tornáda“ se neustále mění, vír zabírá prostor od pólu až k osmdesátému stupni severní šířky. Na opačném pólu je situace odlišná. Nachází se tam objekt, který připomíná červenou žárovku, z níž vychází matně bílý nebo nahnědlý proud, jenž se podobá obrácené skleničce s ohnutými okraji, které směřují dovnitř.

Tato globální energetická síť funguje nepřetržitě, a podporuje tak kosmické a zemské pole. Energetický systém Země však do sebe ještě zahrnuje také složité propletence drobných energetických sítí. Nejznámější jsou Hartmanno-

va mřížová síť, která vede rovnoběžně s polednicí, a rovněž Curryova síť s rozměry buněk 2x2,5 m a 5x6 m. Šířka hranice mezi jednotlivými buňkami činí 60 až 80 centimetrů. Jejich důležitou předností je binárnost, lépe řečeno schopnost střídat světlé a tmavé buňky, které přijímají či vydávají energii kosmického i zemského pole. Tyto buňky existují nepřetržitě; hranice mezi nimi se ale v závislosti na denní době a různých vlivech vesmíru rychle mění. Výsledkem je rozšíření nebo naopak semknutí jednotlivých polí sítě – takovéto jevy nazýváme *dýchání Země*.

Pro uvedený proces je charakteristická hloubka a rytmičnost, obdobně jako u živých tvorů. Několikaletá pozorování pokusných osob prokázala, že frekvence vdechů a výdechů závisí na denní době, ročním období a zeměpisné šířce. V mírném pásmu se v létě pohybuje mezi třiceti a čtyřiceti minutami, na rovníku pak v průběhu celého roku činí velmi sporadických 130 minut. V noci dýchání prakticky ustane a hranice buněk zůstanou beze změn.

Poprvé se Země zhluboka a dlouze nadechne s prvními paprsky slunce, doslova „hltá“ světlou kosmickou energii, což se projevuje rozšířením hranic světlých buněk a semknutím tmavých. Poté dojde ke stejně mohutnému výdechu, plocha tmavých polí se zvětší na úkor světlých a následuje normalizace rytmického dýchání až do soumraku, přičemž všichni pozemšťané čerpají blahodárnou kosmickou a sluneční energii. Jak už bylo řečeno, v noci její příliv ustane a vše „usne“ až do dalšího rána.

Sezonní výkyvy charakterizuje slabší prvotní nádech a slabší proud přijímané energie na podzim a v zimě v mírném pásmu, na rovníku se na základě pokusů ve Vietnamu odchylky během roku neobjevují, proud kosmické energie je tedy konstantní.

**Země dýchá stejně jako každý živý organizmus,
přičemž přijímá blahodárnou energii vesmíru
a zbavuje se vnitřních přebytků.**

Sám tento fakt je hoden pozornosti, vědci však během výzkumů objevili i další závažné skutečnosti. Ukázalo se, že dýchání Země reaguje také na události, které se odcházejí v okolním kosmickém prostoru. V souvislosti s přeletem Halleyovy komety nad naší hvězdnou oblohou v březnu 1997 se například zvýšila frekvence dýchání z obvyklých třiceti až čtyřiceti minut na dobu okolo jedné minuty. Země se „zadýchala“ jako uřícená kobyla. Uvedený stav trval až do února následujícího roku. Změny však pocítila nejen naše planeta, ale i lidé: došlo k náhlému zhoršení chronických onemocnění, prudce narostl počet výjezdů sanitek rychlé záchranné pomoci a mnoho dalšího.

Udivující jsou rovněž výsledky měření zemského dýchání, které vědci prováděli během vesmírného experimentu v Moskevské oblasti. K určení proudění vzduchu ve vyšších vrstvách atmosféry vypouštěla družice periodicky do prostoru mraky barevného plynu. Pokusné osoby současně měřily intenzitu zemského dýchání. Na každý oblak umělého plynu země reagovala odchýlením z rytmu, jakýmsi „kýchnutím“⁷¹.

Země je živoucí organizmus. K tomuto závěru dospěli badatelé v roce 1991, když ukončili dlouholetý cyklus unikátních geometrických měření. Doktor geologie a mineralogie I. N. Janickij píše: „Země, nositelka našeho bytí, je živou bytostí, která je prosycena energií. Ve vesmírné hierarchii zaujímá mnohem vyšší místo než člověk.“

Ke stejným závěrům dospěli výzkumníci na základě pokusů, které se uskutečnily 11. srpna 1999, v den památného

zatmění Slunce. O tomto úkazu se ve svých proroctvích zmiňoval už Michel Nostradamus. „Rok 1999, sedmý měsíc. Z nebe sestoupí velký vládce hrůz...“

K čemu vlastně tento den došlo, a stalo se vůbec něco? Zdá se, že nikdo z nás nezaregistroval jakoukoliv změnu, i když se skoro všichni v hloubi duše obávali „konce světa“.

Země je obklopena magnetosférou, která vše živé chrání před ionizujícím kosmickým zářením. Vědci neustále monitorují její stav, právě 11. srpna 1999 však byli obzvláště pozorní.

Na základě vyhodnocení výsledků dospěli badatelé k následujícím poznatkům²⁶: „V okamžiku, kdy měsíc překryl sluneční kotouč, prožila Země silný šok a hodnoty jejího geomagnetického pole se radikálně změnily. Naše planeta vypustila naráz všechnu nahromaděnou energii, načež její potenciál začal prudce klesat, a v jednom okamžiku byl dokonce roven nule. Následně se země postupně vzpamatovala ze stavu klinické smrti, znovu začalo pracovat elektromagnetické „srdce“, ale mělo zcela odlišné parametry. Vektor pole totiž změnil svůj směr, naše planeta se znovu zrodila v jiné kvalitě.“

To, že se změnil směr vektoru magnetického pole, nenávratně způsobilo globální změny životních podmínek na Zemi. Jak je možné, že jsme v tento zlomový okamžik nic necítili? Jako odpověď na otázku nás nenapadá nic lepšího než následující anekdota. „Probíhá soutěžní klání popravčích mistrů. Účastník, který byl na řadě, vzal šavli, topor a další věci a začal s nimi virtuózně šermovat okolo oběti, jež byla přivázána ke sloupu. Točil a mával s nástroji, načež je odložil na stůl a začal se klanět publiku i porotě. Udivený odsouzenec se kata zeptá: ‚A to mělo být všechno? Vždyť hlava zůstala na místě.‘ A soutěžící odpověděl: ‚Myslíš? Tak s ní zkus pohnout...‘

Je to zkrátka profesionální práce, možná, že i my bychom měli jenom kývnout hlavou...

Jedenáctý srpen nejspíš zůstane výchozím datem, „bodem nula“ na nové časové přímce evolučních procesů na Zemi. Začala nová epocha Vodnáře a přechod k šesté lidské rase na naší živé planetě.

3. 2. Vesmír

Vesmír už nevnímáme jako gigantický stroj, který je vytvořený z množství jednotlivých předmětů, nýbrž jej chápeme jako harmonický nedělitelný celek, jako síť dynamických spojení, které zahrnují lidského pozorovatele a jeho vědomí.

Fritjof Capra

3. 2. 1. Vlny

Nč se pustíme do úvah o podstatě vesmíru, zkusme si nejprve představit, že se nacházíme v netradičním typu pokoje. Prostor kolem nás je naplněný nejrůznějšími vlnami, přičemž některé z nich vnímáme s pomocí smyslových orgánů, například vůni z kuchyně, teplo z radiátorů, hluk z ulice, světlo, jež vychází z lampy, odráží se od nábytku i stěn a tak dále. Obrovské množství vlnění však vzhledem k našim ohraničeným fyzickým možnostem vnímat nedokážeme, necítíme kupříkladu elektromagnetické vlny určitých kmitových frekvencí, jako jsou radiové a televizní vlny, infračervené a ultrafialové záření, rentgenové paprsky a mnohé další.

Navíc se v naší místnosti nacházejí stojaté vlny, a to ve formě všech hmotných těles včetně živých organizmů. Dokonce i jedinec, který je s problematikou obeznámen, si jen ztěží dokáže představit sebe nebo jakýkoliv materiální předmět, jako například skříň, v podobě stojaté vlny. Přesto tomu tak je, neboť vše okolo nás se skládá z elementárních částic – elektronů, protonů, neutronů, mezonů a tak dále. Z elementárních

částic se skládá celý vesmír. Kvantová fyzika však dokázala, že všechny elementární částice současně tvoří vlny, a proto si jakýkoliv hmotný předmět můžeme představit právě jako stojatou vlnu⁷⁷.

Jako *stojatou* označujeme takovou vlnu, která vzniká tím, že se spojí dvě proti sobě jdoucí postupové vlny se stejnou frekvencí a amplitudou, přičemž představuje dílčí případ vlnové interference⁷³. Pokud například jeden konec provazu upevníte a druhý vezmete do ruky a budete jím pohybovat tak, aby se začal vlnit, potom daná vlna stále setrvá na témže místě, bude nhybná, stojatá. Lze ji přitom charakterizovat určitou délkou a amplitudou; bude se typickým způsobem šířit celým vesmírem stejně jako radiové vlny, které přijímač zachytí v Moskvě, v Paříži a stejně tak i na oběžné dráze. Zdokonalený radiový přijímač budoucnosti umí navíc registrovat radiové vlny i na Měsíci, na Marsu či jakémkoliv místě v kosmu.

Každý hmotný předmět představuje vlnu.

Například vlna v podobě skříně se nachází v celém vesmíru, v dané místnosti je však amplituda této vlny největší, venku je menší, za městem ještě menší a tak dále. Každopádně vlnění, které je typické pro skřín, se nachází všude.

Jakákoliv vlna představuje podráždění pole, z něhož vznikla. Pole lze přitom charakterizovat jako zvláštní formu látky, jež spojuje částice hmoty do jedné soustavy⁷³.

3. 2. 2. Vesmír – gigantický hologram

Svět je kolosální hologram, každý jeho bod nese úplné informace o světě jako celku.

Doktor fyzikálních a matematických věd,

A. V. Moskovskij

Nyní obrátíme naši pozornost na hvězdné nebe a uvidíme, že vesmír je plný hmotných svítících objektů, hvězd a planet, které jsou od sebe velmi vzdálené.

Výzkumníkům se už podařilo prokázat, že hmotné prostředí, jež zaplňuje vesmír, tvoří fyzikální vakuum. K tomu, abychom si dokázali představit, co to vlastně fyzikální vakuum je, využijeme vysvětlení ředitele Mezinárodního ústavu teoretické a aplikované fyziky a člena Ruské akademie přírodních věd A. J. Akimova: „Fyzikální vakuum je pro nás nyní to, co zůstane v prostoru, pokud z něj bez výjimky odstraníme veškerý vzduch a všechny elementární částice. Tímto způsobem však nevznikne prázdno, nýbrž specifická hmota, prapůvodce všeho ve vesmíru, z níž vznikají elementární částice, které následně vytvářejí atomy a molekuly⁷⁴.“

Co se týče problematiky fyzikálního vakua a torzních polí, podrobně jsme se na tyto záležitosti zaměřili v publikaci *Fyzika víry*³⁷.

Vyšlo najevo, že fyzikální vakuum představuje jednotného „nositele“ polí a že všechna dosud známá pole – gravitační, elektromagnetické, torzní (spinové) – tvoří jeho různé fáze¹⁴². To znamená, že veškerý prostor mezi planetami je naplněn mnoha poli, která pak mají řadu odstupňování. Odlišnosti odpovídají úzkým frekvencím kmitů energetických vln, jež tvoří základ energetických polí. Můžeme tak kupříkladu hovořit o elektromagnetickém poli, které se dělí na pole optické, rentgenové a další. Všechna uvedená pole představují „jemnou látku“, kterou však člověk nemů-

že vzhledem ke svým fyzickým omezením spatřit, ale je to stejné jako se vzduchem, jenž dýcháme. To, že jej nevidíme, neznamená, že neexistuje.

Různé známé a neznámé fyzikální energetické vlny spolu s energetickými poli se v prostoru vzájemně protínají, aniž by se smíchaly a prostoupily jedna druhou, podobně jako paprsky reflektorů na temném nočním nebi. Nekonečně se šíří do všech stran prostoru a vytvářejí takzvaný jemnohmotný svět neboli informační pole vesmíru.

Vesmír je protkán nespočtem různorodých vln s odlišnou vibrační úrovní – od nízkofrekvenčních elektromagnetických vln až po vysokofrekvenční torzní vlny. Každá vlna jednoho typu vytváří s koherentní (synchronní) vlnou téhož druhu interferogram – informační matici. Vesmír tudíž představuje obrovský hologram, přičemž v každém jeho bodě jsou obsaženy údaje o celém světě, které jsou však zakódovány v holografických interferenčních mikrostrukturách.

Už v roce 1976 přišli teoretický fyzik David Bohm a neurofyziolog Karl Pribram s koncepcí *holoverza*, jakéhosi univerzálního kosmického hologramu. Jeho neodmyslitelnou součástí tvoří člověk a jeho vědomí, spojitost mezi nimi podle názoru badatelů určuje informační hologram a hologram pole⁷⁵.

„Biologické soustavy, živé látky na planetě a okolní prostor můžeme chápat jako jednotnou fyzikálně organizovanou soustavu, která se čímsi podobá gigantickému hologramu okolo zeměkoule¹³.“

V současnosti už existují holografické modely vesmíru, v nichž kosmos představuje gigantický holografický plát. Takové modely jsou přijatelné, vycházíme-li z předpokladu, že vesmír tvoří jakousi hypersféru, kde se každý předmět nachází ve formě stojaté vlny jak v určitém bodu prostoru, tak i na všech místech současně. „Také člověk jako makroskopický objekt představuje vlnovou strukturu a je fakticky ‚rozptýlen‘ v celém vesmíru. Na základě jednoty člověka a vesmíru, kdy lidský jedinec představuje zmenše-

ninu kosmu – jeho kopii – můžeme tvrdit, že člověk je vesmírný hologram⁵¹.“

Informační pole vesmíru má tedy vlnovou holografickou podstatu, přičemž jeho části (shluky) tvoří hologramy živých a neživých objektů.

3. 2. 3. Struktura světa

...Na základě objektivních příčin jsme dospěli k závěru, že základem světa je vědomí, které zároveň představuje jeho počátek. Ve světle nejnovějších současných objevů chápeme existenci světa univerzálního vědomí, které se projevuje nejrůznějším způsobem, jako vědeckou realitu. Z pole vědomí vše vzniká a naše vědomí je jeho součástí.

Doktor fyzikálních a matematických věd
A. V. Moskovskij

Když akademik M. A. Markov referoval v dubnu roku 1982 o výsledcích svého bádání na Prezidiu Akademie věd Sovětského svazu, prohlásil: „...Informační pole Vesmíru má mnoho vrstev a ve své struktuře připomíná ruskou mat-rjošku; každá vrstva je hierarchicky propojena s vyššími rovinami až do Absolutna. Pole tak vytváří informační databanku a navíc reguluje počátek osudu jedinců i celého lidstva²⁷.“

Když výzkumníci hovoří o vrstevnatém informačním poli, nemyslí tím, že se jako pečivo z listového těsta, na jehož vrcholku se nachází absolutno (Bůh), skládá z vrstev určité tloušťky. Jedná se naopak o roviny s rozdílnou energetickou hustotou, přičemž každá „vyšší“ prostupuje všechny „nižší“ vrstvy, odkud také pramení připodobnění informačního pole zmiňované mat-rjošce.

Doktor technických věd V. D. Plykin uvádí k tématu mnohvrstevnatosti kosmu následující⁷⁶: „Vesmír se skládá ze světů, které mají odlišnou podstatu. Existují světy jemnohmotné, ale také světy hutné, jejichž energie je koncentrovaná. Stejně tak existuje i prostředí pevných látek, jako je například náš fyzický svět na Zemi, kde se energie nachází v mimořádně hutném stavu.“

Vrstvy s různou hustotou energie představují energetická pole, jež generují vlny nejrůznějších vibračních frekvencí. Naše vrstva pevné hmoty tvoří energetická pole, která jsou zdrojem vln o nízké frekvenci; vrstvu z hutné hmoty představují pole, jež generují vlny vyšší frekvence, zatímco jemnohmotná vrstva zahrnuje pole, která vytvářejí vlny vysokých a supravysokých frekvencí. Vědci se přitom domnívají, že vrchní vrstvy jemnohmotného světa už nepředstavují energetickou, nýbrž informační strukturu. Nositelé informací, torzní vlny, nevytvářejí v jemnohmotném světě pouze řadu úrovní, jako je tomu ve světě látky, ale také množství spirál neboli vírů různých jemných vibrací o různých frekvencích.

Ředitel Bioenergoinformační laboratoře a prezident Mezinárodního společensko-politického výboru ekologie člověka a energoinformatiky, profesor Moskevské státní technické univerzity N. E. Baumana, doktor technických věd V. N. Volčenko k tomu poznamenává⁷⁷: „Jemnohmotný svět může mít mnoho vrstev, přičemž ty horní mají jemnější ‚energetickou‘ (v našem chápání informační) strukturu. Jemnohmotný svět současně obsahuje sadu zvláštních vzorových informačních matric, podle nichž se realizuje stavba hmotného světa. Existenci jemnohmotného světa dokázali vědci z různých zemí. Podařilo se jim to na základě kvalifikovaného výzkumu fenoménů vědomí v psychofyzice a kvantové mechanice. Na druhé straně musí tento svět, jako svět čistého vědomí, obsahovat informace o všem hmotném. To je ale docela komplikované, neboť zahrnuje mimo jiné také myšlenky, přírodní zákony, algoritmy rozvoje a databáze. Svět vědomí nebo ne-

projevený (jemnohmotný) svět musí mít tudíž nesrovnatelně složitější strukturu než hmotný, tělesný svět.“ Badatelé tedy dospěli k závěru, že existuje jemnohmotný svět čistého vědomí.

Pojem *svět vědomí* zahrnuje veškerý (!) informační a energetický prostor vesmíru včetně hmotného i jemnohmotného světa⁷⁷. Už rakouský fyzik Erwin Schrödinger prohlásil, že²⁹: „...díky přítomnosti vědomí můžeme s klidem prohlásit, že tento svět existuje a skládá se z prvků vědomí.“

Už nejednou v minulosti se filozofové a fyzici pokoušeli vysvětlit reálnost vědomí v porovnání s látkou. Překážku přijetí koncepce jemnohmotného světa však pro fyziky představovalo přehodnocení role postulátu o geometrickém časoprostoru, neboť do tohoto pojetí nikterak nezapadaly atributy vědomí, jako jsou duše a duch, které uznává náboženství. Věda však využitím odborných prací nakonec dospěla k pochopení informačního a energetického prostoru v přírodě, které se shoduje s ezoterickými představami o jemnohmotných světcích. „Tyto jemnohmotné světy prostupují všechno a zajišťují spojení s Božím absolutnem, na jehož počátku bylo slovo – logos⁷⁸.“

V souladu se současným vědeckým názorem chápeme vědomí jako vyšší formu rozvoje vědomostí, jako tvůrčí informace. Spojení informace–vědomí se zároveň projevuje jako jeden ze základních projevů vesmíru, stejně jako vztah energie–hmota⁷⁷. Z pohledu fyziky vědomí tvoří zvláštní formu torzní látky³⁷.

Takové chápání vědomí bylo možné jenom díky tomu, že v devadesátých letech objevili ruští fyzikové pátou základní interakci – informační souvztažnost^{78,79}.

Profesor V. N. Volčenko vysvětluje pojem informace následujícím způsobem⁷⁷: „Po obsahové stránce se jedná o strukturální a smyslovou odlišnost světa, metricky jde o různorodou míru, která je realizována v projevené, neprojevené a obrazné podobě.“

Informace představuje univerzální vlastnost předmětů, jevů i procesů. Spočívá ve schopnosti vnímat vnitřní stav a vliv okolního prostředí, získané údaje dále zpracovávat a výsledky předávat dalším předmětům, jevům či procesům. Informace jsou obsaženy ve všech hmotných objektech a procesech. Veškeré živé bytosti se od samého počátku až do konce svého pozemského bytí pohybují v informačním poli, jež na ně neustále a nepřetržitě působí. Život na Zemi by nebyl možný, pokud by živé bytosti nepřijímaly informace, které k nim přicházejí z okolního prostředí, a pokud by tyto informace nedokázaly zpracovávat ani si je mezi sebou navzájem vyměňovat³⁵.

Všechny nově nashromážděné skutečnosti vedly k tomu, že informace postupně získala status samostatného a základního pojmu v přírodních vědách, jež definitivně potvrzuje neoddelitelnost vědomí a hmoty. Jelikož není jedním ani druhým, vyšlo najevo, že představuje ono chybějící pojítko, které umožnilo spojit neslučitelné – ducha a hmotu, aniž bychom při tom byli nuceni zabrousit do oblasti náboženství či mystiky⁶⁶.

Ještě přednedávnem byl jemnohmotný svět včleňován do pojmosloví metafyziky a ezoteriky, ale od počátku devadesátých let, kdy badatelé objevili včrohodnou teorii fyzikálního vakua a našli i odůvodnili hmotného nositele informací v jemnohmotném světě – torzní pole neboli pole svinutí – se teoretická fyzika naplno pustila do výzkumu jemnohmotného světa¹⁴⁰.

V současnosti se řada výzkumníků domnívá, že generátorem informací je vědomí⁸¹ a kupříkladu doktor technických věd A. A. Silin uvádí⁸²: „Dalo by se říct, že fenomén vědomí je spojen se schopností generovat informace v čisté podobě bez jejich zpředmětnění. Před vznikem vědomí se nové informace v neživé i živé přírodě vytvářely bez předchozího souhlasu, to znamená, že současně odpovídaly nahodilé složitosti hmotné struktury. Z toho vyplývá neobyčejně zpomalená evoluce nevědomé přírody. Činnost vědomí s ideálními strukturami nevyžadovala podobné hmotné a časové

ztráty, také proto není překvapující, že vznik vědomí jako silného generátoru informací, prudce zrychlilo evoluční tempo bytí.“

Profesor Ústavu teoretické fyziky Oregonské univerzity v USA Amit Goswami v knize *Vytvářející se vesmír* s podtitulem *Jak vědomí vytváří hmotný svět* uvádí⁸³: „Vědomí představuje základní princip, na němž je založeno všechno, co existuje, a tudíž i námi pozorovaný vesmír.“ Ve snaze přesně definovat pojem *vědomí*, stanovil americký vědec čtyři podmínky:

- 1) existuje pole vědomí (neboli všezahrnující oceán vědomí), které někdy badatelé označují jako *psychické pole*
- 2) existují objekty vědomí (myšlenky a emoce), které vystupují z daného pole a noří se do něj
- 3) existuje subjekt vědomí – ten, kdo vnímá a/nebo představuje svědka
- 4) vědomí tvoří základ existence

Podobný názor na věc má také proslulý fyzik David Bohm. Základem a fundamentálním rysem jeho kosmologie je tvrzení, že „uvědomělý vesmír, který chápeme jako celistvý a vzájemně propojený, představuje skutečnost, kterou nazýváme *pole vědomí*“⁶⁷.

Doktor fyzikálních a matematických věd A. V. Moskovskij dále tvrdí, že⁸⁴ „základ světa tvoří vědomí, jehož nositelem jsou spinová (torzní) pole“.

Jako zlatý hřeb jsme si na závěr nechali výsledky Mezinárodního centra fyzikálního vakua, kterých pracoviště dosáhlo pod vedením jeho ředitele a člena Ruské akademie přírodních věd G. I. Šipova. Píše: „Tvrdím, že existuje nová fyzikální teorie, jež vznikla na základě představ Alberta Einsteina. Uvádí určitý stupeň reality, jehož synonymem je podle náboženství Bůh. Jedná se o skutečnost, která nese všechny příznaky božství. Existuje jakési nadvědomí, které je spojeno s absolutním nic; toto nic nevytváří hmotu, nýbrž plány a úmysly.“ G. I. Šipov přitom zdůrazňuje, že „nadvědomí představuje část Božské přítomnosti“.

V důsledku zpřesnění, jež centrum fyzikálního vakua provedlo v posledních letech, získala struktura jemnohmotného světa následující podobu:

Všechny řídí absolutní nic, tedy Bůh.

Tvůrce kybernetiky Norbert Wiener v knize *Bůh a Golem* (God and Golem) na straně 24 podává následující výklad Stvořitele: „Bůh představuje informaci, která je oddělená od signálů a existuje sama o sobě.“

Ruský výzkumník Šipov uvádí o Bohu následující: „Netuším, jakým způsobem je toto božství organizováno, ale vím, že reálně existuje. Nemůžeme však Boha ‚studovat‘ s pomocí vlastních metod“⁴³.

Jeden ze zakladatelů kosmonautiky, člen Ruské akademie přírodních věd B. V. Raušenbach, zdůrazňoval, že „pocit víry se nachází v jiné části hlavy, nikoliv tam, kde má místo věda“, a právě z tohoto důvodu mohou bez problémů koexistovat. Zmiňovaného vědce, laureáta Leninovy a Demidovovy ceny, zaujalo to, že podle křesťanských tradic je Bůh trojjediný¹⁴¹. Z jedné strany je křesťanství monoteistické, tedy zastává myšlenku, že Bůh je jeden, na straně druhé však existuje svatá Trojice, jejíž členové jsou ve všem rovnocenní. Pavel Florenskij prohlásil, že se jedná o tajemství, které nedokážeme postihnout a k jehož pochopení je nutná víra.

Raušenbach uvádí následující: „Přemýšlel jsem, hloubal a dospěl k tomu, že Bůh je sice jeden, současně se ale jedná o tři Bohy; vše lze logicky vysvětlit. Ačkoliv tato myšlenka připadala všem absurdní, psal o ní dokonce i Florenskij. Bůh musí být alogický, musí být nepostižitelný, jeho podstatou je nepochopitelnost. *Trojjednost* je proto základní pojem, který bohoslovci nemohli pochopit, protože neznali matematiku. Někteří se domnívali, že Bůh má jednu tvář – Boha otce, syna a Ducha svatého. V modlitbách však otce, syna i Ducha svatého nazýváme také *Bohem*. Na důkaz toho, že chápání Trojice neprotiřečí logice, uvádím příklad

vektoru. Ten se, jak známo, skládá ze tří částí, které udávají tři základní směry. Tři vektory do tří stran a jeden vektor představují jedno a totéž, tedy trojici, proto lze tvrzení, že Bůh je jeden a může být i třemi zároveň, jednoznačně logicky vysvětlit.“

Všechno řídí Bůh, absolutní nic, s nímž je spojeno nadvědomí, v jiné terminologii „prvotní fyzikální vakuum či plán vědomí prvotních torzních polí“⁴³. Ta totiž působí na fyzikální vakuum, které generuje energii a hmotu.

Tímto způsobem vzniká řetězec **absolutní nic–nadvědomí–informace–energie–hmota**. Právě zde se sluší ještě jednou zdůraznit, že vědomí jsou také informace i jejich vyšší forma, která si uvědomuje sebe sama a vytváří nové údaje.

V současnosti se však už řada badatelů domnívá, že se informace jakožto fundamentální prazáklad a všudypřítomná vlastnost vesmíru, staly základem vzniku naší planety. Výzkumníci jsou toho názoru, že právě kosmické informace (nadvědomí) tvořily „prvotní plán“ formování Země a následného života na naší planetě⁸⁴. Doktor technických věd V. D. Plykin zdůraznil⁷⁶, že právě informace představují základ hmotného tvoření. Nejprve přichází údaje o budoucím hmotném objektu, tedy co bude vytvořeno, v jaké části prostoru, jak bude vypadat zevnějšek znovu formovaného předmětu látky a také jaká bude jeho vnitřní energetická struktura. Energie řízená informacemi se „zabalí“ do velmi hutné podoby, do hmoty, která podle zadaného programu dokáže zůstat zachována v čase. Vytvoříme-li umělé podmínky, které energii umožní vymanit se z onoho superhutného stavu, pak dojde i k impulzivní erupci gigantického množství energie, jako je například výbuch atomové bomby. Když fyzikové vytvořili laboratorní podmínky pro štěpení jádra, zničili informační a energetickou strukturu (program), která udržuje energii v „zabaleném“ superhutném stavu. Na základě těchto informací se nabízí závěr, že ener-

gie představuje formu, kterou energie přijímá v souladu s informacemi, jež generovalo vědomí.

Vhodným potvrzením výše uvedených faktů mohou být slova Arthura Forda³³: „Ve vesmíru jako takovém se nachází prvotní energie – vědomí – pod jehož kontrolou a řízením se nacházejí všechny ostatní druhy a formy energie.“

Jemnohmotný svět, který je ve své podstatě velmi složitý, představuje gigantický hologram se všemi vlastnostmi, jimiž vlastní hologramy, fyzikální vakuum a torzní pole disponují, tedy: mnohovrstevnatostí světa, okamžitým přenosem informací a přítomností v nejmenší jednotce veškerých informací, jež se nacházejí ve vesmíru i jinde.

3. 3. Člověk

Člověk je složitou kopií vesmíru, kterým byl zrozen.

B. Pajušev

3. 3. 1. Jemnohmotná těla člověka

Až doposud jsme se při popisu lidského organismu věnovali pouze dvěma strukturám – fyzickému tělu a biopoli. Jedná se však jen o velmi hrubé dělení, neboť se ukazuje, že lidské tělo je stejně jako vesmír mnohovrstevnaté. Doktor zemědělských věd E. K. Borozdin, který má významné zásluhy ve výzkumu jemnohmotných těl, zastává názor⁸⁶, že „...lidský jedinec je potenciálně schopen rozvinout sedm těl, která odpovídají sedmi informačním rovinám, přičemž vzájemné spojení probíhá s pomocí informačních a energetických center, čaker“.

Teoretický fyzik Anthony Martin se rovněž zmiňuje o sedmi lidských tělech, která jsou do sebe vložena a jsou v ezoterice označována ustálenými pojmy: *fyzické, éterické, astrální, mentální, kauzální, budhické a átmické*⁸⁰. Se stejnými termíny pra-

cuje také bioenergoinformatika, věda, která se v současnosti propracovala až k výzkumu informační aury člověka čili ke kauzálnímu tělu⁴¹. Je třeba podotknout, že už jen slovo *tělo* má ve vztahu k jemnohmotným strukturám poměrně relativní význam, spíše se jedná o stav hmoty určité části lidské konstituce.

Badatelé někdy jemnohmotná těla člověka označují jiným způsobem: éterické tělo jako tělo astrální neboli životní počátek; mentální tělo čili instinktivní (nižší) rozum; kauzální tělo neboli intelekt – rozum (vyšší rozum); budhic-ké tělo jako intuici – vnímání (duchovní rozum); átmické tělo neboli naše nesmrtelná bytost (vyšší *Já* člověka)⁸⁷.

Lidský organizmus disponuje sedmi těly odlišné hutnosti energie a rozdílné úrovně vibrací, která jsou do sebe vložena podobně jako ruské matrjošky. Éterické, astrální i mentální tělo můžeme zařadit mezi nižší jemnohmotná těla, ostatní můžeme zařadit mezi vyšší.

Nižší jemnohmotná těla člověka

Nejhutnějším tělem, které má nízkou frekvenci vibrací, je fyzické tělo člověka (sice nepatří přímo k jemnohmotným tělům, ovšem nechceme jej jen tak přejít). Vnímá informace, které přicházejí ze smyslových orgánů a jsou v podstatě zpracovávány jako reflexy; jedná se o nejzemenější a nejjednodušší soustavu, která „implantuje“ organizmus do konkrétního prostředí jeho existence. Do stejné skupiny patří rovněž genetické informace DNA⁸⁸. Životaschopnost tohoto těla zabezpečuje jeho éterická část.

Éterické tělo představuje nejhrubší část jemnohmotného těla. Podobá se lehkému obláčku plynu, který obklopuje kontury fyzického těla a představuje vyzařování fyzických buněk. Během lidského života se éterické tělo od daného jedince neodděluje.

Někteří badatelé ve svých výzkumech zahrnují pod pojem *éterické tělo* soubor tří nižších těl: vlastního éterického,

astrálního a mentálního, jako příklad uvádíme badatele V. V. Jarceva.

Mezinárodní federace sdružení vynálezců zaregistrovala 1. října 1997 pod číslem A-079 objev v oblasti teorie člověka, který odhalil V. V. Jarcev. Ruská akademie přírodních věd ocenila autora objevu stříbrnou medailí P. L. Kapicy. Sám název objevu je poměrně dlouhý, ale velmi zajímavý, domníváme se proto, že je vhodné, abychom zde uvedli celou citaci, neboť k podobným odhalením nedochází běžně.

Zmiňovaná formule říká: „Teoreticky byla odhalena dosud neznámá lidská schopnost spojovat energii s informací buňky vlastního fyzického těla v jeden bioenergetický a informační organizmus (éterické tělo člověka) prostřednictvím energetického a informačního hologramu fyzického těla i soustavy vnímání a kontaktu s okolním světem (systém života), která se skládá z uvedených podsystémů: zabezpečení energie pro tkáně, oběhu životadárných tekutin, příjmu a přenosu informací, vytváření tvůrčí molckuly DNA a spouštění životaschopných mechanismů buněk, fyzických energetických kanálů a energoinformačních center, tedy všech procesů, které probíhají v těchto podsoustavách, jež slouží k organizaci buněčné a mezibuněčné činnosti. Intenzita a směřování buněčného spojení v bioenergoinformačním organizmu jsou určovány lidským vědomím a automatickou činností částí, z nichž je složen (rozum, emoce, vůle)⁸⁹.“

Energoinformační hologram fyzického těla, o němž se autor objevu zmínil výše, představuje prostorový informační a energetický model fyzického těla. Odráží se v němž přesné vzájemné rozmístění buněk budoucího organizmu v prostoru. Tento hologram si můžeme představit jako specifický trojrozměrný „nákres“ s uvedenými souřadnicemi každé buňky organizmu⁹⁰. Takový hologram fyzického dospělého těla řídí i vývoj oplodněného embrya.

Badatelé určili³⁷, že každá buňka lidského organizmu nese svoje torzní pole. Vzájemně se dotýkající buňky vy-

tvářeji společné torzní pole, které je přitahuje a nasměruje do určité polohy v prostoru, přičemž vytváří buněčné kombinace, jež jsou předem dané hologramem. Díky torzním polím buňky, jež spojuje společná úloha či funkce, se ve fyzickém těle vytvářejí nejrůznější buněčné soustavy: orgány, svaly, kosti a tak dále. Torzní pole buněk a všech buněčných soustav vytvářejí celkové torzní pole člověka, které je třeba považovat za vlastní éterické tělo.

Dané éterické tělo je spojeno s energoinformačním hologramem fyzického těla s pomocí čaker. „Éterické tělo představuje prostředí, které spojuje tělesnou schránku člověka s jeho duchovní součástí a tvoří generátor energie a informací⁸⁹. Do každé buňky se díky éterickému tělu dostávají všechny myšlenky, pocity, přání, usměrňují se aktivity člověka a jeho snažení.

Základem všeho živého jsou tudíž torzní pole, protože představují nositele informací organismu jako celku a jeho buněk, které se týkají struktury, funkcí a stavu vnitřního i vnějšího světa daného jedince.

„Soustava vnitřních orgánů vytváří vlastní mikrotorzní pole, která shromažďují energii a předávají ji do jednoho centra, v němž se soustřeďuje a zároveň vytváří jádro torzního pole člověka – vůli. Toto centrum je lokalizováno v oblasti pleteně břišní (solar plexus).“

Emoční součást se koncentruje v oblasti, která leží na úrovni srdce, a vytváří tak vlastní centrum torzního pole.

Informační součást se pak soustřeďí do lidského mozku a určuje, zda jsou buňky schopny rozumové aktivity, ale také zda si dokážou uvědomit sebe sama i okolní svět. Taková energoinformační struktura umožňuje člověku vnímat okolí, jeho harmonii a informace.

K úplnému a jasnému pochopení okolního světa je však nutný algoritmus tvůrčí aktivity. Z objevu V. V. Jarceva vyplývá, že tento tvůrčí vzorec, který je realizován prostřednictvím výše uvedených center, napomáhá vytvoření sedmi

energetických a informačních bodů, jimž se říká *čakry*. „Nehledě na to, že součástí vědomí je rozum, emoce a vůle, shodují se svým umístěním se druhým, čtvrtým a pátým energetickým a informačním centrem, přičemž v každém z těchto sedmi center se odrážejí všechny tři součásti vědomí⁸⁹.“

Máme tedy sedm základních čaker, jejichž prostřednictvím si jedinec vyměňuje energii s jemnohmotným světem. Každá čakra funguje jako specifická anténa přijímající a vysílající jemnohmotnou energii o určité vibrační frekvenci. Existenci a rozmístění čaker znali lidé už před několika tisíci lety; dnes jejich existenci potvrdila dokonce i věda.

Člen Ruské akademie přírodních věd Gennadij I. Šipov píše⁹¹: „Některé roviny torzních polí v organismu odpovídají energetickým tělům člověka a ohniska torzních polí představují v lidském těle čakry. Čím výše se čakra nachází, tím vyšší je i frekvence odpovídajícího pole.“

Slovo *čakra* znamená v sanskrtu kolo, kruh, podle východní tradice představují čakry „řadu vírů na povrchu (vlastního) éterického těla člověka, které připomínají kola“⁵. To jsou přece torzní pole! Ukazuje se, že věda opět potvrdila něco, o čem věděli naši předkové už před tisíci lety.

Doktor Anthony Martin svorně tvrdí: „Čakry představují sedm energetických center v lidské auře, jejichž určení spočívá ve výměně jemnohmotných energií s vnějšími rovinami světa. Každá čakra se specializuje na regulaci určité oblasti lidské činnosti⁸⁰.“

Doktorka Shafica Karagula, psychiatrička z Los Angeles, prováděla v průběhu několika let klinická pozorování lidí, kteří byli obdařeni neobvyklými formami vnímání. Jedna z pokusných osob Diana dokázala vizualizovat energetické víry, které se podobaly spirálovitým kuželům. Éterické tělo viděla jako zářící pavučinu světelných paprsků, které se nacházejí v nepřetržitém pohybu. Popsala sedm základních silných vírů a řadu menších. Byla schopna zazna-

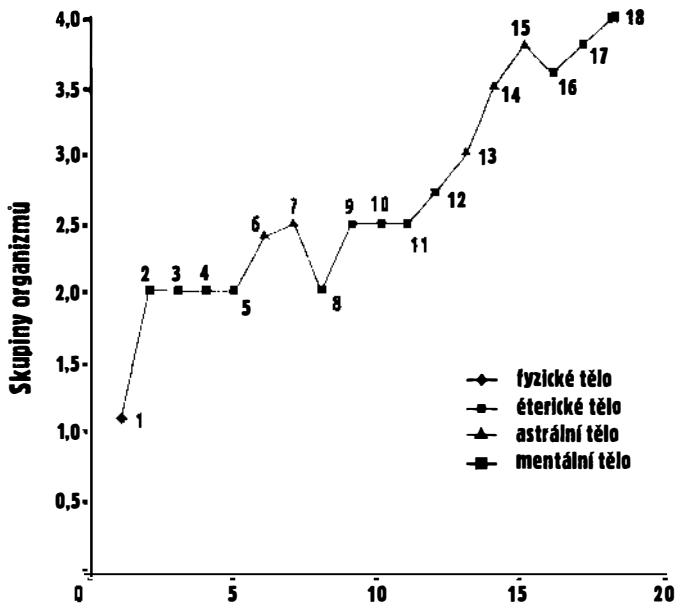
menat poruchy jejich pohybu a neobyčejně úspěšně diagnostikovala nejrůznější onemocnění. Karagula uvádí, že byla šokována Dianinou přesností při rozpoznávání chorob⁵. Na spojitost systému čaker a akupunktury poukazují také výzkumy doktora Hiroši Motojamy. Domnívá se totiž, že akupunkturní systém musíme zkoumat jako pojítka mezi jemnými mechanizmy elektromagnetických funkcí a ještě jemnějšími rovinami čaker (center psychické koncentrace) s kanály *nádí*, jež čakry spojují⁵.

Doktor Jeffrey Mishlove v publikaci *Kořeny vědomí* (The Roots of Consciousness) upřesňuje, že „ve skutečnosti čakry mnohonásobně přesahují hranice éterického těla a směřují k astrálnímu tělu“.

Podle názoru profesora E. K. Borozdina éterické tělo „...zajišťuje spojení s informacemi planety Zcmě. Jedná se o údaje, které jsou podmíněny zemskou energií. Mimo jiné jde o elektromagnetické vlny, které však nejsou vnímány bezprostředně smyslovými orgány⁸⁸“. Kromě fyzického těla a jeho éterické součásti jsou v současnosti podrobně prozkoumána astrální a mentální těla živých objektů. Profesor E. K. Borozdin kupříkladu uvádí výsledky bádání éterických, astrálních a mentálních těl u obrovského množství živých vzorků – od jednobuněčných organismů až po savce⁸⁸. „Nepochybujeme, že existují rozdíly například mezi astrálním tělem člověka a žáby. Tyto odlišnosti budeme zkoumat nadále, ale v první fázi bádání je můžeme ignorovat.“

Ukazuje se totiž, že jednobuněčné organizmy disponují pouze fyzickým tělem, zatímco éterické tělo je teprve v zárodečném stadiu (obr. 3). Hmyz má fyzické a éterické tělo, ale astrální tělo se nachází v různých stádiích vývoje. U velmi primitivních pavouků bylo zjištěno, že jim chybí dokonce i zárodečné astrální tělo. Z hmyzu patří k nejvyvinutějším včely, ačkoliv jejich astrální tělo je neúplné; naopak nejprimitivnější jsou mouchy. Všichni obratlovci mají zcela zformované astrální tělo, ryby, obojživelníci, plazi a ptáci

se nacházejí ve stadiu tvorby mentálního těla. Naopak u savců se vývoj mentálního těla dokončuje nejrozvinutější jsou domácí zvířata, naopak nejméně vyvinutí jsou hlodavci⁸⁸.

Obr. 3. Vytváření jemnohmotných a duchovních těl v organizmech živočichů:

1 – jednobuněčné organizmy; 2 – lánkovci; 3 – červi (všechny druhy); 4 – ramenonožci; 5 – ostrorepi; 6 – štíři; 7 – rakovití; 8 – pavouci; 9 – hmyz; 10 – měkkýši; 11 – ostnokožci; 12 – pláštěnci; 13 – bezlebeční; 14 – ryby; 15 – obojživelníci; 16 – plazi; 17 – ptáci; 18 – savci.

Vraťme se však k jemnohmotným tělům člověka.

Astrální tělo neboli tělo emocí je ve srovnání s éterickým jemnější, má vyšší vibrační frekvenci, prostupuje éterické i fyzické tělo a v závislosti na svojí síle výrazně přesahuje hranice tělesné schránky. Slovo *astrální* znamená *hvězdný*. Abychom pochopili, jak se mohou dva předměty nacházet v jednom jediném objektu, uvedeme si následující příklad. Vezmeme-li dvě sklenice, které jsou až po okraj naplněné vodou, a do jedné z nich přidáme cukr, voda se z této přeplněné nádoby vylije. Pokud ovšem do druhé sklenice budeme cukr sypat postupně a vodu míchat lžičkou, rozpuštěný prášek vodu nevytlačí: molekuly cukru se pohodlně vejdou mezi molekuly vody.

Astrální tělo se může oddělit od fyzického, fungovat a získávat informace bez prostřednictví fyzického těla a jeho orgánů⁹². Vzpomeňte si na nesčetné příklady výstupu z tělesné schránky, mimotělesného cestování, které popisujeme v první kapitole této publikace.

„Astrální tělo charakterizují víry a proudy jemnější energetické substance, než je ta, z níž se skládá éterické tělo. Veškeré emoce jsou pouze různými stavy astrálního těla, odlišují se charakterem vibrací a světelnými stupnicemi, které jsou s ním spojené⁹³.“

Podle mínění profesora Borozdina tvoří „astrální tělo komunikační kanál s jemnohmotným světem, jehož informace zůstávají ve fyzickém světě skryty. Tento kanál se otevírá během spánku“⁸⁸.

Mentální tělo neboli *tělo myšlení* představuje vibrační proudy s ještě vyšší frekvencí, které jsou šířeny za hranice fyzického, éterického i astrálního těla. Mentální tělo patří stejně jako tělo astrální k holografickým útvarům. Z práce akademika A. I. Vejnika je známo, že naše myšlenky dokážou v závislosti na emocionálním zabarvení vyvolat v mentálním těle obrovský rozruch – jeho holografická podoba se tedy neustále dynamicky mění podle rytmu našich myšle-

nek, a přetváří přitom vlastní strukturu i konfiguraci³⁴. Právě proto dali buddhisté ve své době tomuto tělu název *tělo myšlení*. Na jeho základě totiž fungují všechny intelektuální operace, jež s ním souvisejí⁹³.

Badatel J. Mishlove ve své práci⁵ uvádí popis mentálního těla člověka s odkazem na Annie Besant a Charlese Webstera Leadbeatera: „Mentální tělo je velmi krásné a velmi tenké; jeho částice se rychle pohybují, což mu dodává podobu živého světa, který hýří nejrůznějšími měnícími se barvami; v závislosti na tom, jak se intelekt neustále rozvíjí, se jeho krása stává zářivější a úchvatnější.“

Na základě výsledků bádání dospěl profesor E. K. Borozdin k závěru, že „mentální tělo představuje první duchovní tělo, spojené se světem lidského vědomí. U savců se vývoj mentálního těla završuje, což je předstupeň formování duše u člověka“.

O první čtyři stupně, tedy o fyzické, éterické, astrální a mentální tělo, se člověk dělí s celým živočišným světem. Astrální a mentální tělo můžeme dobře zaregistrovat Kirlianovou metodou ve vysokofrekvenčním poli. Tato těla totiž tvoří to, čemu jsme až dosud říkali *biopole*, někdy se také označuje jako *zvířecí duše*.

Vědci na základě výsledků bádání výše uvedených jemnohmotných těl dospěli k velmi závažnému závěru: „Živý organizmus je schopen seberealizovat informace, jež jsou v něm obsažené, a dokáže zároveň vnímat i zpracovávat údaje z okolního světa; představuje součást složitých informačních systémů vyššího řádu⁸⁸.“

Vyšší jemnohmotná těla člověka

Zbývá tři vyšší jemnohmotná těla člověka, kauzální, budhické a átmické, vytvářejí vyšší triádu.

Kauzální tělo neboli „tělo vyššího rozumu“ (intelekt) umožňuje prostřednictvím uvažování a logického myšlení sebepoznání a pochopení podstaty věcí.

Budhické tělo neboli tělo vědomí čili intuice umožňuje jedinci prozívat, proniknout do podstaty věcí, ne však prostřednictvím uvažování či logického myšlení, ale spíše okamžitým osvícením.

Budhické a kauzální tělo společně tvoří lidskou duši.

Sedmé *átmické tělo* pak představuje vyšší podstatu člověka, tedy to, čemu se říká *Božská jiskra* čili duch⁸⁷.

Existenci duše a ducha uznává v dnešní době dost výrazný počet vědců. Věda se snaží proniknout do světa nejjemnějších energií a do detailů jej prozkoumat, což však představuje neobyčejně obtížný úkol, ale díky teoretickým a experimentálním výzkumům se už podařilo dosáhnout určitých praktických výsledků.

Všechna vyšší těla člověka mají holografickou podstatu. Kauzální tělo obsahuje zkušenosti vtělení duše, které se projevují v charakteru jedince, ale také v jeho životních okolnostech. Vlastnosti a schopnosti člověka jsou zapsány do kauzálního těla v podobě zárodků, které musíme rozvíjet. „Člověk je výtvozem myšlenky. Ve svém dalším životě se stane přesně tím, o čem nyní přemítá.“ (*Upanišady*)

„Duchovní tělo sestává ze tří aspektů, přičemž každý z nich představuje odraz jedné ze tří tváří Trojice. Nejnižší úroveň duchovního těla představuje tělo příčinnosti, které se zachovává a přechází z jednoho života do dalšího, přičemž v něm zůstávají nashromážděny všechny minulé vzpomínky. Právě odtud vycházejí všechny impulzy, které určují kvalitu zbylých těl či energetických drah člověka. Jde o pokladnici, jež obsahuje všechny zkušenosti našeho pozemského života, našeho vědomí i nositele naší vůle,“ píše Annie Besant⁹².

Kauzální tělo předává následnému vtělení informace v podobě nevědomé životní cesty jedince. Je odpovědné za všechny „vrozené“ choroby i za místo, kde se daný člověk narodí – přivádí lidskou duši do rodiny, s jejímiž členy byla spojena v minulých životech. Kauzálnímu tělu se také říká

karmické tělo. „Karma je zákon, který usměrňuje dobro i zlo“ – bereme na sebe závazky, za něž potom platíme. Kauzální tělo bývá někdy srovnáváno s kameramanem, který nám hledí přes rameno a bez naší účasti zaznamenává na film všechny naše myšlenky, pocity a činy. V tomto těle jsou obsaženy veškeré zkušenosti daného jedince za dobu jeho pozemského bytí.

Budhické tělo označují badatelé jako *tělo vědomí*. Připomínáme jen, že akademici A. J. Akimov a G. I. Šipov tvrdí, že lidské vědomí představuje část vesmírného vědomí⁹⁴, přičemž akademik V. P. Kaznačejev navíc upřesňuje, že „lidské vědomí představuje holografický počítač“. Všechna vyšší jemnohmotná těla jsou velmi podrobně popsána v publikacích amerického teoretického fyzika A. Martina *Úvod do teozofie. Jemnohmotné roviny* (Vveděnije v těosofiju. Tonkije plany) a *Úvod do teozofie. Vesmírná hierarchie* (Vveděnije v těosofiju. Kosmičeskaja ierarchija).

Ještě jednou opakujeme, že kauzální a budhické tělo tvoří lidskou duši.

V. V. Jarcev píše⁶²: „Duše je kvalitativní součást lidského jedince, která prostřednictvím otevřeného vědomí přijímá ducha (informace). Osvojení ducha závisí na tom, do jaké míry je otevřeno vědomí v konkrétním okamžiku. Vědomí přijme a zpracuje údaje, jež vycházejí z lidského ducha a jež duše využije k rozumové a emoční interakci s okolním světem tak, aby umožnila běh událostí v logickém a obvyklém sledu. Všechny myšlenky, pocity a volní akty předává tvůrčí duch prostřednictvím éterického těla jeho fyzické schránce.“

Átmické tělo představuje lidského ducha – jedná se o „Božskou jiskru, která je kvalitativně rovna Hospodino-
vi⁹⁵“. Bůh se totiž skutečně nalézá v každém z nás.

Moderní badatelé popisují ducha jako „shluk psychické energie ve tvaru torzních polí, který v sobě může navěky (donekonečna) uchovávat velké objemy dat“⁹⁶. V. V. Jarcev

se na pojem *duch* dívá následovně⁶²: „Lidský duch představuje informace, které vycházejí z Boha prostřednictvím Božské jiskry.“ Výzkumník dále tvrdí, že duch ovlivňuje lidské tělo přes molekuly DNA, která jej vytváří na základě jeho představ.

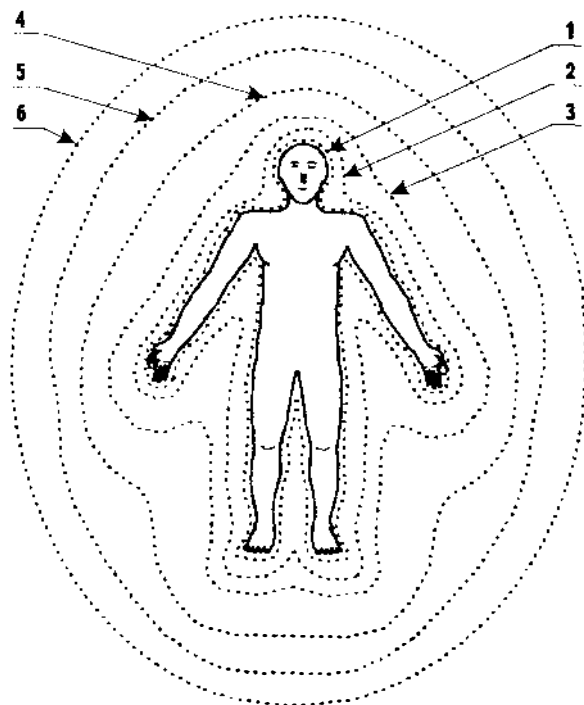
Ke stejnému tématu se vyslovil rovněž V. F. Vojno-Jaseněckij (Luka, arcibiskup krymský): „Ty nejjemnější podivuhodné nuance mezi dvěma velmi podobnými fyziognomiemi, obzvláště u ženského pohlaví, můžeme vysvětlit jedině tvůrčím působením ducha: u obou najdeme shodné rysy očí, nosu, úst, téměř totožné rozměry a poměry částí obličeje a hlavy, a přitom jedna tvář působí vulgárně a druhá je naopak jemná a krásná... ve formě látky se jasně odráží duch, jenž tuto hmotu naplňuje, vlastně ji dokonce vytváří⁹⁷.“

Každé jemnohmotné tělo nese svoje záření – auru. „Jestliže je aura jakéhokoliv principu/počátku izolována od ostatních (pokud odstraníme auru dalších počátků), zaujímá stejný prostor, který zabírala aura všech počátků⁹². Každý z obalů disponuje specifickou vibrační frekvencí, přičemž ostatním obalům nepřekáží. Lidská aura představuje komplex záření všech jemnohmotných těl. Člen Ruské akademie přírodních věd A. J. Akimov tvrdí⁷⁴: „Bereme-li v potaz, že aura vytváří velmi složitý útvar, lze o ní hovořit jako o celku. Stejným způsobem pak můžeme popisovat různé součásti jejích polí: tepelnou, torzní i gravitační auru, auru elektrostatického či elektromagnetického pole a tak dále. Aura představuje komplikovanou, a co do fyzikálních projevů různorodou strukturu pole, jež obklopuje hraniční prostor s lidským tělem.“

Svým tvarem připomíná lidská aura vajíčko a její jednotlivé vrstvy jsou do sebe vestavěny jako takzvané matřičky. Z následujícího příkladu snadno pochopíte, jak jsou jednotlivé vrstvy mezi sebou uloženy. Nejdříve naplňte sud velkými kameny. Pak do vzniklých mezer položte balvany

prostřední velikosti, přidejte štěrk, a když se nádoba naplní až po okraj, vsypte do zbylých mezer písek. Poté sud zalijte vodou, naččz se v něm bude ještě nacházet rozředěný plyn. Stejně tak je to i s jemnohmotnými těly a jejich aurou; éterické tělo prostupuje fyzickým, astrální prostupuje fyzickým a éterickým, mentální všechny tři předchozí těla a tak to pokračuje dál (obr. 4).

V moskevském centru Cesta k sobě snímají auru s po-

Obr. 4.

Aura člověka v klidovém stavu. Poloha jemnohmotných těl.
Tečkami jsou ohraničeny vnější hranice jemnohmotných těl: 1 – éterické tělo; 2 – astrální tělo; 3 – mentální tělo; 4 – kauzální tělo;
5 – budhické tělo; 6 – átmické tělo

mocí amerického přístroje aura-camera 300 v barevném spektru⁹⁸. Díky vynikající kvalitě fotografií pak můžeme spatřit různé typy aury. U harmonicky vyvinutých, šťastných a radostných lidí má aura nádherné čisté barvy. Jemnohmotné obaly jedinců, kteří prožili stresové situace, jsou naplněni zlobou nebo se nemají rádi, jsou špinavé a zakalené; mají mdlé barvy a černé skvrny. Aura pulzuje v každém okamžiku a mění barvu v závislosti na našich myšlenkách. Má tvar kokonu, přičemž její maximální poloměr vzhledem k podélné ose činí dva a půl až tři a půl metru⁹⁹. U některých lidí přesahuje hranice tohoto „smotku“ (pole-psi) několikanásobně průměrné hodnoty, například u nevidomých dosahuje poloměru pět až šest metrů. Je zřejmé, že takové pole určitým způsobem kompenzuje chybějící zrak a napomáhá orientaci v prostoru.

Americké zařízení registruje zřejmě i informační auru. Fyzická aura dosahuje na základě nesčetných výzkumů maximálního poloměru okolo jednoho a půl metru.

Ve své práci¹⁰⁰ se profesor K. G. Korotkov mimo jiné domnívá, že u člověka nalezneme kromě fyzického také informační pole – jakožto následující rovinu skutečnosti. Badatel dále uvádí hierarchii úrovní lidské aktivity: „Fyzickému tělu odpovídá fyzická aura (superpozice fyzikálních polí), informační aura (soubor informačních polí), kolektivní aura (aury určité skupiny lidí) a aura lidstva. Zdá se, že ta poslední představuje neoddělitelnou součást globálního pole, které je vytvořeno ve vesmírném měřítku. Informační aura existuje nezávisle na fyzickém těle, tedy i po jeho smrti.“

Skupina vědců pod vedením profesora G. Zadněprovského dospěla v jednom z tajných vědecko-výzkumných ústavů k velmi zajímavých výsledkům¹⁰¹. Výzkumníci došli k závěru, že každý člověk představuje jakési „zařízení“, které o sobě do vesmíru předává veškeré informace. Už na počátku sedmdesátých let dokázali zaznamenat lidské obaly, avšak nemohli pochopit princip jejich vytváření ani to,

zda nesou nějaké informace. Na to, abychom se ve všem vyznali, bylo potřeba hodně času. Nyní však již máme detailní a jasnou představu.

„Především vyšlo najevo, že těchto obalů, které se neustále pohybují vesmírem nepředstavitelnou rychlostí, je ve skutečnosti šest. Dále bylo zjištěno, že obsahují údaje o všech událostech, myšlenkách a prožitcích člověka od okamžiku jeho početí až do smrti fyzického těla. Tato šestice informačních *paketů*, které odesíláme do kosmu, skutečně funguje jako vysílač. Pokud však už někde vysílač existuje, musí být jinde i „přijímač“... Každá naše myšlenka, duševní pohnutí, i sebemenší pocit se prakticky okamžitě šíří vesmírem. Obrazně řečeno tak „skládáme účty“ svého života vyššímu vesmírnému rozumu. To ale pořád ještě není všechno.

Čtvrtý z těchto obalů je nejzajímavější a nejzáhadnější, právě jeho prostřednictvím totiž dochází ke vzájemnému spojení vyššího rozumu s lidským jedincem. Pouze u něj se totiž mohou informace ohledně budoucích událostí měnit, a to v závislosti na tom, do jaké míry žije člověk „správně“ či „nesprávně“. Pokud se nedrží cesty, která je nutná k rozvoji vesmíru, přichází informace „shůry“, jež ho nutí vrátit se zpátky. V první fázi se jedná o drobné nepříjemnosti či lehká onemocnění. Je to první varování, aby nebránil rozvoji světa zlobou, závistí a tak dále. Pokud si daný jedinec včas uvědomí, že svým myšlením a konáním brání fungování světové energetické soustavy, dostane povzbuzení v podobě drobného nebo většího štěstí, které změní jeho život k lepšímu... Jednoznačně z toho vyplývá, jak je člověk složitá bytost a nkolik komplikované jsou jeho vztahy s okolním světem.“

Když se člověk seznámí s výsledky takového bádání, pochopí, že náš život někdo řídí, koriguje, že zcela nevědomky neustále „skládáme účty“ vyššímu rozumu. Nezvolili jsme název naší knihy – *Pronajatý život* – náhodou.

Nabízí se otázka, proč vlastně potřebujeme náš pozemský život, který je sice těžký a někdy i neradostný, ale podi-

vuhodně nádherný? Tento problém lidstvo vzrušuje po tisíci-
ciletí, a právě tisíciletá bádání, výzkumy a přemítání umož-
nily dospět k následujícímu závěru:

**Cílem lidského bytí na Zemi je evoluce vědomí,
rozumu a formy.**

Dá se říct, že k završení evoluce lidské formy již došlo. Členka Ruské akademie věd a Ruské akademie lékařských věd N. P. Bechtěrevová k tomuto tématu uvádí: „Nevěřím v lidskou evoluci, jsem chirurgyně a vidím, že po biologické stránce se člověk od dávných dob nezměnil; lze tedy ho-
vořit pouze o evoluci jeho vědomí¹⁰².“

Významný anglický biolog Julian Huxley zformuloval už v roce 1940 v souladu s tehdy známými poznatky následující definici vývoje vědomí: „Člověk není nic jiného než proces evoluce, který si sám sebe dokáže uvědomit³³.“

Problematiku předurčenosti člověka v současnosti velmi zajímavým způsobem vykládá ředitel Vědecko-výzkumného ústavu normální fyziologie P. K. Anochina, profesor lékařství a člen Ruské akademie lékařských věd, akademik K. V. Sudakov⁵⁵: „Z našeho pohledu je člověk stvořen k tomu, aby zpracovával a obohacoval nadřazené soustavy, rozuměj informační a duchovní roviny. Je tomu tak proto, aby vytvořil nové vesmírné soustavy. Vytváříme je, aniž bychom o tom měli tušení. Jedná se totiž o naši skrytou evoluční aktivitu. Obrazně řečeno tímto způsobem vzniká ‚centrální, všeobjímající, všeobecný – globální vesmírný mozek‘, to znamená, že duchovní rozvoj člověka na Zemi je nutný, což je zase možné pouze prostřednictvím evoluce vědomí.“

Člověk přichází na Zemi jako triáda a jeho cílem je evoluce vlastního vědomí. Jemnohmotné tělo vědomí ovlivňuje tělo rozumu, jež pomocí holografického kódu udává rozměry, tvar, proporce a funkce budoucích těl – tímto způsobem se vytváří mentální tělo a mysl. Samozřejmě platí, že má-li být myšlenka přeměněna v čin, musíme nejprve zatoužit

něco vykonat. Mysl se proto musí naplnit konkrétním přáním. Díky holografickému kódu mentální tělo (tělo myšlení) formuje astrální tělo (tělo přání), které představuje přesnou jemnohmotnou kopii fyzického těla. „V okamžiku početí se k vajíčku ‚přimkne‘ forma pole a dva organizmy pak vytvoří jediný celek³⁴.“

Duše, která sestoupila na Zemi a získala kousek živé hmoty, oplodněnou buňku, už obsahuje energoinformační hologram fyzického těla dospělého jedince. Na základě tohoto „modelu“ začíná postupný vývoj celé zárodečné buňky, až z ní vznikne složitý mnohobuněčný organizmus. To, jaký bude, závisí na hologramu fyzického těla, který je pak podmíněn lidským duchem a odráží jeho individualitu, jeho podstatu.

Člen Ruské akademie matematických a technických věd P. P. Garjajev a jeho spolupracovníci experimentálně prokázali, že holografický obraz pole (energoinformační hologram fyzického těla dospělého člověka) vzniká ještě před narozením celistvého organismu. „Tento holografický obraz diktuje buňkám, jež se postupně vytvářejí, kdy a jak poroste kupříkladu hlava, ruka či noha – vlnová podoba se vyplňuje hmotou stejně, jako se odlévací forma naplňuje žhavým kovem¹⁰³.“

Dokud lidský jedinec disponuje fyzickým tělem, pak každý impulz, který z fyzického světa vychází, vyvolává odpovídající pocity a emoce, jež zpracovává intelekt – nástroj kauzálního těla. Jeho podnět pak stoupá výš, je zpracováván vyšším rozumem, vyšším vědomím, a dostává se až k duchu. Jako odpověď se poté vrací zpátky do intelektu, do mysli a ve formě přání do fyzického těla. To vše provází každé lidské konání, libovolné přání či jakoukoliv myšlenku, tímto způsobem probíhá spojení mezi vyššími a nižšími světy. „Člověk, který disponuje fyzickým tělem, představuje jedinou bytost na naší planetě, která žije souběžně ve všech světech⁹⁵.“

Mezi jednotlivými fyzickými životy pobývá člověk v jemnohmotném světě, kde transformuje nabyté zkušenosti, vytváří nové kvality a zdokonaluje kauzální a budhické tělo. Z triády zůstává nezměněno pouze átmické tělo, tedy duch, který je ve své podstatě stabilní a nekonečný, jelikož představuje částici nekonečného ducha – holografického a informačního pole vesmíru. Obaly vyššího rozumu i vyššího vědomí se na základě zkušeností z fyzického světa změní a zdokonalená triáda posléze vytváří dokonalejší myšlenky a přání pro budoucí vtělení; přetavuje získané zkušenosti v návyky, schopnosti a charakterové rysy.

3. 3. 2. Člověk – vesmírný hologram

Všchna jemnohmotná těla člověka mají strukturu hologramu. Svě představy o holografické struktuře biologických polí ve vztahu k principu uspořádání paměti a mozkové činnosti zveřejnil jako první Karl Pribram. Jeho úvahy byly později rozvinuty odpovídajícím způsobem i s ohledem na další soustavy organismu. Jde o to, že každá biologická struktura, počínaje buněčnou, je zdrojem širokého spektra polí. Zajímavý úkaz představují vlny s frekvencí okolo deseti hertzů, které se podobají tepelnému záření. Jde například o frekvenci kmitů elektricky nabitě buněčné membrány všech vnitřních orgánů člověka (srdce, ledvin, plic a podobně). Veškeré kmity neboli vibrace těchto orgánů jsou koherentní (připomínáme, že koherentní záření je dostatečně známé, jedná se o laserový paprsek, který vytváří holografický obraz). Badatelka M. Volčichinová si položila otázku: „Proč bychom v takovém případě nemohli člověka přirovnat k laseru, který funguje v rozsahu mikrovln?“¹³⁶

Koherentní pole skutečně vytvářejí v biologickém organismu dynamickou časoprostorovou interferenční strukturu neboli hologram. Pokud je k zápisu a čtení obyčejného hologramu nutná přítomnost opěrné koherentní vlny, potom je

možné, aby „biologické objekty vytvářely nezávislé hologramy, přičemž záření každého bodu objektu může být zkoumáno jako závislé ve vztahu ke všem zbylým bodům“¹⁰⁴.

Výše uvedený fakt můžeme dokázat prostřednictvím holografického modelu lidského genomu. Genom představuje soubor veškerých genetických informací lidského organismu, které jsou zakódovány ve struktuře spirálovitě zatočené kyseliny DNA⁵¹. Výzkumníci získali údaje o chromozomové DNA jako o biolaseru s proměnlivými vlnovými délkami vyzařovaných polí. Akademik P. P. Garjajev v práci *Vlnový genom* uvádí⁴⁹: „V naší verzi biomorfogeneze považujeme za principiální faktor produkci genomů holografických a jiných zobrazení, které organizují časoprostor biologických soustav a představují odvozeniny známých fyzikálních polí.“

Ukázalo se, že vědci měli pravdu, když předpokládali, že záření kolem listu, semínka a podobně vytváří hologram.

Člověk představuje složitý holografický obraz a tvoří malou část obrovského vesmírného hologramu. Zahrnuje v sobě informace o všem, co se v kosmu odehrálo a odehrává.

Mozek

Petrohradští lékaři přivezli v roce 1994 z mezinárodního vědeckého sympozia podivnou videokazetu. To, co spatřili na obrazovce, se naprosto neshodovalo s tehdejšími vědeckými představami o mozku. Hrdina na videozáznamu byl klidný, netečný, avšak uvnitř jeho lebky a okolo ní pulzovaly zářivé vlny s frekvencí srdečních stahů. Vlny pronikaly celým jeho tělem a osvětlovaly prostor nad jeho hlavou.

Lékaři pozvali akademika A. J. Akimova, aby se na videokazetu podíval. Akimov badatelům vysvětlil, že mihotající vlny představují torzní pole, které díky možnostem elektronického přístroje na bázi magnetické rezonance mohou pozorovat všichni⁹⁸.

Výzkumy prokázaly, že mozková činnost probíhá v souladu s kvantovými zákony, o čemž svědčí i experimenty akademičky N. P. Bechtěrevové¹³, podle níž představuje lidský mozek orgán, který generuje vlnové struktury, úměrné tvarům vnějšího světa. Fyziolog A. N. Lebedčv zdůraznil předpoklady o možnostech zápisu vnímaných informací a jejich uložení do paměti v podobě stabilních holografických vzorů, které vznikly díky odlišným fázím koherentních neuhasínajících vln aktivních neuronů, jež se objevují na různých místech v mozku. Vlastní vlny představují kombinaci kmitů o různé frekvenci. Pokud mají vlny stejnou frekvenci, mohou se lišit fází a amplitudou⁵¹.

Celosvětově proslulý neuropsycholog Karl Pribram s pomocí experimentů prokázal, že kromě standardního přenosu nervových impulzů mezi CNS a periferními receptory v mozku neustále fungují pomalé vlnové potenciály mezi synapsí. Pribram předpokládal, že toto „paralelní fungování je principiální při organizaci mozkové činnosti. Vzájemné působení dvou soustav vede ke vzniku vlnových fenoménů, které odpovídají principům holografie⁷⁵“.

K. Pribram a F. Westlake jako první formulovali holografický model mozkové činnosti. „Základem holografického záznamu jsou vlnové procesy a impulzy, které vznikají v průběhu aktivity nervových buněk. Informace jsou kódovány na množství neuronů, jež na sebe navzájem působí. Holografický model skvěle popisuje distribuční vlastnosti informací v neuronových sítích mozku⁵¹.“

Mozek je stejně jako jemnohmotná těla člověka uspořádán na základě holografického principu, o čemž svědčí řada faktů, především schopnost okamžité identifikace. Když

daný jedinec spatří známou tvář, okamžitě ji rozpozná. Pokud je například obraz tohoto člověka zapsán v určité buňce, potom jsou v jiných buňkách zaznamenány tisíce jiných obrazů. Člověk však dokáže rozpoznávat okamžitě, aniž by procházel všechny „fotografie“ v paměti. Znamená to, že informace o daném jedinci se nacházejí všude, v každé buňce. Jedná se o takzvaný princip vnitřního mozkového vysílače, který zajišťuje vzájemné distanční působení mezi různými soustavami mozku; výborně vystihuje holografickou podstatu stavby mozku.

Informace, které jednou získá, zaznamená navždy. Obrazy časem „neblednou“, a proto mohou být za určitou dobu znovu obnoveny; vlnový princip kódování informací totiž umožňuje získat danou informaci okamžitě z libovolné mozkové buňky. Nabízí se pouze otázka, jakým způsobem jsou data uchovávána v paměti během klinické smrti člověka, když přece v tomto případě fyzický organizmus (zejména pak mozek) nefunguje a rozdíl potenciálů buněk je roven nule. Pokud jsou informace uchovávány v mozku, musejí být smazány. K tomu však nedochází, a člověk i po oživení okamžitě poznává své blízké, přátele a známé.

Ukazuje se, že mechanismus paměti je založen na jemnohmotné struktuře; informace ukládá a přenáší soustava biopole.

Akademik P. P. Garjajev k tématu uvádí⁴⁹: „DNA, kterou obsahují chromozomy neutronů mozku disponuje ještě jednou podstatnou vlastností, jež je spojena s mechanismy korové paměti. Taková lidská paměť má jednoznačně projevenou a dobře prozkoumanou holografickou podstatu.“

Neméně zajímavý je výrok doktora filozofie A. K. Manějeva²⁷: „V dané spojitosti má Herakleitova myšlenka o tom, že ‚síla myšlení se nachází mimo tělo‘, podivuhodnou hloubku. Znamená to, že myšlení není založeno na fyziologickém odesílání bílkovinné tělesné organizace, ačkoliv je jako informační proces, který probíhá v těle, spojeno s mozkový-

mi funkcemi. Právě mozek je v systému získávání informací nejdůležitějším modulem a základní hybnou silou řízení vysoce organizované věcně-hmotné tělesné soustavy; bezprostřední hmotnou strukturou, jejíž fungování rodí myšlenku jako informační obraz, představuje formování soustavy biopolí. Krev je kupříkladu stejně jako mozek nezbytná k uskutečnění všech funkcí organismu, ale není považována za orgán myšlení. Přitom při náhlé ztrátě podstatného množství této tekutiny jsou přerušeny veškeré tělesné funkce (fyziologické, biologické, psychické), nehledě na to, že struktury všech orgánů včetně mozku jsou dočasně zachovány beze změn. Proto je nezbytné zkoumat mozek jako výpočetní modul informací, které jsou uloženy v soustavě biopole.“

Komplex jemnohmotných těl zajišťuje tímto způsobem nejen veškerou činnost organismu na fyziologické a psychické úrovni a slouží jako úschovna informací, ale představuje i nástroj myšlení. Tuto tezi podporuje akademik V. P. Kaznačejev²⁸ následujícím tvrzením: „Domnívám se, že hmota pole neboli vlastní ‚pole‘ představuje nejen základ intelektu, ale řídí také rozvoj celého živého organismu.“

Mozek je výpočetní přístroj, který umožňuje čerpat data ze soustavy lidského biopole a informačního pole vesmíru. O úloze mozku píše výzkumník I. P. Šmelev: „...Fyzická struktura mozku stejně jako neurofyziologické impulzy netvoří psychický akt ani neumožňuje pohyb myšlenek, pouze zobrazuje rozvoj psychického aktu, který probíhá v jiné jednotkové soustavě: mozek nemyslí, neboť psychický proces překračuje hranice tohoto orgánu¹³.“

Francouzský filozof a laureát Nobelovy ceny Henri Bergson před mnoha lety napsal⁹⁷: „Mozek není ničím jiným než jakousi hlavní telefonní ústřednou, jejíž role se omezuje výhradně na výdej informací nebo jejich vysvětlení. K tomu, co obdrží, nic nepřidává. Samotná stavba mozku dokazuje, že má za úkol přeměnit cizí vzruch na dobře zvolenou reakci.“

Významný vědec V. F. Vojno-Jaseněckij (Luka, arcibiskup krymský) o mozku napsal⁹⁷: „Mozek není orgánem myšlení, emocí, vědomí, ale tím, co vědomí, emoce a myšlenky připoutává ke skutečnému životu, nutí je naslouchat skutečným potřebám a uschopňuje k užitečnému konání. Mozek je v podstatě orgánem vnímání života a přizpůsobení se skutečnosti.“

Nejnovější vědecké výzkumy prokázaly, že v mozkové kůře nebylo lokalizováno centrum myšlení a paměti, ani v něm nenajdeme specifické strukturní útvary, které funkci myšlení a paměti regulují. Myšlení a dlouhodobá paměť se nemohou šířit v mozku prostřednictvím nervových impulzů po síti neuronů. Rychlost impulzu probíhajícího nervovým vláknem a doba nutná pro přenos těchto vzruchů prostřednictvím zvláštního spojení, synapse, nezajistí dostatečnou reakci mechanismů myšlení a paměti. Tak rychlý průběh přenosu, zapamatování a vybavování si neohrazených objemů informací totiž může probíhat pouze na úrovni pole. „Biologické systémy mají hmotný základ, který umožňuje realizaci mechanismu vědomí na úrovni polí. Záření, jež z nich vychází, obsahuje velké množství dat a může mít torzní podstatu¹⁰³.“

Mozek nemá žádnou spojitost s vědomím, avšak přijímá informace z této oblasti a přetváří je v řetězec působení na nervová centra a posléze na svaly vybraného orgánu fyzického těla. To, co dnes označujeme jako *instinkt*, je vlastně základní „sada“ funkcí lidského mozku. Procesy myšlení a rozhodování probíhají mimo mozek, mimo naše fyzické tělo, realizují se v jiné dimenzi, v oblasti vědomí, zatímco náš mozek zpracovává pouze realizace tohoto procesu, jeho výsledky. Lidský mozek je tedy jakousi soustavou řízení fyzického těla a spojovacím kanálem fyzického těla s lidským vědomím.

Dingenus van Ruller poznamenal¹⁸, že určitá oblast našeho mozku může fungovat jako televizní přijímač a vysílá .

lač, zatímco jiná část může zpracovávat a hodnotit dané informace. Jaké obrazy „televizor“ zachytí a nasměruje do paměti, a které z nich naopak pošle dál v podobě signálů, závisí na zvláštnostech daného mozku. Jinými slovy všechno se odvíjí od toho, na jaký „program“ je daný mozek nalaďen a jakou má „anténu“.

Díky uvedeným skutečnostem můžeme funkci mozku srovnat s činností plic. Stejně jako orgány dýchání odebírají z atmosféry nezbytnou dávku kyslíku pro naše fyzické tělo, tak i mozek přijímá každou minutu z všeobíhajícího vědomí jen takovou dávku vědomí, která je nezbytná pro fungování psychiky konkrétního jedince v daném okamžiku života. Díky tomu může duše, která se už jednou přetvořila ve vědomou strukturu a jež má individuální vědomí, pokračovat ve své existenci i po šoku, že došlo k přerušení přísunu informací z mozku. „...Nenahraditelná funkce mozku odpadá v okamžiku, kdy se duše dostatečně rozvine a zesílí, aby byla schopna pokračovat v existenci i po vlastním šoku³³.“

Na tomto místě se musíme zmínit o řadě šokujících skutečností, které svědčí o tom, že i fyzické tělo, které je řízeno duší, je schopno se krátkodobě chovat rozumně, i když bylo zbaveno mozku!

Během války střepina granátu zcela rozdrtila lebku poručíka, který šel v čele roty. Bezhlavý velitel se však nesvalil na zem jako snop slámy, ale stál dál na nohou, ačkoliv mu z celé lebky zůstala pouze brada s dolní čelistí a prakticky žádnou hlavu už neměl. Toto lidské torzo si pravou rukou rozepnulo prošíváný vatovaný kabát, ze záhradří vytáhlo mapu s vyznačeným směrem postupu a podalo ji celou zakrvácenou staršinovi, který stál vedle něho. Teprve poté padl zabitý velitel k zemi. Tělo poručíka, který i po smrti „myslel“ na své vojáky, muži odnesli a pohřbili vedle velitelství pluku¹⁰⁶.

Podobná svědectví udávají i středověké kroniky, když uvádějí, že v roce 1336 král Ludvík Bavorský odsoudil

k smrti jakéhosi Ditze von Schaunburga spolu se čtyřmi jeho lancknechty za to, že nabádali ke vzpouře. Před popravou se Ludvík zeptal odsouzeného na jeho poslední přání, přičemž k jeho velkému překvapení ho muž požádal, aby byl se svými lancknechty postaven do řady tak, že mezi sebou budou mít vzdálenost osm kroků, a jemu nechal srazit hlavu jako prvnímu. Prohlásil, že bez hlavy proběhne kolem svých mužů a ti, kolem nichž to stihne, musí být omilostněni. Ditz seřadil své peší žoldnéře do jedné linie, sám se postavil na kraj, klesl na kolena a položil hlavu na popravčí špalek. Jakmile mu kat uťal hlavu, vyskočil na nohy a rozběhl se kolem lancknechtů, kteří úžasem oněměli. Teprve až proběhl kolem posledního z nich (tedy po čtyřiceti krocích), klesl mrtev k zemi. Ohromený král splnil svůj slib a všechny odsouzené omilostnil. Zdrojem této jedinečné historicky je kronika, která pojednává o vládě tohoto panovníka¹⁰⁶.

Nehledě na obrovské množství bádání, jež se na celém světě velmi intenzivně věnují výzkumu mozku, nebyl tento lidský orgán ještě zdaleka prozkoumán. Odpovědi na naprostou většinu otázek, jež se týkají mozku, proto dosud chybí. Členka Ruské akademie věd a Ruské akademie lékařských věd N. P. Bechtěrevová tvrdí: „Celý svůj život jsem zasvětila výzkumu nejdokonalejšího orgánu, lidského mozku, a došla jsem k závěru, že vznik takového zázraku by bez přičinění Stvořitele nebyl možný.“

Předsedkyně Evropské společnosti pro výzkum mozku Marianne Frankenheuser k tématu uvádí¹⁰⁷: „Abychom pochopili všechny složitosti, s nimiž se lidé setkávají v moderním světě, je nezbytné probádat lidskou podstatu a její možnosti i omezení v procesu evolučního vývoje. Historie lidstva ukazuje na to, že lidský rod žil tři miliony let v lesích, tři tisíce let na polích, tři sta let v továrnách i podnicích, a nyní... méně než třicet let u počítače. Nejpřekvapivějším faktem však zůstává, že bez ohledu na stále se zrychlující tempo sociální evoluce zůstal lidský mozek prakticky beze změn.“

S uvedeným pohledem na problematiku souhlasí také člen Ruské akademie lékařských věd K. V. Sudakov⁸⁵: „Vezměme si kupříkladu náš mozek, změnil se dost podstatně, neliší se hmotností, ani množstvím závitů, ale chemickým uspořádáním. Molekulární vztahy v mozku současného člověka se liší od těch, které fungovaly před tisícem nebo několika tisíci let. Tím, že se mění vztahy chemických molekul bílkovin, se mění také vlastnosti a tvárnost mozku, proto je moderní člověk schopen zpracovávat nesrovnatelně větší objemy informací než naši vzdálení předkové. Neandrtálec by musel v našem bláznivém světě zahynout.“

Různé výroky badatelů, které se nesou ve stejném duchu, jen zdůrazňují složitou strukturu lidského mozku a také poukazují na to, jak rozdílnými cestami musí vědci v honbě za pravdou projít. David H. Hubel se na celou záležitost dívá optimisticky: „Pokud je lidský mozek skutečně tou nejsložitější věcí, kterou ve vesmíru známe, potom má lidská snaha pochopit jeho fungování naději na úspěch.“

3. 3. 3. Lidské vědomí

*Jen stěží můžeme zkoumat evoluci vesmíru,
aniž bychom brali v úvahu kosmické vědomí,
jehož zlomkem je lidské vědomí.*

A. J. Akimov, G. I. Šipov

Především je zvláště důležité zdůraznit, že vědomí představuje mnohoznačný a natolik složitý pojem, že všechny znalosti, které se o něm lidstvu podařilo až do současnosti získat, jsou pouze drobným zlomkem. „Všezahrnující oceán vědomí“, „všechno, co nás obklopuje, je vědomí“, „pole vesmírného vědomí“ – tato spojení sama o sobě podtrhují důležitost tohoto pojmu.

Doktor technických věd a laureát Státní ceny, profesor R. I. Polonnikov, tvrdí, že:¹⁰⁷ „Vědomí představuje univerzální jev, který existuje všude, jak v nejmenších, tak i v největších vesmírných objektech.“

Na základě této koncepce všechny vesmírné objekty včetně těch, které se nacházejí na planetě Zemi, odhalují tu či onu rovinu „vědomí“ v závislosti na hmotě, z níž se skládají. Projevené „vědomí“ je daleko zřetelnější u bytostí, které se nacházejí na vysokém stadiu evoluce, než u těch, které jsou pouze na nízké úrovni. Na vrcholku evolučního vývoje na Zemi stojí člověk.

Bulharský fyzik B. Pajušev se domnívá, že¹³: „Člověk je složitou kopií vesmíru, z něhož se zrodil. Spojuje se s informačním polem, které nese vědomí, jehož rozsah se přibližuje dimenzím vesmírných procesů. Nejsme oprávněni k tomu, abychom ohraničovali akty vědomí s pomocí jeho anatomicko-morfologické struktury, neboť v důsledku korpuskulárně vlnové podstaty člověka se jeho vědomí nachází mimo fyzické tělo a představuje jakýsi prostorový útvar nebo útvar pole.“

S uvedeným názorem se plně ztotožňuje proslulý vědec M. K. Mamardašvili, doktor filozofie, který tvrdí: „Na základě každodenních zvyklostí zpravidla řadíme akty vědomí do oblasti anatomických kontur lidského těla. Je však možné, že vědomí se ve své podstatě nalézá mimo fyzickou podstatu jednotlivce a tvoří jakýsi prostorový útvar nebo útvar pole¹⁶⁸.“

V následující kapitole rozebereme principiální odlišnosti, které se vztahují k pojmu *lidské vědomí*.

Podvědomí a nadvědomí

Lidské vědomí určují zkušenosti, které jsme nabyli na nekonečné cestě evoluce. Chceme-li zobrazit vývoj člověka s pomocí přímky, která vychází z minus nekonečna a směřuje do plus nekonečna, pak jakýkoliv bod na této přímce předsta-

vuje vědomí. Úsek přímky od minus nekonečna po vytvořený bod představuje podvědomí a od daného bodu až do plus nekonečna bude nadvědomí. Podvědomí je tedy vědomím minulosti, naopak nadvědomí je vědomím budoucnosti¹⁰⁹.

Podvědomí je skutečně geniální, obsahuje všechno, co jsme kdy znali, umí vše, co jsme kdy dokázali, a pamatuje si do nejmenších podrobností všechno, co se odehrálo dlouho před naším narozením. Automaticky nám připomíná, kdy se musíme nadechnout a kdy musíme vydechnout, vede nás k tomu, abychom vyjekli a zasmáli se, když nás něco šimrá a podobně. Podvědomí chce, stejně jako dobrá encyklopedie, nabízet odpovědi, po nichž touží myslící Já.

V nadvědomí se nachází všechno, co se má stát, co bychom ještě měli prožít. „Nadvědomí představuje nekonečný potenciál možností rozvoje vědomí¹⁰⁹.“

Charakter lidských pohnutek a myšlenek závisí v první řadě na jeho podvědomí, ale i nadvědomí má na něj nesporný vliv. Právě proto nežijeme pouze minulostí, ale vždycky hledíme vstříc budoucnosti, kterou často odhalujeme s pomocí předtuch či intuice. Akademik G. I. Šipov se domnívá, že⁹¹: „Intuice je schopnost prolomit bariéru mezi vědomím a podvědomím. Podvědomí je připojeno všeobjímajícímu vědomí. Právě intuice nám pomáhá navázat spojení s podvědomím, a tím pádem získat přístup ke zdroji znalostí.“ S předstihem chceme upozornit na skutečnost, že pod pojem *podvědomí* zahrnuje Šipov nejen samo podvědomí, ale i nadvědomí.

Existují okolnosti, kdy podvědomí i nadvědomí vykonávají jednu a tutéž funkci, a proto lze mezi nimi jen stěží určit hranici. Objem informací, které jsou obsaženy v podvědomí a nadvědomí člověka je nepředstavitelně velký. Lidské vědomí představuje určitý typ holografického fragmentu vesmírného vědomí, které je dočasně připojené k jakémusi tělesnému filtru. Náš život by byl nemyslitelný, pokud bychom byli každou minutu a každou sekundu konfrontováni s tak obrovským množstvím dat.

„Mezi lidským vědomím v jeho hmotné (tělesné) formě a vědomím duchovních světů je třeba počítat s potenciální polopropustnou informační a energetickou bariérou⁹².“

„Takové ‚síto‘ bezpochyby existuje, v opačném případě by totiž naše hlava musela prasknout od přemíry informací³².“

Individuální a fyzické vědomí

V souladu s východní filozofií se rozsah možného využití podvědomí a nadvědomí v průběhu aktivní existence života označuje jako *individuální vědomí*. Jedná se o totéž vědomí, které autoři pojmenovali *vědomím vtělené duše*³⁷. Právě ono představuje holografický zlomek vesmírného vědomí. Každý jedinec disponuje individuálním vědomím, jehož rozsah je určován předchozími zkušenostmi. Pokud jsou zkušenosti bohaté, hranice vědomí jsou širší a člověk se může hlouběji ponořit do podvědomí i nadvědomí.

Duše, která disponuje individuálním vědomím, formuje s pomocí ducha jemnohmotná těla člověka a vytváří energoinformační hologram, podle nějž se následně vytváří fyzické tělo daného jedince. V okamžiku lidského zrození je jeho individuální vědomí zcela uzavřeno, přičemž v závislosti na vývoji se v dítěti rodí a rozvíjí *fyzické vědomí* neboli *intelekt*, tedy schopnost myšlení a racionálního poznávání¹¹⁰. „Intelekt je charakterizován přijímáním informací zvnějšku, jejich zapamatováním, logickými operacemi, intuitivním získáváním nových informací, kombinační hrou fantazie, přičemž v konečném důsledku je zkoumán jako vlastnost informační syntézy⁶⁹.“

Spolu s prvními záblesky intelektu dochází i k otevření individuálního vědomí: intelekt představuje prostředníka mezi individuálním vědomím a fyzickým tělem, díky němuž se projevuje ve fyzickém světě a oduševňuje jej. To, jakým způsobem ovlivňuje intelekt fyzický svět, závisí na míře otevřenosti a čistoty vědomí. Jelikož na sebe intelekt

strhává celou tíhu předsudků, zvyků, dogmat a stereotypů, je občas velmi obtížné jej ovládat.

Ve věku sedmi let bývá individuální vědomí zpravidla natolik rozvinuté, že jedinec dokáže svobodně fungovat v novém životě. Úkolem rodičů a poté i člověka samého je snažit se co nejrychleji otevřít individuální vědomí, aby byl jedinec schopen co nejlépe plnit životní úkoly, které na sebe vzal při přechodu do fyzického světa.

Na základě dohody obvykle zkoumají vědci fyzické vědomí neboli intelekt ze dvou pohledů, ze stran vnějšího a vlastního vědomí.

Vnější vědomí se zaměřuje na okolní svět a umožňuje jedinci, aby o něm získával informace, přizpůsoboval se mu, chápal jeho zákonitosti a úspěšně existoval: „pracuje“ za paměť a vytváří rozum.

Sebeuvědomění člověka vzniká v důsledku jeho vzájemného působení s okolním světem a s lidmi, umožňuje nám poznávat sebe sama, odhalovat naše možnosti a schopnosti. Výsledky sebeuvědomění se projevují v úsilí zdokonalovat se, to znamená, že vyvolávají nutnost neustálé sebekontroly a sebehodnocení.

Otevření individuálního vědomí je podporováno právě vědomým myšlením, sebekontrolou a úsilím zdokonalovat se.

Lidské vědomí má jako celek dvojí charakter: individuální vědomí a intelekt.

Vhodným potvrzením této teze jsou práce proslulého amerického vědce, doktora Charlese Tarta, který lidské vědomí rozčlenil dokonce na dva druhy: A-vědomí a B-vědomí. První z uvedených druhů označuje transpersonální

(pole), které je spojeno s jedincem, ale nachází se mimo něj. Druhý pojem se vztahuje k lidskému tělu, přičemž v případě fyzické smrti následuje jeho dezintegrace. Ze vzájemného působení zapouzdřeného vědomí, které je anatomicky ohraničeno lidským tělem, a transpersonálního vědomí (pole) vzniká (podle Tarta) ucelená soustava, jež představuje lidské vědomí jako celek¹³.

Na dvojí charakter vědomí poukázal rovněž ruský vědec V. J. Žvirblis¹¹¹, který prohlásil: „Člověk na jedné straně bezprostředně zkoumá okolní svět s pomocí smyslových orgánů... Pozorovatel, který svými smysly poznává okolní prostředí, je popisuje jako blízké a pravděpodobné; pro takového ‚svědka‘ vědomí skutečně nepředstavuje nic víc než soubor procesů, jež probíhají v mozkových buňkách. Na druhé straně dokáže poznávat svět promyšleně, vytváří jeho determinované, ale nelokální modely (jelikož je schopen svým vnitřním zrakem okamžitě obsáhnout jak ty, které jsou nekonečně malé, tak i nekonečně velké). Takto myslícímu pozorovateli připadá vědomí zcela skutečné, ačkoliv je smysly nepostižitelné...“

V přednášce profesora Franka Speddinga, kterou pronesl v Britské společnosti psychického výzkumu, zazněla následující slova: „Představme si živý svět jako souostroví, které se skládá z milionů malých ostrůvků, přičemž každý z nich znázorňuje fyzické vědomí. Bezprostředně pod povrchem se nachází osobní nevědomí. O něco hlouběji se Země spojuje do jednoho celku, v této vrstvě je uloženo kolektivní nevědomí, s jehož pomocí se předávají ideje a myšlenky z jednoho osobního nevědomí do druhého, pokud přitom pronikají do úrovně vědomí, pak hovoříme o fenoménu zvaném *telepatie*. V okamžiku zrození vzniká na hladině oceánu bytí ostrov vědomí, v momentu smrti naopak mizí pod hladinou¹¹².“

Nepochybně budete souhlasit s tím, jak dokonale, a přitom jednoduše a jasně Spedding popsal složitý obraz vědo-

mí. Pod pojmem *osobní nevědomí* zahrnujeme individuální vědomí, zatímco kolektivní nevědomí představuje vesmírné vědomí. Ukazuje se, že jsme všichni vzájemně propojeni.

Takové vzájemné spojení lidí potvrzuje v mottu k románu Ernesta Hemingwaye *Komu zvoní hrana* anglický klasik John Donne: „Nikdo z nás není ostrovem, ale jen poloostrovem. Když moře pohlcuje mys, Evropa se zmenšuje, když umírá člověk, lidstvo slábne. Umíráš společně s každým jedincem, a proto se nikdy neptej, komu zvoní hrana, protože zvoní právě tobě.“

Paměť a rozum

Lidská paměť zaznamenává události, které proběhly v prostoru a čase. Člověk si totiž uvědomuje sebe sama i okolní svět pouze v uvedených kategoriích. V důsledku takového pojetí dochází v poli daného jedince ke zvláštním procesům struktury v podobě holografických útvarů, v nichž jsou obsaženy veškeré informace o událostech, pocitech a všem, co člověk prožil.

„V průběhu evoluce v sobě živé bytosti vypěstovaly schopnost ‚osvobodit se‘ od rušivých informací (které jsou ovšem z širšího hlediska užitečné), ovšem nikoliv jejich vymazáním, jak k tomu dochází na magnetofonové pásce, ale tím, že je vypustí (vyzáří) do biologického pole. V případě nutnosti si díky ‚vzpomínkám‘ vybaví vlastní informace, které jsou uloženy v energetickém komplexu³².“

Rozum stejně jako intelekt představuje schopnost myšlení a chápání¹¹⁰. Lze konstatovat, že v současné etapě lidského vývoje člověk disponuje třemi typy rozumu: nižším (neboli instinktem), středním (čili intelektem) a vyšším rozumem (neboli schopností prozření). Tyto tři druhy jsou spolu úzce propojeny, nemají přesné hranice, disponují řadou jemných odlišností a nenápadně přecházejí jeden do druhého⁸⁷.

Výlučně instinktivní rozum používají bytosti na nižším stupni vývoje: jedná se o živočichy, divochy a děti; dá se říct,

že instinktivní rozum moderního člověka je rozumem dob minulých, zdravý rozum a soudnost se projevují v současnosti a schopnost prozívat představuje rozum budoucnosti.

Instinkty postupně ustupují rozumu v závislosti na stupni rozvoje intelektu daného člověka, stále ale plní stejné úkoly jako dříve, tedy fyziologické funkce, jež nevyžadují vědomou účast (trávení, krevní oběh, dýchání a další). Všechny lidské potřeby: hlad, žízeň, spánek, pohlavní pud; všechny vášně: nenávisť, závist, žárlivost, pomsta a další projevy nízkých emocí, to vše je řízeno instinktivním rozumem, který zahrnuje zvyky a všechny úkony, jež provádíme automaticky, jež jsme se naučili a učíme provádět bez účasti našeho vědomí. Pokud si osvojíme jakoukoliv činnost a jsme schopni ji vykonávat čistě mechanicky bez vědomé kontroly, přenášíme ji ze sféry intelektu do oblasti instinktů, která je pozoruhodným skladištěm, v němž je uloženo všechno, co jsme kdy znali, uměli, viděli a tak dále. Právě tento instinktivní rozum představuje podvědomí.

V současnosti se v člověku nově vytvořil čtvrtý základ (instinktivní rozum neboli mentální tělo), dokončuje se vývoj pátého základu (těla vyššího rozumu neboli kauzálního těla) a teprve se začal rozvíjet šestý základ (tělo vědomí, budhické tělo).

Intelekt má velké zásluhy na rozvoji civilizace, vědy i nejrůznějších aplikovaných dovedností, veškeré technické možnosti, všechny výtvarky, které ulehčují a zlepšují kvalitu lidského života, jsou v podstatě výsledkem intelektuální činnosti. „Intelekt však nepředstavuje moudrost; moudrost je emoce, zatímco intelekt je rozum.“ (*Agnijóga*, 508) Intelekt s sebou nese velké výhody, ale i nevýhody. Jeho rozvoj je užitečný, dokud naslouchá hlasu svého vyššího prvopočátku, jímž je moudrost, a dokud jej následuje. Největším nedostatkem intelektu je skutečnost, že se společně s mírou rozvoje začíná považovat za nejvyšší podstatu sebe sama.

V tom případě člověk svůj intelekt zbožšťuje, začne jej uznávat a vytvoří si z něj modlu. Právě tímto omezeným rozumem, který chybně považuje za svůj nejnovější a největší úspěch, se snaží uchopit neuchopitelné, snaží se malým měřidlem postihnout obrovské veličiny v touze vysvětlit jevy, které přicházejí z vyšších světů.

To však nedokáže, neboť intelekt je schopen pochopit pouze jevy fyzického světa, a ostatní záležitosti pro něj neexistují.

Kvůli přerušnému spojení s vyšším potlačovaným prvopočátkem v sobě člověk rozvíjí ty nejpřízemnější z osobních hodnot, jež leží v základech intelektu: touhu po rozdělení, uzavřenost, individuálnost, sebestřednost a egoismus, nesnášenlivost vůči názoru druhých lidí, nutkání odporovat a nesmiřitelnost.

„Intelekt v člověku představuje rozporuplný počátek, protože odlišuje Já od Ne-já. Uznává pouze sebe sama, přičemž všechno ostatní chápe jako podružné a cizí. Jedná se o podstatu, která je nevraživá a sebestředná, bojuje a je připravena zničit všechno, co stojí mezi ní a objektem jejich tužeb⁸⁷.“

Současný svět hyne kvůli nadměrnému rozvoji intelektuálního rozumu, kvůli nadvládě racia nad duchovností.

Vyšší rozum neboli schopnost prozívat a možnost využívat nadvědomí je v dnešní době přístupná pouze omezenému okruhu lidí. Všechno vznešené, ušlechtilé a nádherné, nejvyšší kulturní hodnoty – to vše vychází právě z oblasti vyššího rozumu. Nejvyšší podstata lidské bytosti se nachází v srdci, a proto vše, co z něj proudí, nese známku intimity, důvěry, upřímnosti, tepla a opravdovosti. Tato nejvyšší podstata člověka nepotřebuje odpočívat (stejně jako instinktivní rozum), a tak nám i ve chvílích, kdy fyzické vědomí spí, podvědomí maluje obrazy minulosti, zatímco nadvědomí načrtává budoucí možnosti.

V daném fyzickém vtělení tedy člověk disponuje individuálním vědomím, které se skládá z daného spektra podvědomí a nadvědomí, a fyzickým vědomím, které označujeme jako *intelekt*.

Už v dávných dobách se lidé domnívali, že v každém člověku žijí tři různé osobnosti; vyčlenili tedy *vnějšího* člověka, *vnitřního* člověka a *pozorovatele*. Vnější jedinec je ten, který hovoří, přemítá a vědomě uskutečňuje různé činnosti; vnitřní člověk představuje organizmus plný nitemých nevědomých vegetativních a regulujících funkcí, který jsme získali od svých předků. Pozorovatel je opravdovým nesmrtelným člověkem, který sleduje a řídí vnějšího i vnitřního jedince v souladu s vesmírnými zákony. Podle dávných představ se vnitřní a vnější člověk nacházel v mozku, zatímco třetí sídlil v srdci. Naši předkové si vážili všech tří osobností, přesto však upřednostňovali tu, která žila v srdci. Pokud nebyli s nějakým konáním ve svém srdci srozuměni, vůbec se do takové činnosti nepouštěli.

Profesor psychologie D. V. Kandyba se domnívá, že pomocí důležitého výzkumu potvrdil v člověku skutečnou existenci minimálně tří osobností: vědomé, podvědomé a pozorovatele. Každá z nich současně spolu s dalšími zpracovává veškeré informace, získává vlastní zkušenosti a má specifický charakter. Každá ze tří osobností výrazně ovlivňuje chování, slova a činy daného jedince. U různých lidí jsou tyto osobnosti rozvinuty různě: některé výrazněji, jiné méně výrazně. Jedinci, jejichž psychofyzické činnosti dominuje levá hemisféra neboli první osobnost (vnější člověk), působí navenek vyrovnaně, jejich myšlení je logické a abstraktní; střídavě hodnotí probíhající události. Osoby, u nichž převládá činnost pravé mozkové hemisféry čili druhá osobnost (vnitřní člověk), žijí především emocemi a intuicí. Jedinci, jimž se podařilo synchronizovat aktivitu obou shodně fungujících hemisfér a kteří současně využívají aktivní „nadvědomí“ neboli fungující třetí osobnost, představují moudré a harmonické lidi¹¹³.

Profesor V. N. Volčenko předkládá ve své práci¹¹⁴ na první pohled jednoduchý vzorec vědomí, který dobře koresponduje jak s dávnými znalostmi, tak i s výsledky bádání D. V. Kandyby:

Už víme, že intelekt představuje fyzické vědomí, duše představuje individuální vědomí a duch Boží jiskru.

Stejným tématem se ve svém referátu „Rozvoj organizovaného počátku života“ zabýval odborný asistent Laboratoře elektrofyzičky a sensoriky při Ústavu informatizace Ruské akademie věd V. N. Trifonov, který svůj příspěvek přednesl na konferenci *Současné mečnikovovské hnutí* věnované tématu evoluční teorie a kreacionizmu.

Podle Trifonova zahrnuje vědomí rovněž tři části – vědomí těla, citové čili emoční vědomí a duchovní neboli božské vědomí – které jsou sice propojeny, ovšem mají rozdílné rezonanční frekvence. Cílem lidské evoluce je podle Trifonova dosažení božského vědomí a souznění s Bohem. V závislosti na míře rozvoje vědomí pak přechází z nižších oktáv na vyšší, přičemž jeho vývoj prochází přes tvorbu a souznění s Božskými pokyny. Naše nedokonalé schopnosti však nemohou „splnit“ Božský příkaz v úplnosti, a proto k úplné rezonanci nedochází. Následkem odchylky od správné cesty jsou těžkosti a neštěstí, jimiž v našem pozemském životě procházíme. Vzniklá situace nás tak nutí hledat nové způsoby, sbírat zkušenosti krok za krokem, shromažďovat zrnka skutečného poznání a zbavovat se polovičatých východisek nebo řešení, která nás vehnala do slepé uličky. Když se dostaneme na vyšší hladinu poznání v příslušné oktávě, získáme z vesmíru za pomoci souznění tvůrčí podnět a skokem se přeneseme na ještě vyšší oktávu¹¹⁵.

V literatuře se v souvislosti s tímto tématem používají pouze dva termíny: *vědomí* a *podvědomí*, přičemž první z nich v sobě zahrnuje fyzické vědomí, a druhý *podvědomí* i *nadvědomí*.

V lidském *podvědomí* jsou podobně jako ve střípku hologramu uloženy veškeré údaje o celém vesmíru v minulosti, přítomnosti i budoucnosti.

Nejvíce šokující a patrně nejpozoruhodnější je však pro nás a naše současníky skutečnost, že v podvědomí každého jedince jsou uloženy tytéž informace, a to nezávisle na vzdělání, věku, národnostní či náboženské příslušnosti, nezávisle na tom, zda žil ve stejné době jako my, nebo v období Krista či Buddha. V lidském podvědomí se nalézá databanka všech znalostí, z níž přechází pouze mizivé procento poznatků, které jsou k našemu životu nezbytné, do vědomí. Informační kanál z podvědomí ke vědomí uzavírá *záklopka* (vžitý vědecký pojem), kterou kontroluje mozek, jenž funguje jako jakýsi ochranný filtr.

Podle hypotézy profesora Bergsona¹¹²: „Nervová soustava, a především mozek brzdí velkou část senzorických stimulů, jež vstupují do individuálního vědomí, a odebírá si z nich pouze takové informace, které vyžadují jeho pozornost a bezpodmínečnou reakci. Podobný systém tak navíc chrání vědomí před většinou mimosmyslových informací, čímž lze vysvětlit parapsychologické anomálie mozkové činnosti – v jejich případě totiž mozek přestává plnit úlohu ochranného faktoru a jeho vnímání se začíná rozšiřovat.“

K oslabení záklopky dochází, pokud uvedeme daného jedince do stavu transu. Právě stavy transu jsou univerzálním způsobem interakce s podvědomím, tedy i s informačním polem Země a vesmíru. Doktor medicíny E. M. Kastrubin¹¹⁷ k tomu podotýká: „...Nemůže být pochyb, že stavy transu představují vstupní bránu do informačního pole Země.“

Záklopka může být oslabena i v důsledku úrazů, přičemž v takových případech se z lidí, které lze ve všech směrech označit za zcela průměrné, stávají jasnovidci, telepati a tak dále. Zářným příkladem je mimo jiné jasnovidka **Vanga**, která nejenom „vidí“, ale také „slyší“ to, co se teprve stane. V dětství měla úraz, díky němuž přišla o zrak. V šestnácti letech začala nevidomá Vanga předpovídat osud. Dokázala přesně předvídat budoucí politické a jiné události, uměla pohlédnout do minulosti či „hovořit“ se zesnulými.

V roce 1979 navštívil Vangu věhlasný herec Vjačeslav Tichonov. „V okamžiku, kdy Tichonov překročil práh, na něho Vanga zavolala: Pročpak jsi nesplnil přání svého nejlepšího přítele Jurije Gagarina? Když se vydal na svůj poslední pokusný let, přišel se ti omluvit a pak ti řekl, že si máš koupit budík a postavit si jej na stůl, aby ti Jurije připomínal.“

Herec byl tak překvapený, až se mu udělalo špatně, a museli mu dát valeriánské kapky na uklidnění. Následně prohlásil, že ke zmiňované události skutečně došlo, ale díky zmatkům okolo Gagarinovy smrti si ten budík úplně zapomněl koupit¹⁶.

Pozoruhodné údaje poskytla Vanga o Kristovi. Popsala ho jako „obrovskou ohnivou kouli, na niž se nemůžeme upřeně podívat, neboť vydává oslepující záři, samé světlo a nic jiného²⁷“.

Vztah k Bohu vyjádřila Vanga s pomocí pozoruhodného úsudku: „Nikdo se neschová v domě, nikdo se neskryje ve stínu stromu, ani jeden dobrý či špatný čin nezůstane bez povšimnutí. Nemyslete si, že můžete dělat, co se vám zachce. Žádný z nás není ve svém konání svobodný, vše je předurčeno. Můžeme jen zažívat pocity radosti z dobrého skutku, a hořkost či lítost nad špatným jednáním.“

Zajímavý je rovněž jasnovidčín názor na problematiku stěhování duší, jež prezentuje v následujícím rozhovoru.

Vanga: „Už jsem řekla, že po smrti se tělo rozkládá a mizí, tak jako všechno živé po smrti. Určitá část těla však nepodléhá tlení, neshnije.“

Novinář: „Zřejmě máte na mysli lidskou duši?“

Vanga: „Já nevím, jak to pojmenovat, domnívám se, že to, co není v člověku odsouzeno k zániku, se rozvíjí a přechází do nového vyššího stavu, o němž nic konkrétního nevíme. Probíhá to asi tak, že člověk v každém životě umírá v jiném vývojovém stadiu: nejdříve jako negramotný, poté jako žák, následně jako člověk s vysokoškolským vzděláním a potom jako vědec.“

Novinář: „Znamená to, že na člověka čeká několik smrtí?“

Vanga: „Existuje mnoho smrtí, ale nejvyšší podstata neumírá²⁷.“

Záklopku můžeme pootevřít nejen díky úrazu nebo stavu transu; tuto schopnost si můžeme i vypěstovat. Vždyť už v dávných dobách byla v Indii vytvořena soustava speciálních cvičení, která umožňovala rozvíjet tyto podivuhodné schopnosti.

Tvůrčím osobnostem, které skutečně hledají, se někdy zcela nevčdomky podaří proniknout přes hranici a nalaznout geniální řešení toho či onoho problému. Když jsou už všckeré možnosti formální logiky vyčerpány, avšak hledání, ač bezvýsledné, pokračuje dál, spustí se mechanismus tvůrčího myšlení, záklopka se pootevře a jedinec načerpá z vesmírné informační databanky nové řešení, nový objev. Často k tomu dochází během spánku, jako tomu bylo u Dmitrije Ivanoviče Mendělejeva, který ve snu objevil periodickou soustavu prvků, u Friedricha Augusta von Kekule, jenž ve spánku uviděl vzorec benzolu, nebo u Nielse Bohra, který objevil strukturu atomu, a nakonec také u D. N. Kosolapova, jenž během spánku dospěl k optimální variantě útoku ponorky.

„Hledejte, a naleznete; žádejte, a bude vám dáno; klepejte na dveře, a bude vám otevřeno!“

3. 3. 4. Psychická aktivita člověka

Psychická výlučnost člověka je zcela určena jeho individuálním vědomím, které v organismu vytváří sedm energetických a informačních center psychické aktivity, sedm zdrojů torzního pole (čakry). Je třeba poznamenat, že energetická a informační centra člověka, zaregistrovaná V. V. Jarcevem (objev číslo A-079) jako jádra torzních polí, se nenazývají čakrami náhodně. Jejich umístění a ve velké míře také jejich funkce se shodují s polohou a funkcemi čaker, které jsou ve východní filozofii známé už několik tisíc let, přičemž v současné době vypracovali badatelé metody jejich vizualizace dokonce i v barevném provedení.

V čakrách lidského organismu se nejjemnější vcosmírná energie mění na psychickou energii, která zajišťuje psychickou aktivitu jedince a projevuje se prostřednictvím pocitů, emocí, obrazů, volních pohnutek a činů.

Všechny čakry se mohou nacházet v jednom ze tří základních stavů: neutrální; takový, který vyzařuje energii a takový, který energii pohlcuje. Jemná energetická struktura zářící čakry představuje pravotočivou rotující a rozšiřující se spirálu, zatímco pohlcující energie vytváří směrem dolů zužující se levotočivou spirálu. Ve zdravém a harmonickém stavu jakéhokoliv organismu musí být potenciál čaker pohlcujících energii vyrovnáván potenciálem těch, které energii vydávají; soustava se tudíž musí nacházet v neutrálním stavu⁹³. Vibrační rozsah energie čaker, jež jsou umístěny podél páteře, vytváří specifickou oktávu, která charakterizuje daného člověka a hladinu vývoje jeho center. Právě na tento rozsah kosmických vibrací jedinec reaguje; na vibrační úrovni čaker do značné míry závisí produkce psychické energie a mentální aktivity člověka.

Akademik a lékař E. K. Kastrubin se domnívá¹¹⁷, že: „... psychická aktivita není vlastností neuronů, nýbrž procesem, který vzniká v důsledku příjmu informací. Naše osobnost je vystavěna z údajů, které k nám přicházejí z vnějšího prostředí. Originalita spočívá jen v tom, že objevíme nové souvislosti v informacích, které jsme již jednou získali.“

Psychická energie

O psychické energii lidé věděli už dávno, ale ve vědeckých kruzích byla považována za pouhý hloupý výmysl. Jedná se o jakousi nepochopitelnou energii, která dokáže dělat zázraky, o energii, již nikdo „nespatřil“, nezměřil, ani k ní nedospěl při teoretickém bádání.

V současnosti se psychická energie zkoumá jako reálně existující energetické pole, a to v souvislosti s rozvojem teorie fyzikálního vakua a torzních polí. Doktorka fyzikálních

a matematických věd L. V. Petrova, která se již deset let zabývá výzkumem psychofyziky, hovoří o silném působení psychické energie na fyzické procesy a na osud jednotlivce i o tom, že s pomocí torzních polí lze objasnit jakýkoliv problém, který je s psychickou energií spojen⁹¹.

Právě psychická energie působí na úrovni vědomí, tedy ve vrcholové oblasti našeho světa³⁷.

Na základě tvrzení východních filozofů a současných badatelů, například lékaře E. K. Kastrubina, profesora a lékaře E. R. Muldaševa, akademika a doktora fyzikálních a matematických věd A. J. Akimova a dalších, využívali v minulosti psychickou energii Atlant'ané a Lemurijci k vytváření materiálních hodnot.

Svitky papyru nalezené v pařížském Louvru, v Britském muzeu a Berlínském muzeu svědčí o tom, že ve starém Egyptě byla dopodrobna prozkoumána stavba atomu a že k řezání kamene i k leštění se používal kvantový generátor, tedy něco jako dnešní laser. Ke stavbě pyramid posloužila starým Egypt'anům právě psychická energie. Profesor architektury a specialista na egyptologii při OSN Chahinda Karim uvádí¹¹⁸: „...Papyry dokazují, že staří Egypt'ané dokázali ‚zkrotit‘ přitažlivost stejně tak, jako to v současnosti ‚provádějí‘ vědci ve speciálních komorách na přípravu kosmonautů.“

Psychická energie tvoří základ pro vývoj forem lidského pole. Lidé tuto energii označovali například jako *nositelku života a tvůrčí síly* nebo jako *hybatele poznávání*. V dávných dobách jí někdy také říkali *vzduch srdce*, čímž chtěli naznačit, že tento orgán je příslušnou energií ovlivněn. Na kvalitě srdce a duchovního rozvoje jedince závisí projevy psychické energie, která není omezena různorodostí svých kvalit a projevů. Vše ve vesmíru je podvojně, přičemž ani psychická energie není výjimkou – může tedy sloužit jak dobru, tak i zlu. Základem psychické energie jsou pravotočivá a levotočivá torzní pole.

Velmi důležité je, abychom psychickou energií zbytečně neplýtvali, abychom ji neustále doplňovali. Její zásoby rostou při duchovním úsilí; energie vzniká s každým kladným pocitem. Jejímu růstu svědčí především láska, pocity vzájemné oddanosti, obětavého hrdinství, naopak ji výrazně vysilují „srdeční záležitosti“.

Stále je však třeba mít na paměti, že energie sice musí být asimilována v organismu, ovšem neměla by přebývat, protože v tomto případě by se člověk změnil v energetického požírače (energetického vampíra), což by na něho mělo destruktivní vliv. Lidé odedávna hledali způsoby, jak obnovit energetickou rovnováhu, přičemž jedním ze starobylých způsobů je *pránájáma*: stačí si správně vybrat nezbytná cvičení, jejich počet, rytmus a délku.

Nejefektivnějšími prostředky výdeje a příjmu psychické energie jsou tvůrčí práce a zasloužený odpočinek. Zásoby, které s rozmyslem spotřebováváme, okamžitě naplňují vesmír, díky čemuž může vědomí „tahat za nitky“, které jsou nezbytné pro upevnění psychické energie⁹⁵.

Jednu z vlastností psychické energie představuje její schopnost působit na okolní prostředí. Energie vydávaná jedincem ovlivňuje všechny předměty, s nimiž přijde do kontaktu nebo které se nacházejí v oblasti působení jeho aury⁹³. Vyzařování zaznamenává údaje o člověku, a mění přitom energii objektů, na něž působí. V důsledku toho se i záření samotných předmětů a jejich působení na okolní prostředí podstatně mění – tomuto efektu říkáme *vrstvení energie*.

Jelikož člověk představuje výrazný zdroj energie, která odráží všechny jeho zvláštnosti, pak i její účinky tomu budou odpovídat.

K vrstvení energie může během života docházet přirozeně, ale i uměle za pomoci speciálních metod. Co se týče ošacení, obydlí i předmětů, vrstvení probíhá přirozeně, aniž by to jedince unavovalo nebo se cítil napjatý. Své bohatství štědrě a svobodně rozdává. To, že někomu darujeme oble-

čení doslova „z vlastního těla“, svědčí nejen o naší štědrosti; naše energie, která se nastřádala na kusu šatstva totiž může jiného člověka ovlivnit natolik, že u něho dokonce může nastat „přerod“. Staří vladykové se právem domnívali, že takové dary zvyšují věrnost jejich poddaných.

Dovedete si tedy představit, jak může být nebezpečné kupovat si obnošené šatstvo, aniž bychom věděli, komu dříve patřilo. Žádná chemická čistírna nezbaví oděv nakupené energie původního majitele – to může učinit pouze očistný oheň, pokud se ovšem daná věc dá ohněm zpracovat.

Psychickou energii velmi dobře pohlcuje voda. „Hladina se rozevřela jako obrovská zásobárna nejrůznějších údajů. Základním úkolem vody je vytvoření informačního základu biologického života ve vesmíru. Voda je výborným rozpouštědlem, ale nikoliv kvůli zvláštním chemickým vlastnostem, nýbrž kvůli informacím o destrukci jiných látek, které tato tekutina obsahuje. Tyto údaje jsou ve vodě ‚zapsány‘ v podobě ‚knihovny programů‘ vzájemného působení vody s konkrétními látkami⁷⁶.“

Profesor K. G. Korotkov s pomocí vlastní metody označované jako *vizualizace elektrického výboje v plynu* vyfotografoval vzorky vody, které kontroloval a ozařoval A. V. Čumak. Badatelé napustili vodu z vodovodního potrubí do dvou baněk o obsahu 200 mililitrů, načež na jednu z nádob A. V. Čumak po dobu tří minut působil. Bezprostředně poté vyfotografovali výzkumníci na jeden list černobílého papíru vždy deset dvacetimililitrových vzorků kontrolní a ozářené tekutiny, snímky naskenovali a počítačově zpracovali. S pomocí speciálního programu vypočítali osvětlenou plochu a průměrné hodnoty. „Rozdíl mezi průměrnou intenzitou světélkování ozářené vody a kontrolního vzorku činil více než tři sta procent, což svědčí o změnách fyzikálních a chemických vlastností vody pod vlivem ozáření⁴¹.“

Zkuste si představit, jak mocné vrstvy psychické energie obklopují umělecká díla. Výtvar velkého mistra na sebe

vždy upoutá pozornost, vyvolává zájem a zvědavost. Vysoká duchovní energie vložená do díla, které v prostoru vytváří optimální kombinaci pravotočivých a levotočivých torzních polí, v jedinci následně vyvolává kladné vibrace⁸⁷.

Může však dojít i k opačnému účinku, kdy obraz, nebo dokonce ikona působí na člověka obzvláště negativně.

Pod vedením vedoucího vědeckého pracovníka Ermitáže, korespondenta Petrohradské akademie věd a umění, profesora a doktora historických věd B. V. Sapunova, proběhl výzkum působení několika ikon v petrohradské Ermitáži¹¹⁹.

Badatelé analyzovali výpovědi návštěvníků muzea, údaje, které získali od dvou senzibilů a také svědectví kunsthistorika.

Například výzkum ikony *Apoštolové Petr a Pavel* měl tyto výsledky: „Ikona nese temný (záporný) energetický náboj, byla namalována ‚nečistým‘, duševně chorým jedincem, s řadou neduhů. Když vytvářel tváře svatých apoštolů, měl zatemnělou duši. Ikona negativně ovlivňuje játra a žlučník, její negace se energeticky projevují v okruhu jednoho a půl metru kolem obrazu. Energetický fantom má černou náplň.“ Tímto způsobem charakterizovali ikonu senzibilové, přičemž historik umění připomněl údaje o okolnostech jejího vzniku. Pro úplnost uvádíme, co napsal na zadní stranu díla sám autor: „Jmenuji se Mitroška, jsem syn Selivanův a tuto ikonu jsem vytvořil v pijáckém opojení. Otec mi přikázal namalovat tváře svatého Petra a Pavla. Ikonu jsem kreslil z donucení, neboť jsem neměl čím zaplatit. . .Kaju se. . .“ Vědci rovněž zjistili, že ikona byla nalezena na půdě Mondinského pravoslavného kostela. Služebníci Boží zřejmě odnesli toto dílo na půdu, díky čemuž se zachovalo v nezměněné podobě.

Dokonce i hlídači v muzeu potvrdili, že se návštěvníkům v blízkosti této ikony často dělalo špatně (ne náhodou proto výzkum profesora B. V. Sapunova začal právě tímto výtvarným dílem).

Negativní působení této ikony se podařilo neutralizovat díky záření jiného obrazu, který visel proti ní -- jde o ikonu *Život svatého Mikuláše*. Její fantom se vyznačuje sytě žlutým obsahem s růžovým odstínem.

Podobných zpráv bychom v současnosti mohli najít celou řadu. Noviny *Petrovskij kurjer* (č. 48 datované 21. 12. 1998) zveřejnily pozoruhodné informace o Muzeu voskových figurín v petrohradském paláci Běloselských. V poznámce A. Frolova „Ivan Vasiljevič mění... energii“ se píše o silném účinku jednotlivých figur, konkrétně figuríny Ivana Hrozného, na návštěvníky muzea. Novinář uvádí, že lidé zde často padají do mdlob, přičemž negativní působení se vztahuje i na jiné osoby než jen návštěvníky. „Husarským kouskem voskových hrdinů bylo zmaření natáčení televizního filmu. Štáb, který na místo přijel, pouze nechápavě kroutil hlavou: jednou náhle praskly všechny osvětlovací přístroje, potom přestala fungovat kamera, pak zase někdo upadl do bezvědomí. Přitom před cestou do muzea jsme veškerou televizní aparaturu pečlivě vyzkoušeli.“

Pozoruhodné jsou rovněž statistické údaje, které uvedl akademik L. Melnikov¹²⁰.

Rembrandtova manželka Saskie, která stála modelem jeho obrazu *Danaé a Flóra*, zemřela ve věku třiceti let, osm let po svatbě. Děti, které Rembrandt maloval, zemřely také, tři v dětském věku, Titus v sedmadvaceti letech. Druhá Rembrandtova manželka Hendrickje Stoffels zesnula krátce poté, co ji malíř zvětčil na portrétu.

Rubensova choť Isabella zemřela v pětatřiceti letech a dcera ve dvanácti letech, taky poté, co ji zvětčil na plátně. Goya namaloval vévodkyni z Alby na obrazech *Nahá Maja*, *Oblečená Maja* a mnoha dalších. Šlechtična zemřela téměř na den přesně o tři roky později.

Modiglianimu pózovala studentka Jeanne Hebuternová, která o tři roky později skočila z okna. Předobrazem careviče na Repinově plátně *Ivan Hrozný a jeho syn Ivan* byl spi-

sovatel Vsevolod Garšin, který brzy poté spáchal sebevraždu, a to tak, že skočil přes zábradlí schodiště.

Dvě z Picassových manželek i jeho vnuk skončili život sebevraždou – všichni mu stáli modelem.

Uvedené příklady samozřejmě nemůžeme zobecňovat, odborníci na bioenergetiku jsou však přesvědčeni o mystické spojitosti mezi člověkem a jeho obrazem. Jeden z mechanismů, s jehož pomocí lze výše uvedené fenomény vysvětlit, se opírá o přenos negativní psychické energie na obraz, který poté ovlivňuje model.

Vanga, Edgar Cayce a mnozí další senzibilové například jednoznačně odmítali pózovat výtvarníkům.

Nyní jsme tedy získali dostatek informací o psychické energii jako takové i o jejích vlastnostech, díky čemuž můžeme prozkoumat, jak se projevuje prostřednictvím pocitů, myšlenek a obrazů. Všechny tyto projevy se „rodí v nitru“ jemnohmotných těl a přirozeně se skládají ze stejného „materiálu“ jako tato těla. Emoce, myšlenky i obrazy jsou totiž produktem aktivity jemnohmotných těl člověka³⁴.

Emoce

Odlíšné typy pocitů jsou spojeny s různými čakrami: pocit radosti se pojí se srdeční čakrou, emoce hněvu s čakrou solar plexu a podobně. Nejčastěji se nacházíme v takovém emočním stavu, jemuž odpovídá naše nejaktivněji rozvinuté psychické centrum.

Nyní krátce prozkoumáme mechanismus účinku emocí na lidský organizmus. (Této otázce se podrobněji věnujeme v knize *Fyzika víry*.*)

Motivace biologického nebo sociálního charakteru podává „reference“ o vzniku jakékoliv potřeby mozku, v němž se nachází čakra rozumu. S pomocí psychické energie „roztáčí“ mozek odpovídající čakry, které aktivizují chování lidského jedince, a směřuje vnější aktivitu na uspokojení

* Vydali jsme v Eugenice v roce 2004

vání potřeb. Veškerý uvedený proces prožívá člověk formou odpovídajících emociálních stavů. To, co probíhá v lidském poli, se přenáší na fyzické tělo následujícím způsobem: v hypotalamu, který je spojen s produkcí emocí, jsou umístěny struktury, jež regulují funkce na všech úrovních vegetativní nervové soustavy. Tento systém následně řídí fungování vnitřních orgánů, krevních cév, žláz s vnitřní i vnější sekrecí, kůže, svalstva a jiných tkání; podmiňuje rozšíření zornic, zrychlení srdečního tepu, zblednutí pokožky, zvýšení krevního tlaku a krevní srážlivosti, zvýšení obsahu cukru v krvi a tak dále.

V závislosti na tom, která část nervové soustavy je aktivizována, vznikají stenické (radost, zlost, hněv) nebo naopak astenické pocity (smutek, nepokoj, blaženost). S pomocí dlouhodobých cyklických cvičení (například běh), při nichž se lidský organizmus začne podobat mohutné čakře, jež „rotuje“ při pohybu, dochází mimo jiné ke zvýšené tvorbě energie, která prostřednictvím mozku začíná produkovat endorfiny, jež následně na fyzické rovině prodlužují energetický účinek radosti, štěstí či nadšení³⁴.

Fyzická pohoda člověka je tedy určována jeho psychickým stavem.

Myšlenky

Jedním z nejsilnějších typů energie, který řídí vědomí, je myšlenka. Sovětským vědcům se ji dokonce podařilo vyfotografovat¹²¹, navíc badatelé vypracovali aparaturu, která zachycuje nejen myšlenku, ale dokonce i její nejjemnější nuance.

Intelekt představuje myslící přístroj, jenž bez ohledu na přání jednotlivce stále vyzařuje tvůrčí nebo ničivou energii představ, která vyplňuje prostor. Náš rozum představuje v užším slova smyslu továrnu na dobro i zlo a nemůže být nečinný. Pokud rozum vědomě nezatěžujeme nezbytnou prací, bude přemýšlet o čemkoliv, to znamená, že začne „lovit“ z podvědomí první informaci, na niž narazí, přičemž se

nebude starat o její účelnost nebo kvalitu, ale o různorodost a kvantitu, protože základní potřebou rozumu je cítit se žívým. vzrušovat se, vibrovat a odpovídat na všechny projevy světa, které jsou registrovány skrze smyslové orgány.

Z tohoto důvodu je naše mysl nestálá, vrtošivá, roztěkaná, nerada se zabývá jedinou věcí a nerada zůstává na stejném „místě“. Někdy dokonce sama sebe ztotožňuje s člověkem. Většina lidí nedokáže svoje myšlenky koncentrovat. „Mysl moderního člověka se změnila v bezvýznamnou mozkovou kontrakci. Náš zrak není schopen zaznamenat jakékoliv výsledky rozumové činnosti, což znamená, že žádné neexistují⁸⁷.“

„Obyčejná myšlenka, řeknete si. Už jste se ale někdy doopravdy zamysleli nad tím, co to vlastně myšlenka je a kde vzniká? Přemýšlím temcnem, očima nebo třeba ušima? Nikoliv, taková tvrzení mají k pravdě daleko, vaše mysl je tam, kam soustředíte svoji pozornost. Můžete tudíž přemýšlet libovolným místem, na něž se koncentrujete. Zkuste si představit, že například trpíte bolestí zubů a potřebujete zajít k lékaři, jste ovšem přesvědčení, že vám to způsobí bolesti, a tak si představíte, jak se doktorova vrtačka ‚zakousne‘ do vašeho chrupu... Zub začne bolet ještě silněji v závislosti na míře vaší pozornosti. Vlastně veškerou svoji energii v podstatě koncentrujete na to, abyste bolest v zubu zesílili.

Jak to je ale v situaci, kdy se naše myšlenky kdesi líně toulají, kde se pak v takovém případě nachází mysl? Cítíte ji v hlavě? Je tam? Myšlenka je všude, kam ji soustředíme, je v nás samých, dokud o sobě přemýšlíme. Myšlenka se objeví všude, kde se nám zachce, bude všude tam, kam ji nasměřujeme⁷.“

Myšlenka je energie.

Člen Ruské akademie přírodních věd Gennadyj Ivanovič Šipov uvádí⁹¹: „Myšlenky představují útvar pole s vlastní organizací, jsou to shluky v torzním poli, které se samy udržují. My je pak vnímáme jako obrazy a ideje.“ Torzní pole procházejí libovolným přirozeným prostředím, aniž by docházelo k energetickým ztrátám³⁷. Proto může být myšlenka snadno předávána od jednoho člověka ke druhému, podobně jako například radiové vlny, které putují od jedné stanice ke druhé.

Za nejpřekvapivější vlastnost myšlenky můžeme označit obrovskou tvůrčí a destruktivní sílu, kterou disponuje. Nikomu se nepodařilo postavit dům, aniž by si nejprve nepromyslel jeho plán. Žádné letadlo nikdy nesvrhlo bombu, aniž by ji předtím vymysleli odborníci v laboratoři. Jakýkoliv materiální objekt může být zničen bombou, zemětřesením, ohněm nebo tlením, ovšem jeho představa, myšlenkový obraz, zůstává dál. Bude existovat až do chvíle, dokud bude naživu její „architekt“. Právě díky představě je možné postavit nespočet domů, které budou navlas stejné. Dokonce i po architektově smrti může být jeho myšlenka znovu zrealizována těmi, kteří dokážou číst záznamy v paměti přírody.

Myšlenky lze rozdělit na drobné, průměrné a silné. Malé myšlenky disponují poměrně nízkým energetickým potenciálem, nacházejí se okolo člověka samého a ovlivňují jeho myšlení. Nejedná se o nějaké specifické typy, ale spíše o nálady, nikoliv o činy; označujeme je jako *prostorový sliz*. Jestliže silná myšlenka prostupuje vrstvou takového „slizu“, obaluje se náladou, získává odstín vážnosti či lehkosti, mění barvu a často také smysl, vyvyšuje se nebo nedoceňuje, jednoznačně ale dochází k jejímu zkreslení. Právě proto dochází k tomu, že když má člověk špatnou náladu, myslí mu to hůř, než když je naplněn radostí.

Existuje řada metod, při nichž se drobné myšlenky okamžitě polarizují. Když se například probudíme, můžeme myslet na klid a dobro, usmát se, protáhnout se a vstát

se skvělou náladou, bezpochyby se to odrazí na naši aktivitu v průběhu dne.

U většiny lidí převládají průměrné myšlenky, které nesou velký potenciál a dokážou se spojovat do určitých energetických útvarů, čímž vytvářejí pole nejrůznějších rozměrů, od těch nejdrobnějších až po globální. Jelikož podobné přitahuje podobné (stejně náboje nebo torzní víry jednoho rotačního směru se přitahují), spojují se energie myšlenek s totožnými nebo velmi podobnými vibracemi, přičemž taková pole označujeme jako *egregory*^V.

Teoretický fyzik A. Martin objasňuje pojem *egregor* následujícím způsobem¹⁴³: „Egregor představuje živou podstatu, která v první fázi označuje auru skupiny lidí čili část psychické energie, jež se vztahuje ke skupině jako k jednotnému celku. Egregor může čerpat energii zvnějšku. Pokud se však skupina rozpadne, egregor přestává fungovat.“

Jestliže skupina lidí žije jedním společným ideálem, hodnotou, myšlenkou nebo dalším psychickým objektem, potom daný objekt začíná sílit a strhává na sebe individuální energii členů skupiny. V odpovídajících jemnohmotných rovinách okolního prostoru vzniká jakýsi energetický „shluk“ (neboli *solito*, jak říkají fyzikové) čili egregor. Jeho energie může značně vzrůst, pokud je skupina dostatečně početná nebo v případě, že se skládá z menšího počtu členů, ale disponuje vysokým stupněm úsilí, přání, úvah a tak dále. Takový egregor začíná předávat společnou (skupinovou) energii jednotlivým členům seskupení (například „oslabenému“ jedinci). Tímto způsobem vzniká určitá závislost člověka na úmyslech daného eggoru. Jakmile se totiž dostane do oblasti jeho zájmu, člověk se dostává jakoby do středu rezonátoru, který zesiluje nezbytný účinek a dokáže nepřetržitě a bez omezení vyzařovat energii.

Na tomto místě je vhodné zmínit, že existuje úplná hierarchie eggorů, jejichž stav závisí na duchovní úrovni energetického zdroje, který představuje základ existence a fungová-

ní. Máme na mysli například egregory lidských duší, jež po smrti jedince spojili svůj další osud s aktivitou zbylých egregorů¹⁴³.

Tato kniha zkoumá nejsilnější egregory, které získávají svoji energii pouze od lidí, patřících do určitého společenství. Vznikají totiž z lokalizované „lidské látky“, ideje, myšlenkového obrazu, myšlenkové normy a tak dále, čili z průměrné a silné myšlenky.

Je třeba podotknout, že vědci už o skupinových eggregorech moc dobře vědí a vytvořili četné metody, jak využít jejich energii (například metoda zrychlené výuky cizích jazyků, metoda „one brain“ a tak dále).

Podle názoru A. Martina¹⁴³ vzniká každý egregor se souhlasem jemnohmotného světa, s výjimkou skupinového eggregoru, který se vytvoří tak, že na základě individuálního karmického programu členů skupiny se jednotlivé egregory spojí, aby splnily určitý karmický úkol. Pokud je společný karmický úkol vyřešen nebo pokud se kolektiv z určitého důvodu rozpadl, pak se silný skupinový egregor rozplyne.

Jakým způsobem může egregor řídit lidi? V moci egregorů je například průnik energetických kvant zadaného obsahu do jemnohmotných těl člověka, potřebná myšlenka se nepozorovaně vkrádá a je vnímána jako vlastní.

Technicky vzato není nic těžkého něco takového provést. Je všeobecně známo, že zrakové vjemy si člověk uchovává po určitou dobu (desetinu sekundy). Pokud proto například změníme televizní vysílání s rychlostí pětadvaceti snímků za sekundu, potom daný jedinec nebude rozlišovat jednotlivé záběry, ale bude obraz vnímat jako nepřetržitý a skutečný.

Uvedeme následující příklad, kdy do televizního záznamu koncertu klasické hudby vložíme třeba reklamu na pivo. Po každých čtyřiceti snímcích následuje jedno políčko reklamního bloku. Člověk sice nebude tento „pětadvacátý snímek“ vědomě vnímat a analyzovat, ale po poslechu koncertu dostane chuť na pivo. Nezbyvá, než poznamenat, že

v civilizovaných zemích je onen „podprahový snímek“ zákonem zakázán, avšak to, co v lidské společnosti nemožňují zákonné normy, může být povoleno v jemnohmotném světě.

Kvalitu a charakter účinku egregoru určuje jakost a typ myšlenek, které vstoupily do spojení, přičemž vibrační frekvence uvedené energie bude průměrná. Proto se vyšší myšlenky přibližují k průměrným, zatímco nízké myšlenky dosahují stejné úrovně. Energie egregorů může člověka povznášet nebo mu naopak může škodit. Pokud lidské shluky, ať už je to rodina, tvůrčí kolektiv, nebo stát, obklopují silné myšlenky, pokud v nich převažuje snaha o tvůrčí přístup, směřování k blahu lidstva či radost z usilovné práce, potom bude egregor napomáhat zrychlení procesu a růstu úrovně pocitů i emocí, jinými slovy dosáhne zvýšení vibrační úrovně.

Jestliže však převládá podrážděnost, zloba, zuřivost, hněv, nespokojenost s postavením, výchovou a podobně, jestliže převažuje snaha o čistě hmotné statky, potom bude egregor působit proti pokroku, bude brzdit zlepšení života a v podstatě snižovat vibrační úroveň skupiny.

Jedinec, který se ocitne pod vlivem egregoru, jedná mnohdy nejen proti své vlastní vůli, ale také na úkor sebe sama. Jako příklad můžeme uvést egregor davu, který se formuje v okamžiku jeho vzniku, odpovídá jeho cíli a trvá krátký časový úsek, dokud mají lidé snahu o sjednocení. Kvalita daného egregoru odpovídá průměrné úrovni myšlenek, které do tohoto lidského útvaru vstupují. Osobnosti se silným intelektem nebo s vysokou kulturní úrovní se jen zřídka ocitají v takové situaci, naopak jedinci s průměrným myšlením rádi navštěvují mítinky a demonstrace, neboť sjednocená energie v jejich vědomí vytvoří pocit vlastní důležitosti a síly. Lidé s nízkým potenciálem tento doplňující proud energie „přetáhne“ na průměrnou úroveň myšlení dané masy. Všechny předvolební kampaně jsou v podstatě založeny na vytvoření egregorů.

Každá organizace, každý kolektiv i každá rodina disponuje vlastním egregorem, vlastním jedinečným energetickým útvarem.

Dokud mají lidé zájem o zachování rodiny, existuje rodinný egregor. Jakmile však někdo překročí její hranice, například když děti dospějí a odejdou, potom se rodinný egregor rozdělí a slábne; společný život rodičů už není tak pevný, neboť energetických svazků ubývá. Pokud však základ tvoří láska a společné zájmy, pak je taková rodina pevná a silný svazek polí a mohutný nárůst energie působí na celkové spojení.

Obdobně to probíhá u egregorů v kolektivu i ve státě⁹⁵. Egregor této jednotky je stabilnější a dlouhodobý, vzniká po staletí sčítáním energie všech obyvatel státu. Pokud takový egregor obsahuje mnoho chaotické energie a státní činitelé pracují pro sebe, aniž by se starali o blaho svého národa a brali ohled na cíle či úkoly vlastní země, potom takový stát není stabilní a nevyhnutelně jej čeká zánik. Na jeho rozvratu se podílejí myšlenky nespokojenosti, nacionální nevraživosti a podobně, naopak jeho stabilitu podporuje společné úsilí o všeobecný prospěch a progresivní ideje.

Pokud průměrné myšlenky vytvářejí energetická pole, potom silné myšlenky vytvářejí myšlenkové obrazy. Výrazná myšlenka k sobě přitahuje energii z okolního světa a z jemnohmotné látky vzniká prostorová živá bytost, fantom, který sice nemá duši, ale dokáže samostatně „bloudit“ prostorem, dokud nepronikne do egregoru nebo cizího mentálního těla s odpovídajícími vibracemi.

Existuje celá řada metod a technik, jak vytvořit myšlenkové obrazy. Může se jednat o dlouhodobou mentální činnost, při níž se koncentrujeme na silnou a jasnou myšlenku,

plánované úsilí k vytvoření čehosi a tak dále. „Člověk často vytváří tolik myšlenkových obrazů, že když přejde do jemnohmotného světa, tyto obrazy ho obklopí, a jako plevel mu brání v přechodu do vyšších sfér⁹⁵.“

Profesoru A. F. Ochatrinovi se podařilo sestavit přístroj na pozorování myšlenek¹²².

„Jakmile někdo v místnosti jen pomyslí na nějakého konkrétního člověka, vzniká *fantom*, na něž tento přístroj ihned reaguje. Pokaždé bezchybně potvrdí existenci dané představy, a to přesně v místě, kde – jako produkt myšlení – vznikla,“ říká Ochatrin. Fantom napodobuje obraz určitého člověka a dokáže se sám od sebe přemísťovat – právě tento pohyb pak mohou přístroje zaznamenat.

Experimenty přesvědčily vědce, že myšlenkové obrazy skutečně existují. Jenom připomínáme, že představují jakési energetické shluky na úrovni pole, které jsou způsobeny silnými myšlenkami nebo emocionálními výlevy.

„Požádali jsme jednu senzibilku, aby vytvořila určité pole nasycené informacemi. Její činnost jsme zaznamenali s pomocí fotoelektroniky,“ popisuje Ochatrin. „Na fotografii bylo zřetelně vidět, jak se z aury, která ji obklopovala, odděluje něco jako obláček a začíná se samostatně pohybovat. Podobné myšlenkové obrazy na snímku vypadaly jako prostupující se sféry nebo ‚preclíky‘. Pokud jsou nasycené určitými náladami a pocity, mohou proniknout do lidí a ovlivňovat je.“

J. Mishlove o této problematice píše⁵: „Každá myšlenka stojí na počátku určitého souhrnu sladěných vibrací v mentálním těle. Díky jejímu impulzu se z mentálního těla odděluje jeho vibrující část. Její obrysy jsou podmíněny typem vibrací, z nichž vznikla. Probíhá to podobně, jako když vidíte obrazce z písku, které se pod vlivem libovolných hudebních tónů chvějí a z okolní atmosféry shromažďují hmotu, která se jim ve své jemnosti podobá. Díky tomu vzniká čistý a jednoduchý myšlenkový obraz, poměrně aktivní živá bytost, která je oduševnělá díky zmiňované ideji.“

Je-li zhotovena z nejjemnějších druhů hmoty, pak disponuje velkou energií a silou. Pokud ji směřuje silná a pevná vůle, stane se z ní mocný nástroj...“

Mishlove dále připomíná, že každá myšlenka vyvolává dva následky: vyzařované vibrace a pohyblivou formu. Pokud je lidské myšlení nebo cítění bezprostředně spojeno s nějakou další osobou, potom se výsledný myšlenkový obraz pohybuje směrem k tomuto jedinci a nabaluje se na jeho mentální tělo. Pokud člověk upřednostňuje jen sám sebe nebo jeho myšlenky dlí ve vlastních pocitech, pak takový myšlenkový obraz „slídí“ kolem svého tvůrce a je neustále připraven na něho zapůsobit v okamžiku, kdy se dostane do pasivního stavu. Jestliže se daný obraz nezaměří na určitou osobnost, jednoduše volně plyne prostředím, přičemž stále vydává vibrace shodné s těmi, které původně vyslal jeho tvůrce. Nepřijde-li do kontaktu s nějakým mentálním tělem nebo s egregorem, potom vyčerpá svoji zásobu energie a rozpadne se na části. V opačném případě, tedy když nalezne příbuznou vibraci v nějakém mentálním těle nebo pocítí „spřízněný“ egregor, ji pohltní mentální tělo jiné osoby nebo splyne s daným egregorem.

Ukazuje se, že myšlenky i myšlenkové obrazy se dají vyfotografovat i zcela obyčejným fotoaparátém, ovšem musí jej držet v rukou senzibil. Kupříkladu geofyzik a doktor technických věd L. S. Pricker je psychotronikem, který registruje myšlenky, představy a další bytosti fotoaparátém značky Zenit. Jeho kniha¹²³ obsahuje velké množství snímků neboli *senziografií*, jak je on sám nazývá. Pricker uvádí: „Myšlenkové útvary, které člověk vyzařuje, mají podobu vlnových *vlaků*, jež od jedince periodicky odjíždějí při vlně pocitů, vzrušení a dalších stavech, při nichž vznikají emoce. Analýza těchto vlnových vlaků ukázala, že délka vyzařované vlny činí 3,2 milimetru, přičemž velmi často mají tyto útvary sférický nebo válcovitý tvar.“ Geofyzik dále zdůrazňuje, že během hromadného emočního vzrušení se nad lidmi zvedají

a poté klesají velké shluky energie v podobě černých koulí. Jako důkaz svých výroků přikládá Pricker dvě fotografie. Na jedné z nich je zachycena budova almaatského cirkusu v neděli v deset hodin dopoledne, druhý snímek zobrazuje erupci mraku emoční energie, který se po několika vteřinách rozdělil na koule, jež klesly na zem v okolí cirkusu.

V jiné práci⁹⁸ nalezneme zvláštní fotografie, které vytvořila senzibilka N. Glazkovová u Chrámu Krista Spasitele v den 850. výročí založení Moskvy, konkrétně 6. září roku 1997. Večer tam vystoupil početný pěvecký sbor, načež snímky zaznamenaly ohromující feérii torzních polí před chrámem. „Architektura svatostánku a jeho obrovské kupole generují mocná torzní pole, mění charakter energie okolního prostoru. Pěvecký sbor vytvořil další silnou rezonanci polí, zvuků a myšlenek velkého množství lidí, v důsledku čehož vznikla podivuhodná světélkující aura s neopakovatelným zabarvením... Obličejové na snímcích zakryly vícebarevné červené, žluté a tmavě modré shluky ve všech odstínech... Naši realitu jakoby vytěsňuje jiná dimenze času a prostoru; zřetelné jsou pouze světélkující ohničky lamp, přechodné hranice jsou vyznačeny zvláštními útvary, které připomínají svazky drátů.“

Myšlenka tedy představuje nejvyšší a nejjemnější typ energie, pro nějž neexistují hranice.

Pouhou silou myšlenky se dají ovlivňovat dokonce i technické systémy, jak ostatně uvádí A. Kapkov v poznámce „Sílu myšlenky“, uveřejněné v týdeníku *Argumenty i fakty* (č. 15 z roku 1999). „Síla myšlenky je zcela hmotná a její distanční zásah do technických soustav je jednoznačně možný. Metodu myšlenkového působení na výpočetní systémy rozpracoval doktor fyzikálních a matematických věd G. P. Grabovoj (stejný člověk, o němž se zmiňujeme v první kapitole této knihy – pozn. aut.). Podstatu svých experimentů vysvětluje jako přenos ‚impulzu vědomí do jiného prostoru, do přesně daného bodu časového pole‘. Dokonce byl sestrojen i mate-

matický přístroj, který umožňuje dálkové řízení na neobvykle velkou vzdálenost a který si už ‚vypůjčili‘ i odborníci z americké NASA s příslibem poukázat na ruskou prioritu.“

V současnosti G. P. Grabovoj uvádí svoji technologii distančního řízení do praxe v technických systémech v mezinárodním středisku prevence katastrof při Ministerstvu pro mimořádné situace Ruské federace a v dalších mezinárodních organizacích pod záštitou OSN.

Věhlasné japonské a americké firmy v rámci vysokého stupně utajení rovněž rozpracovávají podobné řídicí systémy výpočetní techniky nové generace, které pracují se „silou vůle“.

Na závěr uvedeme ještě jeden pozoruhodný příklad: v periodiku *Anomalija* byla totiž v roce 1996 uveřejněna podivuhodná fotografie. Na snímku byl zachycen výzkumník Tunguzského meteoritu A. V. Zolotov a fantom vynikající senzibilky Niněl Sergejevny Kulaginové. Obrázek znamenal její manžel Viktor Vasiljevič Kulagin, jenž při pokusech dokumentoval výsledky experimentů fotoaparátem. Vzpomíná si⁹⁸, že „během přestávky někdo z přítomných požádal Niněl, aby se pokusila vyslat proud vlastní energie, svoji auru, směrem k Zolotovovi, který se ji při tom pokusí natočit. Ptáte se, co z toho vzniklo? Za zády Zolotova se objevil fantom senzibilky, jehož k němu vědomě poslala. Snímek jednoznačně prokázal, že lidský jedinec dokáže svého fantoma řídit vlastní vůlí a nasměrovat jej na určené místo“.

Z výše uvedeného v podstatě vyplývá, že myšlenka je hmotná. Posíláme své myšlenky do jiných dimenzí a ony se tam beze změny objeví v podobě energetického pole, které na sebe vzalo podobu člověka, jehož v myšlenkách vidíme před sebou. Pokud myslíme na lidi pouze ve zlém, vytváříme si kolem sebe opravdové peklo. Psychotropní obrazy jsou neviditelné, ale dokážeme je zřetelně vnímat, kazí nám náladu, způsobují churavost a bolesti hlavy. Čím negativně-

ji myslíme a konáme, tím početnější a silnější jsou naše psychotropní formy. Jelikož vedou svou samostatnou existenci a mohou se objevovat v podstatě kdekoliv, jsou přitahovány jinými formami, které jsou naladěné na stejné vlně. Osobnost, která je vytvořila, s nimi už proto nemůže nic udělat, ledaže by se je pokusila zničit pozitivním myšlením, což však není až tak jednoduché.

„Možná to odporuje zdravému rozumu, ale věci, kterých se nejvíce bojíme, se nejčastěji také dějí. Víte, že těmi neschopnějšími vědmami jsou matky? Ženy mají obecně zhruba tisíckrát mohutnější astrální představy než muži. Představte si, že si například dítě vyšlo na procházku a matka se začíná strachovat: vždyť je ještě malé, může ho srazit auto... Tyhle myšlenky se však netvoří na základě srdce, ale na základě negativního uvažování, které v daný okamžik „zhmotňuje“ danou představu. Modelová situace narušuje skutečnou realitu a neštěstí je na obzoru. Vždy buďte přesvědčeni o tom, že se vašemu dítěti nic zlého nestane, hledejte argumenty, dokazujte si to, a všechno bude v pořádku¹¹³.“

Důsledně kontrolujte čistotu vlastních myšlenek a mějte na paměti, že nehmataelný svět myšlenek kontroluje a řídí svět fyzický.

Věhlasný americký vědec, profesor Compton, napsal: „Je možné, že lidská myšlenka je tou nejdůležitější záležitostí na světě³⁹.“

Kapitola čtvrtá

Život v jemnohmotném světě

*Tomu, že je duše nesmrtelná, nevěří jen ti,
kteří nikdy nepřemýšleli o smrti.*

Lev Nikolajevič Tolstoj

4. 1. O existenci všeho živého

*Skutečný vědec nemůže být nevěřící,
protože přírodní zákony jsou zákony Božími.*

Medler

Většina knih, které jsou věnované životu po smrti fyzického těla, začíná stejně; autoři se například snaží odpovědět na otázku, co je to smrt nebo kdy je vůbec možné považovat člověka za mrtvého. Donekonečna opakují, že smrt doprovází každou buňku našeho těla po celou dobu existence a že je neodmyslitelnou součástí našeho života.

My se to ale pokusíme vzít z opačného konce. Pokusíme se zjistit, co je to vlastně život. Nemáme pochopitelně na mysli pozemskou existenci jednoho člověka, ale bytí jako celek. Vše živé si jednoduše rozdělíme do čtyř skupin, k nimž patří svět nerostů, rostlinná říše, svět zvířat a člověk. Je vůbec možné pochybovat o tom, že kámen, květina, zvíře a člověk skutečně žijí, nebo o tom, že život pulzuje nejen na Zemi, ale v celém vesmíru?

Odpověď na tyto otázky bude o to jednodušší, oč jednoznačněji si vysvětlíme pojem *život*. Jak už to u termínů bývá, nelze jej popsat stručně a jasně, a tak se pokusíme alespoň o jakési zobecnění, přičemž budeme vycházet z následující definice.

Život je souhrn navzájem se podmiňujících a nekonečně rozmanitých forem pohybu hmoty, energií a informací. Existuje ve Vesmíru, je ovládán a kontrolován rozumem s pomocí kategorií času a prostoru. Představuje spontánní nepřetržitý a pravidelně se opakující proces evoluce všeho živého; zahrnuje stavy s nízkou vlnovou délkou vibrací až po ty s vysokou frekvencí.

Nyní už víme, že všechno na světě se skládá z vibrující energie, chvčje se dokonce i takzvaná *mrtvá* neboli *nehybná* hmota, jinak by totiž nemohla vůbec existovat. Vezmeme-li do ruky obložek, jen stěží slyšíme či vnímáme jeho vibrace, někde ale existují bytosti, které je cítí, a možná že dokonce dokážou zachytit „zpěv“ kamene.

„Jakékoliv chvění představuje život, veškerý život je vibrace. Lidskému vnímání je dostupná jen nicotná částička

celkového spektra. Existují říše, kde kameny zpívají, ale i světy, v nichž se nerosty chovají jako živí lidé. Na každý pohyb, který dokáže zachytit lidské oko, potřebují stovky let. Avšak tyto organizmy, které žijí podle pozemských měřítek miliony let mají na takovou rychlost plné právo¹²⁴.“

Není tomu tak dávno, co se americký astronom, profesor Thomas Gold snažil přesvědčit odbornou veřejnost o tom, že se uvnitř zeměkoule mohl z křemíku zrodit život, který nemá nic společného s dosud známými formami existence. Jeho hypotéza se tehdy mezi vědci nesetkala s kladnou odezvou. V současnosti je však jasně a nezvratně prokázáno, že křemíková forma života na Zemi existuje.

Unikátní důkazy, jež potvrzují existenci křemíkové formy života, označil Thomas Gold jako *krej*, přičemž je zveřejnil A. A. Bokovikov¹²⁵. Autor prezentoval svůj objev v mineralogické společnosti Ruské akademie věd v Tomsku. Závěr vědců byl pozitivní; v protokolu označeném číslem 3 z 22. 4. 1997, pod nímž byl podepsán prezident společnosti, akademik A. V. Manankov, doktor geologie a mineralogie, se píše: „Domníváme se, že materiály shromážděné A. A. Bokovikovem jsou unikátní nejen s ohledem na vědecké, ale i komerční využití objevu. Jeho vysvětlení ohledně původu achátů i ohledně mnoha dalších křemíkových jevů v přírodě, stejně jako hypotézu o možné existenci křemíkové formy života na Zemi, považujeme za originální a ověřenou.“ Společnost doporučila zařadit téma A. A. Bokovikova do výzkumného programu společnosti Geolkom v Kuzbasu, „neboť práce obsahuje elementy objevu nového přírodního jevu – křemíkové formy života“¹²⁶.

V průběhu sedmi let Bokovikov shromažďoval a zkoumal *acháty*, nikoliv mrtvé kameny, ale jak dokázal, živé organizmy se spoustou charakteristických znaků bílkovin, jako jsou například:

- zřetelná anatomie křemíkových organismů
- přítomnost pohlaví
- rozmnožování s pomocí semen
- rozmnožování očkováním
- vývoj zárodku uvnitř kamene
- existence spirálovité kůže
- svlékání kůže
- regenerace kůže
- hojení ran a prasklin
- krystalické tělo – místo pro přenos dědičných informací a mnoho dalších

Autorova zjištění jsou velmi zajímavá: na achátu lze pozorovat zřetelnou anatomickou strukturu, na barevných fotografiích je dobře viditelná kůže i proužkované či krystalické tělo.

Kůží se v tomto případě myslí vnější obal; proužkované tělo představuje mužský element, krystalické tělo pak naopak element ženský. Právě ženské krystaly představují podle autora geny achátů, přičemž existenci pohlaví nezvratně prokázal nejrůznějšími pokusy. Vznik a vývoj zárodků achátů je možný pouze v krystalickém, nikoliv v proužkovaném těle. Autor předpokládá, že u zárodečné buňky a také v okolí dalších biologických struktur existuje biopole. Jedním z jeho typů je i laserové pole, které může přenášet nejen světlo, ale i zvuk. K akustickému vlnění přidává buňka genetickou informaci, která je schopna vyvolat *partenogenezi* (forma pohlavní reprodukce, která umožňuje vývoj zárodečné buňky i bez oplodnění)¹¹⁰.

Prostřednictvím vlastností zvuku, který dovede nést genetickou informaci, lze objasnit i existenci zárodků křemíkatých organismů uvnitř neporušeného čedičového monolitu¹²⁵. Součástí publikace je i 24 barevných fotografií, na nichž lze pozorovat nejen neuvěřitelné výjevy spojené s po-

četím a vývojem nového organismu uvnitř rodičovského těla, ale dokonce i „narození“ malého achátu.

Vědci v současné době nevylučují možnost existence jiné formy života na Zemi, která je založena na dosud neznámých principech. Dobře to můžeme dokumentovat na příkladu unikátních svědectví o jezeru Bajkal, která zaznamenali pracovníci bajkalského vědecko-výzkumného ústavu. Starší vědecká pracovnice V. N. Chromovová zprostředkovala následující poznatky¹²⁷. „Členové našeho týmu stále provádějí pozorování jezera. Závěry, k nimž jsme dospěli, nebylo možné publikovat ani zveřejnit dříve, protože jsou v přímém rozporu s principy dialektického materializmu. Až nyní můžeme o výsledcích našeho bádání hovořit otevřeně. Fyzikální vlastnosti jezera Bajkal jsou zcela unikátní, nemají obdobu nikde na zemi. Abychom byli schopni vysvětlit procesy, které v něm probíhají, musíme chtít nechtít připustit existenci nadpřirozených sil, neslučitelných s běžně známými jevy. Jedná se buď o božskou, nebo kosmickou energii...“

Bajkal má neobyčejně rychlou schopnost samočištění. Voda v jezeře není špinavá jen díky jeho osobitým zvláštěnostem. Pokud se na hladině vyskytne olejová skvrna, zmizí beze stopy během několika hodin...

Bajkal doslova dýchá. Dříve byla tato skutečnost brána se značnou rezervou, nyní se ale ukazuje, že podobnost není jen náhodná. Samo dýchání lze nejlépe zaregistrovat v zimě, kdy se na povrchu ledové krusty zcela neočekávaně objeví prasklina, která se postupně rozšiřuje a z níž stoupá vzhůru hustá mlha. Po několika hodinách se ledové kry znovu spojí a zacelí se na stejném místě, kde se rozdělily. Za pár dnů není po „jizvě“ na povrchu ani památky.

Bajkal se krmí. Zbytky odumřelých rostlin a živočichů beze stopy mizí. Čas od času ke břehu doputuje specifický pach „střevních“ plynů, je však třeba poznamenat, že jezero dýchá svou jižní stranou, zatímco plyny vypouští na severozápadní břeh, k Bajkalskému hřebenu.

Po analýze všech známých skutečností nezbylo nakonec členům výzkumného týmu nic jiného, než uznat, že jezero Bajkal je živý organizmus.

Vědci se domnívají, že v dávných dobách se na teritorium východní Sibíře zřítilo neznámé kosmické těleso, na němž existovala forma života, která se na Zemi nevyskytovala. Na místě zřícení se vytvořila dlouhá a hluboká prasklina v zemské kůře, která se následně zaplnila vodou. Kosmické výtrusy zůstaly i po katastrofě naživu a vytvořily koloidní roztok v gigantické přírodní nádrži, která dostala jméno *Bajkal*.

Vše, co nás ve vesmíru obklopuje, je živé...

„Odborníci na molekulární biologii disponují v současnosti dokonalými prostředky k výzkumu a s každým dalším nárůstem rozlišovací schopnosti přístrojů se stále více potvrzuje, že mezi živou a neživou hmotou existuje pouze tenká hranice. Ukazuje se totiž, že živé organizmy můžeme ve skutečnosti popsat jako neživou hmotu, která dosáhla specifického stupně vlastní organizace¹⁷.“

Akademik V. P. Kaznačejev k tématu uvádí: „Jednou jsem zkoumal krystal křemene. Nejdříve jsem jej deset dní nosil v kapse, a v průběhu svého pobytu v Indii jsem se při meditaci snažil vybavit si jej ve vzpomínkách. Sám krystal, který jsem zanechal v Novosibirsku, se přitom doslova ozval. Přístroje totiž zaznamenaly jakési elektromagnetické „šplouchnutí“²⁸.“

Kámen obvykle vnímáme jako mrtvý předmět bez známky života. Pokud jej ale podrobíme mikroskopickému zkoumání, uvidíme něco zcela jiného. V případě, že bude scho-

pen dostatečně velkého zvětšení, v němž můžeme pozorovat molekulu a atomy, z nichž se skládá, otevře se před námi neuvěřitelný pohled. Namísto očekávané statické hmoty „mrtvého kamene“ jsme svědky elektronové smršťe, která se podobá chaotickému a neustále se měnícímu roji nějakého hmyzu. Vše uvnitř atomu je živé, otáčí se a doslova tancuje. Vychází najevo, že kámen, který před námi leží, je bezesporu živoucím organizmem; v doslovném i přeneseném smyslu mu vládne pohyb. My jsme ale schopni si tuto realitu uvědomit pouze díky silnému mikroskopu.

Kvantová mechanika nebo jinými slovy současná jaderná fyzika vychází ze skutečnosti, že každá subatomová částice je obdařena vědomím, a může být tedy považována za živý organizmus¹⁸. Subatomové částice vystupují někdy jako hmota, někdy jako energie. Jejich vědomí někdo ovládá; musjí být naprogramovány tak, aby se pohybovaly pouze určitým způsobem, aby jedna okolo druhé tancovaly, neporušovaly dokonalou harmonii a netrhaly vazby, které mezi nimi existují. Všechny částice musejí dodržovat předepsaný řád, vzájemně do sebe nenarážet. Jen si vzpomeňte na paradox Einsteina – Podolského – Rozena (EPR-paradox), v němž každý odštěpek zná ve kterémkoliv okamžiku polohu ostatních a ví, co se s nimi zrovna děje. Jestliže tedy každý kousíček disponuje vědomím, znamená to, že jím disponuje i jakákoliv jeho částice, a dokonce i atom sám. Pod pojmem *vědomí* si v tomto případě samozřejmě můžeme představit programové vybavení. Informace, která je uložena v částici, v první řadě přesně určuje manévrovací prostor, v němž se mohou pohybovat elektrony, jádro, atomy i molekuly, a zároveň také odpovídá za to, aby se elektrony při pohybu navzájem nedotýkaly a aby v žádném případě nenarazily do jádra.

Při pohledu na jakýkoliv kámen, který leží u cesty, bychom měli mít na paměti, že je živý. Jeho čas ale běží jinak, má odlišnou frekvenci pohybů a změna jeho polohy může

trvat stovky let. Vyšší vývojový stupeň a logicky i rychlejší frekvenci pohybů můžeme zaregistrovat u zástupců rostlinné říše. Jejich výzkumem se zabýval světoznámý americký vědec Clive Baxter, který si v roce 1966 povšiml, že rostliny, jež jsou připevněné k přístroji na měření elektrického odporu, reagují na určité podněty, přičemž zjistil, že jejich reakci je navíc možné změřit. Pro tyto účely vytvořil automatické zařízení, jehož účelem bylo vhazovat malé ráčky do vroucí vody. Tento přístroj byl propojen s rostlinou, která se nacházela ve druhé místnosti, a prostřednictvím elektrod i se záznamovým hrotem. V momentu, kdy spadl do vody živý rak, proběhly v rostlině významné elektrické impulzy (děsivý křik). V případě, že se jednalo o mrtvého živočicha, přístroj žádná změna nezaregistroval.

Pokud tedy u všech živých tvorů existuje jednotný komunikační systém, dá se z výše uvedených informací vyvodit, že se nejvýrazněji projevuje právě v krizových momentech. U normálního člověka lze spontánní telepatický kontakt nejčastěji zaznamenat ve chvílích, kdy se blízký člověk nebo člen rodiny nachází v nebezpečné situaci, či dokonce umírá. Právě signál smrti je v tomto univerzálním jazyce zřejmě „nejhlasitější“, a tudíž jako první přitahuje naši pozornost. Existují důkazy o tom, že představuje něco víc než pouhé zapojení či odpojení obranného systému organismu¹⁷.

Další pozoruhodný experiment popsal doktor Watson, který hru s rostlinou pojmenoval *Vrah*. Z šestice lidí vybral losem jednoho „zločince“. Dvě rostliny stejného druhu postavil do místnosti, v níž se postupně po deseti minutách vystřídal všech šest jedinců. Za oněch deset minut musel zločinec libovolným způsobem ublížit jedné z rostlin. Za hodinu mělo vyjít najevo, že jedna z květin je poškozená a svědkem tohoto činu se stala druhá květina, která je připojena k elektroencefalografu. Každý ze šestice účastníků se pak na okamžik postaví před „svědka“, přičemž pět z nich ponechá

rostlina bez povšimnutí. Jakmile vešel „zločinec“, záznamové zařízení jednoznačně zafixovalo reakci květiny. Podobné experimenty se stejným výsledkem prováděli vědci už nesčetněkrát. V průběhu jednoho pokusu, který se odehrál na Floridě, však brambořík naráz „označil“ hned dvě ze šestice pokusných osob. Nakonec se ukázalo, že jeden účastník experimentu je opravdu „viníkem“, zatímco ten druhý o hodinu dříve sekal trávník před vlastním domem. Přišel, aniž by si byl nějakého provinění vědom, rostlina však zaznamenala, že má „ruce od krve“¹⁷.

Podrobné pokusy, které objasňovaly vzájemný vztah mezi rostlinami, mezi florou a faunou a mezi rostlinstvem a člověkem, se uskutečnily v Moskvě. Zvláště zajímavý byl experiment, který proběhl pod vedením akademika P. P. Garjajeva a při němž byla použita semena rostliny *arabidopsis*. Vědci sestrojili generátor, jenž zesiloval emocionální nádech běžných slov, s jehož pomocí pak každou frází, kterou badatel vyslovil, vnímala semena *arabidopsis* jako kletbu. Konečné výsledky pokusu předčily veškerá očekávání: efekt nadávek, které byly namířeny proti nešťastnému zástupci rostlinné říše, se rovnal ozáření o síle čtyřicet tisíc rentgenů (R), přičemž došlo k přerušení spojení DNA či k rozpadu chromozomů. Většina semen zahynula a zbývající kusy byly geneticky modifikovány. Zarážející je i skutečnost, že podstata netkvěla ani tak v síle zvuku (kletby mohly být vysloveny tichým hlasem a dokonce šeptem) jako spíše ve významu daných výpovědí¹⁸.

Experimenty, které uskutečnil akademik Garjajev, potvrdily, že kletba, jež směřuje na jakýkoliv živý organizmus, poškozuje jeho genetický kód a odsuzuje jej k zániku. Vlídlná a laskavá slova mohou naopak zlepšit stav jedince, umějí dokonce vyléčit i vaši nemoc či potíže blízkých.

Současná věda objasňuje tento fenomén slov a myšlenek následujícím způsobem. Každé naše slovo, sebemenší myšlenka zkrešluje fyzikální vakuum, které nás obklopuje, a ovlivňuje

také torzní pole, která v něm vznikají a představují soubor pravotočivých a levotočivých vírů. Prostřednictvím experimentů bylo prokázáno, že pravotočivá pole působí na vše živé pozitivně, zatímco levotočivá můžeme globálně označit za *škodlivá*. Laskavá a milá slova kolem nás vytvářejí pravotočivá torzní pole, naopak zlé myšlenky a nadávky nás obklopují poli levotočivými³⁷. Mějte to prosím na paměti vždy, když se bavíte se členy rodiny, s kolegy v práci či s vašimi přáteli!

Garjajevovy pokusy mimo jiné prokázaly, že myšlenka obsažená ve slovech může mít ohromný ničivý, ale také zcc-lující efekt. Navíc díky experimentům vyšlo najevo, že rostliny jsou živé organizmy se svými „pocity, strachy a chutí do života“.

Hmota ve vesmíru, která prochází evolucí, je složena z atomů se specifickými vlastnostmi. Atom sice z jedné strany představuje velmi malou hmotnou částici, ale z druhé strany je schopen vnímat a cítit. „Nezáleží na tom, zda se jedná o jednoduchý či složitý atom, protože každý z nich je až po okraj naplněn informacemi. Přizpůsobuje se atmosféře prostředí, které jej obklopuje. Je-li součástí bytostí s vysokým stupněm organizace, žije jejich životem a vnímá příjemné i nepříjemné impulzy. Dostane-li se do anorganického světa, upadá do hlubokého bezvědomí, do sféry nebytí⁵¹.“

Profesor P. I. Polonnikov, doktor technických věd, se domnívá, že „vědomí atomů, molekul a neživých soustav se nám jeví jako pasivní (neprojevené) nikoli kvůli své neexistenci či výrazným odlišnostem, nýbrž kvůli mikroskopickým rozměrům jednotlivých částí daného systému, které nejsme schopni v běžné situaci zaznamenat“¹⁰⁷.

Na otázku, zda má buňka duši, odpověděl akademik V. P. Kaznačejev následujícím způsobem. „Má nejen duši, ale dokonce i rozum. Evidentně můžeme v tomto případě hovořit o buněčné civilizaci. Každý organizmus (a lidský není výjimkou) se skládá z mnoha takovýchto civilizací; vše okolo něj

je prostoupeno nejen rozumem, ale také duchovnem. Oduševnělé jsou i věci a předměty, které považujeme za zkostnatělé či mrtvé. Živoucí a rozumný Vesmír, živá planeta Země, jak o nich mluvili ruští kosmonauti, nepředstavují jen prázdné pojmy. Vždyť i prostor sám o sobě je plný života. Ve vesmíru se stejně jako v kterékoliv buňce „setkávají“ nejroztodivnější formy živé hmoty, různé životy²⁸.“

Jako důkazy pro uvedenou citaci mohou posloužit události ve vesmíru, jejímiž svědky se stali sovětští i američtí kosmonauti. Podrobně se o nich můžete dočíst v knize *Fyzika víry* na straně 183–184. Je však namístě, abychom vám nyní alespoň v krátkosti osvětlili podstatu zmiňovaných příhod.

V roce 1985 se posádka na kosmické stanici *Saljut 7* ve složení Leonid Kizim, Oleg At'kov, Vladimír Solovjov, Světlana Savická, Igor Volkov a Vladimír Džanibekov připravovala na provádění experimentů podle předem daného plánu... Do dráhy stanice vnikl velký mrak oranžového plynu neznámého složení – zdálo se, že plyn se dostal až dovnitř orbitálního komplexu. Posádka se naklonila ke kruhovému okénku stanice a v okamžiku zkameněla. Na druhé straně mimořádně pevného skla se v oranžovém oblaku zřetelně rýsovalo sedm gigantických postav. Nikdo z kosmonautů ani na okamžik nezapochyboval o tom, že ve vesmíru před nimi létají světelná stvoření, nebeští andělé! Vypadali téměř jako lidé, ale přesto byli jiní. „Usmívali se,“ vyprávěli později kosmonauti, „nebylo to však gesto na uvítanou, ale projev nadšení a radosti. Takhle se my nikdy neusmíváme.“ Během několika minut nebeská stvoření provázející vesmírný koráb zmizela a zmizel i oranžový mrak. Vedení však letu záznam odstranilo a kosmonautům doporučilo, aby drželi jazyk za zuby²⁹.

Nyní, kdy už bylo díky glasnosti dosaženo mnohých změn, se ukázalo, že i američtí kosmonauti ve vesmíru spatřili anděly. Podařilo se jim je dokonce vyfotografovat za pomoci orbitálního Hubbleova teleskopu. Zjevení okřídle-

ných bytostí zaregistrovala také aparatura výzkumných družic.

V průběhu výzkumu galaxie NGG-3532 zachytily senzory Hubbleova teleskopu sedm jasných objektů, jež se objevily na oběžné dráze Země. Některé z vydařených fotografií zachycovaly lehce rozmazané, přesto však dostatečně zřetelné postavy svítících okřídlených stvoření, které připomínaly biblické anděly! „Byli vysocí asi dvacet metrů,“ vyprávěl inženýr projektu *Hubble* John Pratchers. „Jejich křídla dosahovala při roztažení takové délky, jakou mají křídla moderních airbusů. Tyto bytosti vyzařovaly silné světlo. Doposud nemůžeme říct, kdo nebo co to bylo. Zdálo se nám však, že si přejí, abychom je vyfotografovali.“

10. prosince roku 1994 zprostředkoval obří americký Hubbleův teleskop ještě jednu záhadu. „...na kraji kosmu vyfotografoval obydlí Boha, sněhobílé město, které prozařovalo temný vesmír. Teleskop odeslal stovky snímků do Centra vesmírných letů ve městě Greenbelt ve státě Maryland. ‚Našli jsme místo, kde žije Bůh,‘ informoval tehdy jeden ze zdrojů NASA¹⁵.“

Veliký kosmos nám předkládá jednu záhadu za druhou. Vesmír, člověk, zvíře, květina, kámen i buňka, ti všichni mají svůj život, který je ovšem podřízen jedinému cíli, evoluci.

V průběhu evoluce vznikl ze hmoty člověk, jehož úkolem je nejen posun k vyššímu stupni bytí, ale také poznávání sebe sama. Smyslem a podstatou světa bylo jít si za svým cílem, vytvořit člověka s jeho udivujícími a v podstatě ne-

konečnými možnostmi mozku a rozumu. Příroda to nakonec dokázala, soustředila všechny své velkolepé možnosti na úrovni molekulární struktury předmětu, aby byl za miliardy let lidský mozek schopen pokládat sám sobě otázky: proč?... kvůli čemu?... Jinými slovy: hmota si s pomocí člověka klade otázku o smyslu své existence a snaží se najít odpověď.

Život lze tedy tímto způsobem pokládat za zákonitou a nevyhnutelnou etapu vývoje hmoty na Zemi. „Vývoj je nejdůležitější a neoddělitelná vlastnost hmoty, pohybový proces, změna a přerod nižší formy ve vyšší, jednoduchého ve složitější³⁵.“

Profesor E. K. Borozdin se domnívá, že „...život není jen nahodilá mutace. Princip je zakotven v prvotním univerzu jako cesta, po níž na Zemi jde a zároveň se rozvíjí hmota. To, co je živé, představuje pouze vývojový stupeň směrem k myslícímu. Pokud přiznáme, že život vznikl jen pro to, aby v procesu svého vývoje vytvořil myslící existenci, která je schopna reflexe a abstrakce, musí vlastní živá hmota obsahovat potenciální možnost této změny. Musí být schopna přejít na vyšší úroveň organizace hmoty, až do úrovně Božské neboli obzvláště duchovní³⁸“.

V současnosti pokračuje vývoj člověka ve sféře zkušeností, ve sféře myšlení, citů, sebepoznávání čili v nehmotné oblasti. Rychlá evoluce zaměnila čistě materiální rovinu za oblast psychosociální, duchovní, v níž evoluční změny probíhají rychlostí, jež se neustále zvyšuje.

Za jeden z největších vědeckých poznatků naší doby nepovažujeme ani osvobození atomové energie, ani první kroky člověka na Měsíci, ba dokonce ani vytvoření internetu. „Největším vědeckým poznáním naší éry je skutečnost, že člověk dostal možnost rovnocenně se podílet na své vlastní evoluci, za níž je také plně spoluodpovědný³³. Lidská evoluce je přitom brána jako neustálé zvyšování našeho uvědomování a pochopení.

Významný anglický biolog Julian Huxley objasňuje tuto problematiku následujícím způsobem. „Při evoluci se proces uvědomování si (schopnost živé hmoty používat rozum) stává stále důležitější vlastností živých organismů, která však pro lidstvo není nejdůležitější. Evoluce dostává nový rozměr, stává se především psychosociálním procesem..., který funguje díky složitým vazbám mezi poznáním, vnímáním a vůlí³³.“

Ptáte se, co je tedy hlavní? Je to právě zvýšení schopností člověka poznávat a chápat, vždyť poznání je základní stavební kámen k pochopení našeho současného života, stejně tak jako k porozumění tomu, co následuje po skončení naší pozemské biologické existence. Ne náhodou známý psychoanalytik a filozof Carl Gustav Jung kdysi napsal, že cílem lidského života je vědomý rozvoj poznání.

Dozvěděli jsme se už, že existuje vzrušující a tajemná oblast nectělesného světa myšlenek. Zároveň také víme, že po smrti naší tělesné schránky žijí jemnohmotná těla dál. Je nám známa také skutečnost, že nehmotný svět myšlenek ovládá hmatatelný fyzický svět. Čím jemnější je hmota, tím důležitější roli hraje.

Jeden z nejvýznamnějších světových filozofů Michael Polanyi k tomuto tématu uvedl: „Existuje několikastupňová hierarchie bytí, která pokračuje dál a dál, směrem k důležitějším úrovním. Každý vyšší stupeň je vždy jemnější a méně hmatatelný než jeho předchůdce. Čím lépe tyto nejjemnější struktury poznáme, tím hlouběji a spolehlivěji pronikneme do podstaty člověka a samotného bytí.“ Chytrá hlavička, tenhle Polanyi, že? A přitom zmiňovanou myšlenku vyslovil ještě předtím, než byla prokázána mnohohrstevnatost vesmíru, než byly objeveny jemnohmotné plány vědomí, informační souvztažnosti či torzní pole.

Právě nejnovější vědecké výzkumy a objevy umožnily formulovat následující závěr⁶⁸. „Informační systém, který

označujeme pojmem *živý*, je struktura, jež se skládá z několika úrovní informací. Existence živého svědčí o tom, že tento vývojový stupeň se neustále vyvíjí. Člověk představuje jeden z nejdokonalejších systémů, jehož možnosti vzájemné komunikace narostly do kosmických měřítek, a objevila se u něj dokonce i schopnost výměny informací s mimozemskými strukturami nejvyšší úrovně. **Na základě toho, co jsme uvedli lze konstatovat, že organický život na Zemi není nic víc než jen stupeň vývoje vesmíru a člověk představuje začátek další vývojové etapy, přičemž jde o etapu duchovní.**“

4. 2. Co je za horizontem?

Cožpak existuje ještě něco, co by pro nás všechny bylo důležitější než nové a podrobné informace o dalším životě našeho Ducha?

Arthur Ford

Na počátku roku 1970 pronesl Američan Arthur Ford následující sdělení. „Osmdesát procent všech dotazů, které mi lidé na mých přednáškách pokládají, se týká života po smrti. Co to vůbec je za stav? Jaké tam máme tělo? Pamatujeme si všechno, co jsme v minulosti zažili? Budeme tam znát všechny lidi, s nimiž jsme se v životě seznámili, a jak s nimi budeme vycházet? Co tam vlastně budeme dělat?“

Tyto otázky jsou velmi důležité pro miliony lidí na celém světě. Jedni nesou těžce ztrátu svých milovaných, jiní zase cítí, že jsou u konce své pozemské pouti a s napětím čekají, co přijde poté. Vždy jsem cítil, že mým prvořadým úkolem zde na Zemi je, abych v lidech podpořil jejich víru v budoucnost a dal jim jistotu ve formě přímé odpovědi³³.“

Najít odpovědi na výše položené otázky pomáhají i výsledky výzkumů takových vědeckých kapacit, jako jsou na-

Frederic Myers

příklad profesor Harvardské univerzity, fyziolog a psycholog William James, profesor Kolumbijské univerzity a jeden ze zakladatelů Americké společnosti psychického výzkumu (ASPR) James Hyslop, významný anglický fyzik sir Oliver Lodge, zakladatel Britské společnosti psychického výzkumu (BSPR) a profesor univerzity v Cambridge Frederic Myers; teoretický fyzik, laureát Nobelovy ceny William Crooks a mnozí další, kteří neúnavně hledali důkazy, jež potvrzují existenci posmrtného života.

Velkou zásluhu na řešení jedné z nejdůležitějších otázek našeho bytí mají také významní lékaři, psychiatři a psychologové Raymond Moody, Elisabeth Kübler-Rossová, Kenneth Ring, Michael Sabom a další, kteří zkoumali neuvěřitelné příhody lidí, jež zažili extrémní situace a ocitli se na prahu života a smrti. Důležité poznatky vnesly do problematiky také světoznámá média Eileen Garrett, Gladys Leonard, Geraldine Cummins či Arthur Ford.

William Crooks

Právě Arthur Ford změnil zásadním způsobem pohled na svět jednoho z autorů této knihy, díky čemuž semena zasetá prostřednictvím jeho publikace padla na mimořádně úrodnou půdu.

Představte si vědce, který se zabývá výzkumem energií, aerodynamikou, termodynamikou, je sběhlý ve fyzice a v matematice a jehož jméno bývá dáváno do souvislosti s výrobou atomových ponorek, kvůli nimž začal mít problémy se štítnou žlázou a už počtvrté během jednoho a půl roku se ocitl na lůžku Erismanovy nemocnice v Petrohradu s fibrilační arytmií...

Je 30. dubna roku 1992 a já už poněkolkáté ležím na stejném místě se známým záchvatem... Moje postel stojí až v rohu nemocničního pokoje. Znovu cítím silný tlak na hrudi. Hustý olověně šedivý mrak postupně zakrývá oslepující slunce... Zdálo se mi, že slunce mého života pomalu pohasíná s blížící se smrtí, které nemohu ujít. Nemohl jsem doufat v zázrak, v to, že mi od ní někdo pomůže. Medicína se také ocitla na hranici svých možností... Nesnesitelné pocity

smutku a beznaděje naplňovaly mé nitro, život se ztrácel, aniž bych v jeho průběhu stihl cokoliv dokončit. Najednou se mé pocity zcela změnilly, vnímal jsem sice stejnou bolest, ale zároveň mi bylo jasné, že se něco stalo. S poslední kapkou naděje jsem se pokusil vstát z postele, i když mi lékaři chůzi zakázali. Vyšel jsem z pokoje a začal se pohybovat po chodbě. Nevěděl jsem, kam jdu, avšak nějaká neznámá síla mě tlačila dopředu. Po schodišti jsem sestoupil ze třetího patra do druhého, přičemž mě nepřekonatelná touha hnala vpřed k neznámému cíli. Šel jsem, jako by mě někdo za sebou táhl, byl jsem jako zhypnotizovaný. Najednou jsem se zastavil u dveří s nápisem Knihovna. Co tady vlastně dělám, knihovna je přeci to poslední, co by mi v mém stavu mohlo pomoci, honilo se mi hlavou. Přesto jsem ale otevřel dveře, a vešel do velké místnosti, v níž okolo stěn stály regály s knihami. Vypadalo to, že prostor je naplněný knihami od podlahy až ke stropu a že mě tyto „hradby“ obklopují ze všech stran. Knihovnice vepsala mé příjmení do formuláře, ukázala rukou ke stěně a řekla mi, ať si vyberu. Rozpačitě jsem se rozhlédl okolo sebe, celý život jsem upřednostňoval technickou či vědeckou literaturu, a jako naschvál mě také s ohledem na můj celkový stav nenapadl ani jediný titul z beletrie. Z ničeho nic jsem se prudce otočil a namířil si to přímo k polici, která ještě před chvílí stála za mými zády. Předpažil jsem levou ruku, vsunul ji do mezery mezi knihami a posunul jsem řadu směrem nalevo. Publikace se na sebe poskládaly jako domino, čímž odkryly výhled na nejkrasnější z knih. Při letmém pohledu na její vazbu mnou projel mráz, na obálce svítilo hvězdné nebe a roztřesená ruka, která cosi psala perem: Arthur Ford. Život po smrti, jak jej zaznamenal Jerome Ellison. Šokující svědectví materialisticky orientovaného vědce se snaží krůček po krůčku ozřejmit fenomén zmiňovaný v názvu knihy. Na okamžik jsem úplně ztuhl a vzápětí pochopil souvislosti. Už tedy vím, proč jsem přišel, překonal bolest a hledal v policích.

*Popadl jsem knížku, přitiskl ji ke svému srdci a zamířil k pultu. Za několik minut jsem už s tímto vzácným exemplářem ležel v nemocniční posteli. V tu chvíli jsem ale ještě ne-
tušil, že se zmiňovaná kniha stane klíčem, který mi otevře
cestu k Bohu, každopádně jsem ale cítil, že se stalo něco
zvláštního. A nemýlil jsem se...*

Uběhlo skoro devět let, než světlo světa spatřila naše pu-
blikace *Fyzika víry*, a já znovu zavítal do stejné knihovny.
Našel jsem onu místnost, a dokonce i stejnou knihovnici
jako tehdy. Nechápat mě na mě hleděla, když jsem řekl, že
hodlám splatit svůj dluh. „Ale vždyť nám nic nedlužíte,“
řekla a já odpověděl: „Přinesl jsem dárek. Je to naše kniha.
Budu doufat, že třeba jednomu z pacientů pomůže objevit
víru.“

Arthur Ford je na celém světě známý jako „mentální mé-
dium“, což znamená, že je schopen zprostředkovat informa-
ce z jiné sféry bytí. Mimo jiné napsal: „Moje osobní zkuše-
nost za posledních čtyřicet let života mi nezavdala jedinou
příčinu, abych byl jen na okamžik zapochyboval o pokračování existence lidského jedince po jeho smrti. Po celá čtyři desetiletí jsem se ve dne i v noci setkával s nezvratnými důkazy této skutečnosti³³...“

Ford se domnívá, že důkazy o životě po smrti lze brát vážně, pokud jsou splněny čtyři následující podmínky:

1. Nepřetržité vědomí (pod pojem *vědomí* v tomto případě zahrnujeme schopnost vnímat, schopnost rozpoznávat a být rozpoznatelným; také paměť, a celý soubor znaků včetně umění rozhodovat se, který obvykle zahrnujeme pod pojem *osobnost*).

2. Představa o sféře, která nás obklopuje, čímž máme na mysli nejen naše vlastní okolí, ale i „sociální“ sféru, v níž může osobnost existovat.

3. Život mimo biologickou sféru; musí existovat důkaz, že tento život má svou hodnotu a nevyhnutelnost, svůj smysl, vlastní úkoly či cíle.

4. Odpověď na otázky ohledně konstruktivních a destruktivních typů osobnosti; měli bychom znát i problémy, týkající se spravedlnosti a nespravedlnosti a tak dále.

Uvedená pravidla bychom mohli potvrdit prostřednictvím příkladů z Fordovy knihy, ovšem použijeme k tomuto účelu jiné důkazy. Dokonalým způsobem je v jedné ze svých prací popsal i sir Arthur Conan Doyle, anglický lékař a známý spisovatel, duchovní „otec“ Sherlocka Holmese, autor šesti knih o spiritizmu a paranormálních jevech.

V publikaci *Pout' života* zveřejnil Doyle šokující závěry svých poznatků o posmrtném životě. Jejich základem byla pozorování nesčetných spiritistických seancí, kterých se osobně účastnil, a stovky příběhů, jež načerpal z literatury nebo materiálů BSPR. A jaké jsou tedy hlavní závěry sira Arthura, jež se týkají života na druhém břehu?

1. Naši blízcí nám sdělili, že se nacházejí ve světě, který je velmi podobný tomu, z něžž odešli, ale vše je tam naladěno „o oktávu výš“.

2. Setkali se tam se zemřelými příbuznými a přáteli, s nimiž se na Zemi vídali; schůzka proběhla v radostné atmosféře.

3. Lidé s podobnými názory, společnými zájmy, chutěmi či životními zkušenostmi se drží spolu. Vytvářejí tak společenství šťastných bytostí, které žijí v prostorných a pohodlných domcích se svými domácími mazlíčky obklopeni výtvarným uměním a hudbou.

4. Většina lidí dobré vůle, s čistými úmysly a otevřeným srdcem objeví na onom světě ráj s pohostinnými domy, kvetoucími sady, zelenými lesy a malebnými vodními toky.

5. Věk nehraje žádnou roli. Když naši blízcí vstupují do tohoto nového světa, jejich existence získává jiný rozměr v podobě vyšší formy bytí a vospělosti.

6. Očekává nás tam dokonalé tělo. Na druhém břehu naše pozemské tělo ustupuje dokonalejší astrální schránce. Toto tělo sice nedisponuje stejnými smyslovými orgány jako na zemi a funguje na daleko vyšších „frekvencích“,

ovšem pro bytosti z jiné úrovně je stejně reálné jako naše hmotné tělo.

7. Astrální tělo je dokonalé; všichni invalidé, mrzáci, nevidomí i hluchoněmí nechají své neduhy, defekty a následky úrazů na Zemi.

8. Manželské páry, které se skutečně milují, se nerozdělí ani na onom světě. Jedinec, který za života uzavřel několik sňatků pokračuje ve společném bytí s tím, kdo mu byl duchovně nejbližší.

9. „Zemřelé“ děti jsou až do doby, kdy dosáhnou plnoletosti, vychováváni těmi, kdo je milují.

10. Naši blízcí, kteří opustí pozemský svět, si z něj odnášejí své schopnosti, znalosti, vědomosti, svůj talent či charakter a také stupeň duchovního rozvoje. Nic se neztratí. To, co se člověk na Zemi naučil, s ním zůstává i po smrti, aby mohl dál zdokonalovat svou duši.

11. Neexistují tam chudí ani bohatí, pokud ovšem nepočítáme duchovní bohatství. Jeho míru určuje síla charakteru, nezištnost, soucit, láska či starost o bližní.

12. Princip analogie se na onom světě nevztahuje pouze k dobrým lidem, ale také k těm, jejichž pozemské bytí bylo naplněno egoizmem, chamtivostí, zlobou a lstivostí. Jejich život v „pekle“, které si sami vytvořili, se nezmění do doby, dokud oni nezmění svůj charakter a nepřehodnotí žebříček svých priorit. Na rozdíl od vyšších úrovní, které osvětluje úchvatná záře, vládnu této úrovni šedivé barvy. Jindy tam bývá dokonce úplná tma, což závisí na duchu jedinců, kteří obývají tato místa. Nikdo z nich není proklet navěky, vždy existuje správná cesta. Světlo a láska, které sestupují z vyšších sfér, jsou připraveny přichystat jejich rozum i srdce na lepší a smysluplnější život na mnohem vyšší úrovni.

13. Onen svět jako celek představuje pro převážnou část svých obyvatel svět štěstí. Valná většina by se nechtěla vrátit na Zemi, protože život na onom světě je daleko zajímavější a smysluplnější¹³⁰.

Když Arthur Conan Doyle uvažoval o tom, že bude po zbytkech svého života zasvěcovat lidi do velikého tajemství, že „smrt neexistuje“, napsal: „V okamžiku, kdy jsem pochopil, že je to neobyčejně důležitá otázka, a kdy jsem si představil, jak se změní svět a jak to přijmou lidé, jsem najednou ‚prozřel‘: vše, co jsem do této chvíle učinil a co ještě mohu dokázat, je ve srovnání s tímto úkolem pouhé nic.“

Zajímavým způsobem popisuje vlastní poznatky z pobytu v jemnohmotném světě Robert Allan Monroe, který své zážitky z mimotělesného cestování shrnul v knize *Mimotělesná putování*³¹. Důkazy, jež shromáždil o onom světě, zcela korespondují se závěry, které učinil sir Doyle a další badatelé. Navíc nepochybně dokazují, že smrt opravdu neexistuje!

V jednom televizním pořadu *Nočnej polet* vystoupila spisovatelka Tatjana Tolstaja, která prohlásila: „Smrt neexistuje – podle mne je to naprosto jednoznačná informace. Byla jsem tam a zkrátka to vím. Smrt je jen přechodný stav. Podobá se to jízdě v automobilu proti cihlové zdi, přičemž to nejhorší, co cítíte, je strach. Nakonec do stěny narazíte a... zjistíte, že okolo vás je jen hustá mlha. Z mračna pak vystoupíte a ocitnete se na onom světě.“ Autorčiny zážitky z pobytu v jemnohmotném světě (nacházela se ve stavu klinické smrti) do detailů odpovídají vzpomínkám pacientů doktora Moodyho, což nezapomněla Tolstaja zvláště zdůraznit.

O půlnoci 9. dubna 2001 běžel na televizní stanici *Rossija* dokument *Už jednou jsem zemřel...* Film vypovídal o Borisi Viktoroviči Raušenbachovi, člověku, který vskutku zasluhuje označení *vlastenec*. Akademik Raušenbach byl významným vědcem, jedním ze spoluzakladatelů kosmonautiky, laureát nesčetných ocenění, zabýval se filozofií, uměním i teologií.

Záběry dokumentu, v němž hovoří o svých zážitcích za hranicí smrti, jsou vskutku šokující. S naprostým klidem a jasně sděloval, že přede dvěma lety „najednou zemřel“....

„Byl jsem tam a všechno viděl... Objevily se přede mnou dvě cesty, a já jsem si mohl vybrat. Jedna vedla rovně, přede mnou se objevil svět zářivých a jasných barev se spoustou zeleně a světla. Tak vypadala cesta ke smrti. Druhá stezka vedla napravo, viděl jsem zaplivaný, špinavý a šedivý svět, v němž se pohybovali nějací lidé. Tuto cestu jsem si vybral, pouť života... Po této zkušenosti se už vůbec nebojím smrti...“

Ve světle těchto výpovědí známých a vážených osobností mohou být zajímavé i poznatky, které načerpal Frederic Myers. Mnoho let svého pozemského života se zabýval otázkami posmrtné existence, a poté co jeho fyzické tělo zemřelo, posílal ještě dvacet let prostřednictvím média své zážitky z onoho světa. Z Myersových zpráv je patrné, že rozvoj a evoluční energie mají kosmický charakter, jsou věčné, a nemohou tudíž končit smrtí.

„Hlavním cílem tvůrčího procesu nejsou fyzické formy, ale myšlenkové a duchovní substance, které se mohou jednoduše zbavit svého hmotného obalu, vyměnit jej za jiný nebo žít plnohodnotnou energetickou existenci bez jakékoliv fyzické schránky³³.“

Na základě zkušenosti „z onoho světa“ učinil Myers závěr, že život je rozdělen na sedm hlavních stadií, z nich každé má svou vstupní fázi, periodu rozvoje a období přípravy na přechod do další, vyšší úrovně.

První stadium tvoří rovina našeho pozemského světa, druhou úrovní je stav osobnosti bezprostředně po smrti, kterou Myers označuje jako *přechodnou rovinu* neboli Hádés. Pobyť na této úrovni trvá krátce a je završen přechodem na mnohem stabilnější *rovinu iluzí*. Následuje čtvrtá úroveň nepopsatelně přitažlivého bytí, kterou pojmenoval jako *barevnou rovinu* neboli svět Eidóse. Vysoce rozvinuté duše pak mohou přejít k *rovině plamene* čili k pátému stadiu. Vrcholy žebříčku představují šestá a sedmá úroveň neboli *světelná rovina* a *mimočasová rovina*, což jsou sféry hluboké duchovní podstaty, které mají blízko ke zdroji a podstatě stvoření světa a k jejichž objektivnímu popisu dosud nee-

xistují potřebná slova. Vyšší sféry charakterizoval Myers pouze na základě svých domněnek, neboť poslední zprávy předával v době, kdy se nacházel na čtvrté úrovni. Následovala informace o tom, že směřuje na mnohem vyšší rovinu bytí, načež se spojení s ním přerušilo.

Z toho, co jsme uvedli, tedy vyplývá, že po smrti fyzického těla vstupuje naše osobnost do druhé roviny zvané *Hádés*. Duše hodně spí, a jakmile se ocitne ve stavu polospánku a zapomnění, začnou se v jejím vědomí objevovat obrázky z minulého života. Jedná se pravděpodobně o rovinu, která se podle tradice nazývá *peklo*. To, zda bude „d'ábelské“, či nikoliv závisí na tom, co je obsaženo v paměti konkrétního jedince.

Po procitnutí se duše vítá se svými příbuznými, přáteli a kolegy, kteří „zemřeli“ již dříve, načež se ocitá na třetí úrovni bytí, v níž se silou myšlenky vytváří vše, co duše potřebuje ke své spokojené existenci. Každý se věnuje tomu, co jej zajímá; komunikace probíhá pomocí telepatie, jazyková bariéra neexistuje. Ačkoliv se osobnost může na třetí rovině zdržovat po dobu života mnoha generací, nakonec se musí rozhodnout: buď se vrátí na Zemi, nebo postoupí na čtvrtou, vyšší úroveň bytí, všechno závisí na stupni rozvoje vědomí.

Až si duše v plné míře osvojí „pozemské“ zkušenosti (bez ohledu na to, zda to stihne v průběhu jedné existence, či po několika opakovaných návratech na Zemi, nebo si vymění znalosti s ostatními dušemi), tedy v okamžiku, kdy rozvoj vědomí dosáhne pevně stanovené hranice, je schopna přechodu na nejvyšší roviny bytí, které jsou pro pozemský rozum nepochopitelné. Poté se už nebude muset do našeho života vrátit...

Myersova zjištění podporují svými poznatky i další badatelé – mimo jiné i řada významných vědců jako doktor David Hyatt, lékař a psychiatr Raymond Moody, kardiolog Michael Sabom, psychiatr Stanislav Grof či zakladatel Institutu aplikovaných věd Robert Monroe.

Výzkumy doktora Moodyho jsou popsány v knihách *Život po životě* a *Život před životem*.

V jednoduchém a zároveň podmanivém díle *Život po životě* doktor Moody předkládá a porovnává svědectví 150 lidí, kteří zemřeli, nebo se nacházeli na hranici smrti, avšak dokázali se vrátit zpátky k životu. V mnoha případech pacienti cítili, jak opouštějí svá fyzická těla, často také popisovali, jak jejich duchovní těla procházejí jakýmsi temným tunelem či studnou a nakonec se ocitají v záři ostře bílého světla, která vysílá lásku.

Někteří očití svědci potvrdili, že pozorovali „zářící bytost“, jež s nimi komunikovala pomocí telepatie a ptala se například na to, co ve svém životě učinili dobrého. Jindy pokusné osoby zaznamenaly rychlý sled obrazů, který se podobal filmovému týdeníku, kdy jim před očima proběhl veškerý dosavadní život v opačném sledu. Mnohé srdečně přivítali jejich zemřelí příbuzní a známí. Všichni lidé hovořili o kouzelném, všeobjímajícím pocitu klidu a štěstí.

Mezitím se z jakýchsi nepochopitelných, mystických příčin tito lidé, „kteří se ocitli ve stadiu klinické smrti“, vrátili do své tělesné schránky, aby pokračovali v pozemském životě¹³².

Ve většině případů „zemřelí“ toužili po tom, aby na tomto úžasném místě, kde se ani nestačili porozhlédnout, mohli zůstat, a vraceli se velmi neochotně.

Presvědčivě a poutavě popisuje návštěvu jemnohmotného světa Arthur Ford³³.

Byl jsem nemocný a lékaři můj stav označili za kritický. Domnívali se, že to nepřežiji, ale stejně jako ostatní kvalitní lékaři se snažili dělat vše, co bylo v jejich silách. Ležel jsem v nemocnici, přičemž mým blízkým bylo oznámeno, že příští noc už nepřežiji. Jakoby z povzdálí jsem uslyšel, jak lékař říká sestřičce: „Dejte mu injekci, uleví se mu.“ Kromě trochy soucitu jsem nic necítil. Pochopil jsem, co to mělo znamenat, ale strach jsem neměl. Jednoduše mi přišlo zajímavé, kolik času uplyne do chvíle, než umřu.

Najednou jsem ucítil, jak se vznáším ve vzduchu nad svou postelí. Viděl jsem své tělo, ale nijak mě nezajímalo. Zaplavil mě pocit klidu, vědomí, že všechno okolo je v pořádku. Nato jsem se ponořil do prázdnoty, v níž neexistoval čas. Když se mi vrátilo vědomí, zjistil jsem, jak letím prostorem bez sebe-menšího úsilí a necítím své tělo. přesto jsem to byl já.

Objevilo se přede mnou zelené údolí, které bylo obklopeno horami, a vše zaplavovala jasná záře, krása, již nelze slovy popsat. Ze všech stran ke mně mířili lidé, které jsem znal už dřív a o nichž jsem se domníval, že už umřeli... Tak slavnostní přijetí jsem nikdy předtím nezažil, ukázali mi všechno, o čem si mysleli, že bych měl vidět...

Všichni tam něco dělali, každý se bez přestání věnoval nějaké záhadné činnosti a byl šťastný...

V určitém momentu (neměl jsem žádnou představu o čase) jsem se ocitl před budovou s oslnivě bílou fasádou. Když jsem vešel dovnitř, řekli mi, abych počkal v ohromné hale, vysvětlili mi, že tam zůstanu do doby, než bude v mé věci nějakým způsobem rozhodnuto. Širokými dveřmi jsem viděl dva dlouhé stoly, za nimiž seděli lidé a mluvili o mně. S pocitem viny jsem začal v paměti rekonstruovat svůj dosavadní život.

Nebylo to příliš veselé, lidé za stolem totiž dělali totéž, ovšem to, co mě v mém životě velmi trápilo, je moc nezajímalo. Téměř vůbec se nezmínili o věcech, které bývají obvykle označovány jako hříchy a na něž mě všichni od dětství upozorňovali. Skutečný zájem však vzbuzovaly vlastnosti jako egoizmus, sebeláska či hloupost. Slovo „marnotratnost“ se opakovalo znovu a znovu, avšak nikoliv ve významu obyčejné rozhazovačnosti, nýbrž ve smyslu plýtvání silami, talentem a příznivými možnostmi. Na druhou stranu vah pak pokládali běžné pozitivní věci, které čas od času dělá každý z nás, aniž by jim přikládal nějaký zvláštní význam. „Soudci“ se snažili najít hlavní směr celého života, nezapomněli zdůraznit, že jsem ještě „nedokončil to, co bych dokončit měl“.

Ukázalo se, že jsem měl ve svém životě cíl, ale ještě jsem k němu nedospěl. Moje existence měla svůj plán, ale já jsem jej nepochopil správně. „Asi mě chtějí poslat zpátky na zem,“ pomyslel jsem si a po pravdě řečeno se mi to líbilo. Když mě oznámili, že se mám vrátit do svého těla, musel jsem překonat vlastní odpor; nechtělo se mi zpět do mé zničené a nemocné schránky, která zůstala ležet v nemocnici. Stál jsem přede dveřmi a bylo mi jasné, že jakmile skrze ně projdu, octnu se tam, kde jsem byl předtím. Uvažoval jsem o tom, že nepůjdu, začal jsem se otáčet jako tvrdohlavé dítě a kopal nohama do stěny. Najednou jsem cítil, jako by mě mrštili do prostoru, otevřel jsem oči a uviděl obličej zdravotní sestry. Víc než dva týdny jsem byl v kómatu...

Zkuste se do uvedeného úryvku znovu a znovu začít a snažte se pochopit, čeho si nejvíce vážíte a proč se Arthur Ford musel vrátit do svého nemocného „skoro mrtvého“ fyzického těla. Proč se duše, kterým je na onom světě tak dobře, musejí znovu a znovu objeovat na Zemi, rodit se a umírat, znovu přicházet na svět a znovu odcházet na věčnost?

Proč vůbec potřebujeme naše pozemské bytí, náš „pronajatý“ život, z něž budeme muset dříve nebo později skládat účty?

4. 3. Pronajatý život

Moudrost, životní zkušenosti, radost, láska k Bohu, dětem i jiným lidským bytostem – to vše představuje část pozemské zkušenosti lásky. Přišel jsi na Zem, aby ses této lásce naučil.

David Hyatt

Máme určité představy o příčinnosti světa, který nás obklopuje, a proto máme právo klást si otázku: „Jaká příčina vedla k takovému důsledku, jakým je život?“ Odpověď na tento dotaz nám může poskytnout teorie reinkarnace, podle níž existuje více životů, jež jsou navzájem podmíněné a jež jsou projevem věčné duše.

Právě teorie reinkarnace nabízí rozumné odpovědi i na jiné znepokojivé otázky: proč se někteří lidé rodí zdraví, jiní krásní a v příjemném prostředí, a naopak jiní přijdou na svět nemocní, nehezcí, nebo dokonce jako mrzáci; proč se někdo ocitne v chudé rodině nebo se narodí rodičům alkoholikům a podobně.

„Myšlenka o reinkarnaci duše představuje prakticky jedinou nit, která spojuje racionální myšlení člověka s nepostižitelným absolutnem. Pokud tuto doktrínu vymyslel člověk, jednalo se o největší objev lidského rozumu¹⁴³.“

Existuje mnoho důkazů toho, že lidská duše prožívá na Zemi několik životů – vždyť veškerá svědectví, která se jich týkají, jsou uschována v našem podvědomí. Stačí jen pootevřít záklopku, například s pomocí hypnózy. Někteří lidé si dokonce pamatují, kým byli, kde žili a co dělali v předšlém životě, aniž by k tomu potřebovali hypnotické seance.

Psychiatr Ian Stevenson z univerzity ve Virginii zkoumá převtělování vědeckými prostředky. Jeho první práci v uvedené oblasti se stala vynikající esej „Důkaz pokračování života na základě vzpomínek o minulých vtěleních¹⁷⁴.“

Stevenson zkoumal a velmi pečlivě analyzoval téměř tisícovku případů domnělého vtělení, z nichž vybral dvacet, které si podle jeho názoru zasloužily další výzkum a mohly být ověřeny.

Velmi zajímavý je případ libanonského chlapce Imada Elavara, který poté, co sotva začal mluvit, znal věci, které ho nikdo předtím neučil. Často vyslovoval jména „svých přátel“, které jeho rodiče neznali a považovali je za výplod bujně dětské fantazie. Jednou se však chlapeček vrhl k ne-

známému muži, jenž se procházel po vesnici. Ten se překvapeně zeptal, zda ho zná, načež mu hošík odpověděl, že ano, protože byl jeho sousedem. Jak se nakonec ukázalo, návštěvník pocházel z vesnice, která byla od uvedené obce vzdálená patnáct mil a ležela za horami. Imadovi rodiče v ní nikdy nebyli. Později se však vysvětlilo, že Imad byl kdysi Mahmúd Bouhamzy a měl ženu Džamilu. Jednou spadl pod nákladřák, který mu přejel obě nohy, načež brzy poté zemřel v nemocnici.

Stevenson se s pětiletým chlapcem vydal do Mahmúdivy vesnice, kde hoch poznal řadu místních lidí, oslovoval je jmény a vybavoval si obrovské množství detailů. Vroučně mluvil o Džamile, a cenil si jí dokonce víc než vlastní matky. Stevenson dospěl k závěru, že se nemůže jednat o pouhou shodu náhod, nebo dokonce o lež.

Uvedeme ještě jeden případ, který se nedávno odehrál v Indii, kdy osmiletá holčička začala zcela vážně a naléhavě prosit, aby ji odvezli na setkání s manželem. Otec i matka jí vysvětlovali, že má teprve osm let a nemá žádného muže, ovšem jejich ubezpečení se mýjela účinkem. Rodiče se obrátili na psychiatra, který jim poradil, aby udělali to, na čem dívka trvala, a sledovali, co se potom bude dít. Zavezli ji proto do jiného města na adresu, kterou jim nadiktovala, a dívka bez sebemenšího zaváhání vstoupila do jednoho z bytů. Muže, jenž v něm bydlcl, oslovila jménem, pomohla mu najít některé věci, které, jak se ukázalo, už dlouho hledal, a odpověděla také na řadu jeho otázek, přičemž hovořila v takových detailech, které mohli znát pouze oni dva. Jmenovaný muž byl vdovec, jenž před několika lety přišel o ženu¹⁷.

Velké množství příkladů regrese (pohroužení do minulých životů za pomoci hypnózy) popisuje doktor Moody v knize *Život po životě*¹³². Autor tuto metodu vyzkoušel na vlastní kůži a popsal ji následujícím způsobem: „Byl jsem ve stavu transu přibližně hodinu, přičemž celou dobu jsem si pamatoval, že jsem Raymond Moody a že mě pozoruje

zkušený psychoterapeut. V tomto transu jsem prošel devíti etapami vývoje naší civilizace a viděl jsem sebe samého v různých vtěleních. Byly to šokující pocity, které se velice blížily realitě.“

Zajímavé svědectví o reinkarnaci přináší doktor Ilmar Soomere, jenž žije v estonském městě Viljandi a pracuje ve státní nemocnici v Jämejala: „Zabývám se už dostatečně dlouhou dobu analýzou anomálií, které se nacházejí za hranicemi našeho chápání. Během posledních let jsem zdokumentoval 1 400 případů anomálních jevů, k nimž došlo v Estonsku, navíc uvádím adresy 66 osob, které si pamatují svůj předchozí život. Jsem hluboce přesvědčen o tom, že všichni jsme už několikrát žili a budeme po své fyzické smrti žít i nadále. Každému jedinci však není dáno, aby si své předchozí životy pamatoval. Má bádání dokazují, že ze sta jedinců, kteří jsou schopni vybavit si nějaké události z předchozího života, tvoří sedmdesát čtyři procent ženy. Většina si pamatuje poslední minuty svého života, a převážně násilnou smrt, přibližně patnáct procent má velmi jasné vzpomínky¹³³.“

Zajímavé údaje předkládá B. I. Goldovskij, náměstek generálního ředitele eniotechnologie a metod energetické výměny PO Reforma, který se na petrohradské a moskevské konzervatoři a v Muchinském učilišti zabývá využitím mimosmyslových metod v lékařství a kriminalistice, dále vytvářením nových biologicky aktivních látek či aktivizací tvůrčího procesu.

„Když provázím daného jedince po jeho minulých životech, registruji u něho jasné představy a změnu fyziologických procesů. Sestavuji přitom protokoly, vytvářím záznamy na diktafon a video. Při kontaktech často dochází ke komplikacím, daní jedinci totiž najednou mluví různými jazyky – starogermánsky, starofrancouzsky, staroslověnsky...

Jednu ženu jsem sledoval během jejich deseti životů, o čemž filmové studio v Oděse natočilo pořad. V předminulém vtělení žila uvedená pokusná osoba ve Francii na dvoře krále Ludvíka a my jsme viděli, jak poslouchá hudbu. Zeptal jsem se jí, na jaký nástroj umí hrát a zda to je harfa, načež jsem ji požádal, aby nám zahrála. Aniž by ve skutečnosti měla židli nebo harfu, „sedla si“ a začala se „prohrabovat strunami“. Najednou se stalo něco neuvěřitelného: uslyšeli jsme nějaké zvuky. I kameramani všechno natočili, a když jsem poté pustil zvukový záznam muzikologovi Anatoliji Kotljarovskému, dokázal rekonstruovat poměrně originální středověkou melodii. Když si ale prohlédl videozáznam, prohlásil, že je to nesmysl, protože harfenistky prý tak nesedí. Začaly ve mně hlodat pochybnosti, ale o měsíc později jsem v muzeu objevil staré rytiny, na nichž harfenistky seděly právě tak, jako se posadila Vika¹³⁴.“

Je zajímavé, že všechny problémy v našem životě: sociální, ekonomické, zdravotní, psychické, osobnostní, stejně jako náš vkus, chování, zvyky, vzdělání, umělecké sklony, světonázor – všechno představuje důsledek předchozí existence, to znamená, že i tímto životem tvoříme základ pro život příští.

V knize Dicka Satvena, která je věnována léčbě neuróz, najdeme následující historku. Manželé, kteří spolu přerušili intimní kontakt, se každý zvlášť obrátili na Satvena se stížností, že si sexuálně nesedí. Ptáte se, co nakonec vyšlo najevo? Ve všech předchozích inkarnacích spolu žili jako partneři, a pokaždé měli stejné problémy. To je hrůza! Člověk by se mohl zbavit svých problémů, pokud by vyvodil závěry z běžných životních situací. Vždyť naše existence nepředstavuje jen obyčejný soubor událostí. Jedná se přece o spojení příčin a důsledků, proto bychom svůj život měli analyzovat a poučit se z něj, což se ovšem nikomu nechce.

Nedávno proběhla tiskem zpráva o zajímavém případě, který zkoumají vědci z Harvardské univerzity a k němuž

došlo v jedné americké rodině. Před několika lety přišli Henry a Eileen Rodgersovy o svého dvanáctiletého syna Terence, který zahynul pod koly nákladního vozu. Po třech letech od jeho smrti porodila Eileen chlapečka, kterému dali jméno Frank. V prvních letech života na sebe chlapec nijak zvlášť neupoutával pozornost, bylo to prostě dítě.

Až jednou... „Mami, zapni prosím televizi, chtěl bych se podívat na film o šerifovi z Dodge City,“ poprosil Frank hlasem svého zemřelého bratra. Šokovaná matka málem upustila z rukou pletení, vždyť film, který měl kdysi Terence tak moc rád, neběžel v televizi snad už deset let! Odkud se o něm mohl Frank dozvědět? Po nějaké době se syn pro změnu obrátil na otce se slovy: „Tati, kde máme ten červený pontiak? Kdy mi opravíš moji trojkolku?“ Otce tyto otázky tak ohromily, že se z toho všeho nemohl dlouho vzpamatovat, neboť před sedmi lety skutečně vlastnili vůz této značky. S obtížemi si vzpomněl také na bicykl, který kdysi patřil jejich usmrcenému synovi a který měl skutečně zlámané kolo. A to ještě není všechno...

Rodiče se obrátili na psychiatry, kteří byli také šokováni, když Frank na starých fotografiích neomylně poznával příbuzné, ale také spolužáky a učitele svého zemřelého bratra, u všech věděl jejich jména i přezdívky, vyprávěl o takových detailech a příhodách, které znal pouze úzký okruh lidí... Rodiče byli přesvědčeni, že se do rodiny vrátil jejich zesnulý syn.

V současnosti se případem tohoto zvláštního chlapce seriózně zabývají vědci, tím spíš, že se v praxi nejedná o první podobnou zkušenost¹³⁵.

Uvedeme ještě další příklad, v novinách *Megapolis-express* ze 3. dubna 2000 byl uveřejněn dopis čtenářky Věry Sereginové z Tulské oblasti. Syn Věry Nikolajevny zmizel beze stop během první války v Čečensku. Když se nedávno matka vracela z pravoslavného kostela v den svátku Zvěstování Přesvaté Bohorodičky (!), spatřila u svých vrátek

ženu s dítětem. Jakmile chlapec uviděl Věru Nikolajevnu, běžel jí naproti se slovy: „To je moje máma!“

Ukázalo se, že oba přijeli z Vologdy. Dítě totiž už několik měsíců tvrdilo, že jeho rodiče žijí tady, v Aleksině. V domě Sereginové (v němž samozřejmě chlapec nikdy nebyl) se perfektně orientovalo, poznalo dokonce i manžela Věry Nikolajevny (v podstatě tedy svého vlastního otce), na fotografiích rozpoznalo také své dědečky, přičemž prohlásilo: „Zemřeli ještě dřív, než jsem šel do armády.“ Tento chlapec znal různé příhody ze života rodiny Sereginových do všech podrobností, vzpomněl si například, jak ho otec zbil vojenským opaskem kvůli rozbité křišťálové váze. Věra Nikolajevna tvrdí, že o této epizodě věděli pouze oni tři. Rodina byla naprosto přesvědčena, že v chlapci přebývá duše jejich syna, k čemuž ovšem věda bohužel zůstala netečná.

Proč se tedy stále a znovu vracíme na Zemi? „Velké a moudré bytosti, které plní Boží vůli a úmysly, nás umístily do této fyzické sféry, abychom prošli velkým a důležitým školením, které bychom za jiných podmínek nemohli absolvovat. Naší povinností je využít znalosti vyšších světů, abychom tím neoptimálnějším způsobem a s ohledem na své schopnosti absolvovali kurzy, které nás má tento hmotný svět naučit. V určitém slova smyslu představuje fyzický svět jakýsi druh modelové školy neboli experimentální stanice, v níž se máme naučit správně jednat na Zemi i v jiných světech¹³⁷.“

S narozením lidské bytosti z velké části mizí z paměti všechny události minulého života daného jedince. Nová existence začíná jakoby v jiných dimenzích, člověk není spojen se svou minulostí, jinak by totiž bylo více pravděpodobné, že bude opakovat stejné chyby. Nejvyšší instance poslala daného jedince do vyššího ročníku, tedy do nového života na Zemi. Některé třídy musíme opakovat, jiné zase můžeme přeskočit, některé kurzy jsou příjemné, jiné nikoliv. Chyby, které jedinec udělá, by neměl opakovat v novém

životě. Dokud se mu to nepodaří a nedosáhne uspokojivého výsledku, bude opět a znovu absolvovat své „vyučování ve stejných třídách“, a nedosáhne žádného posunu.

„Člověk se nevtěluje do fyzického světa kvůli uspokojování vlastních potřeb, ale kvůli práci pro blaho evolučního vývoje celého světa¹⁴³.“

Teprve až člověk úspěšně projde všemi stadii učení, může jeho duše přejít do vyšší sféry jemnohmotného světa.

Základním posláním lidského jedince na Zemi je evoluce.

Člověk se vyvíjí ve fyzickém těle, do něž se pravidelně obléká a utváří jej pokaždé v závislosti na tom, co načerpal v předchozích životech, a v závislosti na úkolech, které jej čekají. Právě ve fyzickém těle získává zkušenosti a zdokonaluje vědomí. Konfucius se domníval, že „budeme-li v tomto světě žít správně, onen svět se už o nás postará³³“.

Co však znamená „žít správně“?

Neměli bychom plýtvat silami při nepodstatných úkolech, neměli bychom zapomínat na vyšší schopnosti, které jsou dány člověku od narození, abychom z tohoto života neodešli s prázdnýma rukama a duchovně prázdní.

Jaký má však evoluce význam pro obyčejného člověka, který musí dnem i nocí řešit problémy spojené se zajištěním obživy a ošacením pro rodinu, jaký význam má pro jedince, jenž musí bojovat s potížemi svého fyzického těla, s rostoucí depresí, s neukotveností svého života? Jak se má vyvíjet v daném pozemském vtělení, když pracuje od rána do večera a únavou se sotva doplází do postele? Vždyť nemá ani

dost času na to, aby si přečetl tuto knihu. Co má tedy dělat, aby se alespoň nějak „vyvíjel“?

Musí mít především na paměti, že naše bytí na Zemi je velmi krátké.

Memento mori – Pamatuj na smrt!^{VI}

Člověk, který přemýšlí o smrti, mění svůj žebříček hodnot. Řada problémů, jež se někdy zdají být nepřekonatelné a neřešitelné, jsou ve srovnání s věčností nicotné, a někdy dokonce nestojí ani za to, aby je člověk řešil. Jak se zpívá: „Náš život je ve hvězdách...“ (píseň nové Superstar)

Vyvíjet se v souladu s evolucí, rozvíjet svůj duchovní rozměr, zvyšovat frekvenci vlastních myšlenek a emocí znamená zušlechťovat svoje činy i svoje chování, což je nutné a reálné v jakýchkoliv podmínkách pozemského života. Tyto podmínky přece nevznikly náhodou, jsou zcela určovány našimi předchozími životy a zákony vesmíru. Musíme si to uvědomit a nalézt v sobě sílu, abychom zvládli zadaný úkol.

Pokud všechny emoce a myšlenky srovnáme se škálou vibrací, potom se v oblasti s nízkou frekvencí objeví zloba, nenávisť, závist, pýcha..., zatímco v rovině nejvyšších frekvencí kmitů energie se nachází láska.

Evoluce vesmíru spočívá v tom, že všechno vyšší se vyvíjí ze stavu s nízkou vibrační frekvencí směrem k rovině s vysokou frekvencí. Energie nejvyšší vibrační frekvence představuje božské světlo. Ne náhodou hovoří všichni lidé, kteří se ocitli na prahu smrti, o pronikavém světle a o zářící bytosti. Jenom si vzpomeňte na Vangu, která viděla Krista

v podobě „obrovské ohnivé koule, na niž se díky její ostré záři nedalo dívat“. Snaha zvýšit hladinu vlastních vibrací je cestou k božskému, protože Bůh je láska.

Možná se ptáte, v čem vlastně tkví ona velká síla lásky? Spojuje duši s tělem i s duchem. Voltaire tvrdil, že: „Láska je nejsilnější ze všech vášní, protože současně ovládne hlavu, srdce i tělo.“ O půlstoletí později potvrdil tento fakt jeho neméně významný krajan Honoré de Balzac: „Za člověka považujeme jen toho, jehož duše vnímá lásku ve stejné míře jako duchovní požitek i jako tělesné uspokojení.“

Neměli bychom ovšem příliš zjednodušeně přistupovat ke tvrzení, že „Bůh je láska“. Důraz na lásku vede jedince na nízké evoluční úrovni k iluzím o jeho vztahu k Bohu. Takovému člověku se totiž za prvé začíná (podvědomě) zdát, že Bůh je mu něčím zavázán. Tak to obvykle vnímá jedinec, do něhož je někdo zamilovaný a jemuž on takové jednání shovívavě „umožňuje“. Za druhé (opět podvědomě) vzniká iluze, že Boha můžeme potrestat tím, že se na něho naštveme nebo se budeme tvářit, že pro nás vůbec neexistuje.

Vždy je potřeba mít na zřeteli, že Bůh je láskou pouze pro ty, kteří ji hledají.

Určující ideou vesmíru je všudypřítomná harmonie.

Harmonii bychom měli vnímat jak v horizontálním, tak i vertikálním směru. Horizontální harmonie představuje souznění se vším pozemským: se sebou samým, s lidmi, zvířaty, přírodou, i s celou naší planetou. Jednou z jejích nejdůležitějších podmínek je pak vnitřní harmonie. Uvědomme si, kolik lidí na světě není spokojeno se sebou samým:

s vlastním obličejem, tělem či svým postavením. V první řadě se musíme spokojit s tím, co je nám dáno přírodou, a neničit kvůli tomu život sobě a i svým bližním. Zevnějšek každého z nás se formuje v závislosti na „zásluhách“ v minulém životě, jinými slovy, každému je dáno tolik, kolik dokáže unést.

Vertikální harmonie znamená, že je třeba pociťovat pokoru před velikostí vesmíru, před veškerou existencí, před planetou Zemí. V důsledku toho vzniká nekritický obdiv vůči Stvořiteli. Právě láska k celému okolí umožňuje člověku zvýšit rovinu vlastních vibrací a „rozeznít se na jedné tónině společně s Bohem“.

Jaké podivuhodné změny proběhnou v našich vztazích, plánech a úmyslech, v našem chování a celkovém blahu na Zemi, pokud budeme mít na mysli fenomenální skutečnost posmrtné existence a pokud se víra v tento život promění v realitu. O světě za hranicí smrti se toho dozvíme tolik, kolik už víme o světě za hranicí obzoru. Strach z konce zmizí, nebezpečí smrti ztratí na síle. Tímto způsobem se formuje nový druh psychologie, která je založena na nové motivaci. Naše pohnutky i myšlenky se budou orientovat na pokračování života, a nikoliv na smrt.

Horečnaté úsilí přisvojit si pokud možno co nejvíce dobra v tomto světě a stihnout všechno okusit dřív, než mu všechno vezme smrt, nad člověkem nezvítězí. Dychtění po hmotném bohatství se ukáže být hloupou a nesmyslnou cestou, vyjde najevo, že boj o slávu či o moc nad lidmi je k ničemu. Vždyť všechny tyto „hodnoty“ trvají pouze krátký okamžik našeho pozemského bytí a negativně ovlivňují život v jemnohmotném světě. Ne náhodou se Ježíš Kristus zeptal: „Jaký užitek může mít člověk z toho, když získá celý svět, ale škodí vlastní duši?“

Čím dříve toto všechno pochopíme a vyměníme nečisté myšlenky, pocity a přání za vysoce mravní, ušlechtilé a krásné, tím rychleji se bude rozšiřovat naše vědomí, a tím

více jemné vesmírné energie pronikne do naší duše. Bude-
me snadněji skládat účty před nejvyššími silami a lépe se
nám bude odpovídat na otázku, jak jsme naložili s neoceni-
itelným darem od Boha, narozením a životem ve fyzickém
těle.

Neúnavný astrální cestovatel a badatel, zakladatel Insti-
tutu aplikovaných věd Robert Allan Monroe nám předkládá
následující důležitá doporučení¹³⁸:

*1. Nikdy nezapomínejte, že člověka netvoří pouze jeho
hmotná schránka.*

*2. Nezapomínejte na to, že váš pobyt na tomto světě je
jen dočasný, že jste se stali člověkem na vlastní přání.*

*3. Buďte spokojeni s existencí na tomto světě, překonejte
období nepřátelství vůči jeho řádu, období jeho zdánlivé
nespravedlnosti, nečestnosti, nerovnosti, krutosti, bezdu-
chosti či zákeřnosti. Pozemský svět je zamýšlen jako prostor
pro „dravce“, ale současně má být i velkolepou školou ži-
vota.*

*4. Hmotné hodnoty jsou pro pozemskou existenci zcela
nezbytné, jejich vlastnění je však obzvlášť dočasné, na onen
svět si nic z toho nevezmeme.*

*5. Sexuální pudy a snaha rozmnožovat se je tím nejsil-
nějším zvířecím instinktem v rámci pozemského života.
Slouží výlučně k zajištění fyzického přežití druhu. Sex si sice
můžeme užívat, rozhodně ale nestojí za to žít nebo hynout
jen kvůli němu.*

*6. Vnímejte vůni květin, nasávejte vjemy všech pěti smys-
lových orgánů, važte si i sebemenších detailů vzájemných
vztahů a nevšedních událostí, radujte se, smutněte, smějte
se, spoluprožívejte, prociťujte, tím vším naplňujte své ces-
tovní zavazadlo.*

Na závěr knihy uvedeme následující podobenství. Jeden
člověk, který není příliš duchovně vyspělý, se obrací k Bohu
s „nabídkou ke spolupráci“: „Hospodine, mám hlad a jsem

chudý. Pomoz mi, jinak neuvěřím, že skutečně existuješ.“ Avšak běda, Bůh s ním pouze soucítí, dohlíží na jeho životní pouť a jakoby beze slov odpovídá: „Nemůžu ti v ničem pomoci, protože nemám ani potraviny, ani peníze, ale stvořil jsem principy bytí. Pokud dokážeš vnímat vyšší energie, potom si tyto principy dokážeš osvojit a sám budeš řídit svůj vlastní osud. Celý svět ti v tom bude pomáhat, vše je ve tvých rukou, tak konej!“

Seznam literatury

1. *Мень А. В.* История религии: В поисках Пути, Истины и Жизни. – Т. 1. – М., 1991. – 191 с.
2. *Дубров А. П., Пушкин В. Н.* Парапсихология и современное естествознание. – М.: Соваминко, 1989. – 281 с.
3. *Они «вышли из себя» и собрались около колокольни Ивана Великого // На грани невозможного.* 1996. № 4. С. 9.
4. *Ландсберг А., Файе Ч.* Встреча с тем, что мы называем смертью // Жизнь земная и последующая. – М.: Политиздат, 1991. – 413 с.
5. *Мишлав Д.* Корни сознания. – К.: София, 1995. – 416 с.
6. *Moody R.: Žizň posle žizni, Lenizdat, 1993, s. 475; česky Život po životě.*
7. *Рампа Л.* Ты вечен. – К.: София, 1995. – 317 с.
8. *Вотьяков А. А.* Логос и магия. – Т. 2. – К.: ОПП «Книга», 1996. – 352 с.
9. *Бехтерева Н. П.* Зазеркалье – по ту сторону? // Невероятное, любопытное, очевидное. 1996. № 13. С. 10-11.
10. *Стивак Л. И., Стивак Д. Л.* Изменение психического состояния при нормальных родах // Сознание и физическая реальность. 1997. Т. 2. № 2. С. 44-53.
11. *Стивак Л. И., Стивак Д. Л.* Феномен «выхода из тела» // Сознание и физическая реальность. 1998. Т. 3. № 6. С. 36-41.
12. *Рицль М.* Парапсихология: факты и мнения. – К.: Никацентр; Вист-С, 1999. – 368 с.
13. *Поликарпов В. С.* Феномен «жизнь после смерти».- Ростов н/Д: Феникс, 1995.- 573 с.
14. *Сафонов В. И.* Нить Ариадны. – М.: Физкультура и спорт, 1990.
15. *Судаков В. И.* Феномен тысячелетий Григорий Грабовой. – М.: Изд. А. В. Калашников, 1999. - 556 с.
16. *Сандвайс С.* Сатья Саи, святой и... психиатр.- СПб.: Об-во ведической культуры, 1993.- 241 с.
17. *Уотсон Л.* Ошибка Ромео // Жизнь земная и последующая.- М.: Политиздат, 1991.- 413 с.

18. *Ван Руллер Д.* Логическая случайность.- М.: Прогресс; Литера, 1995.- 256 с.
19. *Косырев Д.* Раскрываем секреты филиппинских хилеров // Чудеса и приключения. 1994. № 3. С. 6-9.
20. *Косырев Д.* Потомки Лемурии? // Чудеса и приключения. 1992. № 1-2 С. 19-23.
21. *Ли А. Г* Пси-хирургия и филиппинские хилеры // Парапсихология и психофизика. 1996. № 1. С. 87-92.
22. *Кандыба В. М.* Чудеса и тайны всех времен.- СПб.: «Лань», 1997. – 555 с.
23. *Кондратов А.* Сверхсекретная чертовщина // На грани невозможного. 2001. № 2. С. 5.
24. Чудеса и приключения // Невероятное, любопытное, очевидное. 1998. № 17. С. 11.
25. *Дмитрук М.* Телепортация «При дверях есть» // Чудеса и приключения. 1999. № 3. С. 2-4.
26. *Рогожкин В. Ю.* Эниология. – М.: Пантори, 2000. – 528 с.
27. *Мизун Ю. Г., Мизун Ю. В* Бог, душа, бессмертие. – Мурманск: Север, 1992. – 331 с.
28. *Максимова И.* Всегда инакомыслящий // Терминатор. 1997. № 2. С. 21-23.
29. *Джан Р Г., Данн Б. Д* Границы реальности. Роль сознания в физическом мире. – М.: Объедин. Ин-т высоких температур РАН, 1995. – 288 с.
30. *Мастыкина И.* Целительные руки Ивана Фомина // На грани невозможного. 2001. № 2. С. 4-5.
31. *Уляков П. И.* Сравнение паранормальных способностей, проявляемых в силовых полях // Парапсихология и психофизика. 1999. № 1. С. 18-20.
32. *Закладный Е. М* Телепатия. Теоретический и практический курс для развития телепатии. – 186 с.
33. *Форд А.* Жизнь после смерти. // Восток и Запад о жизни после смерти.- СПб: Лениздат, 1993. – 475 с.
34. *Малахов Г. П.* Целительные силы. Биосинтез и биоэнергетика. – Т. 2.- СПб.: АО «Комплект», 1994.- 312 с.
35. *Кондаков Н. И.* Логический словарь-справочник.- М.: Наука, 1976.- 717 с.
36. *Коротков К. Г.* Свет после жизни. – СПб.: Культура, 1994.- 339 с.

37. Tichoplavová T., Tichoplavov V.: *Fyzika víry*, Eugenika, Bratislava 2004.

38. *Гавриш О. Г.* О физической природе биологического поля // Сознание и физическая реальность. 1999. Т. 4. № 2. С. 51-55.

39. *Дмитриева Л.* Карма. Спецкурс лекций по основам эзотерической философии, прочитанный в государственном университете Молдовы в 1993-1994 гг.

40. *Сергеев Г. А.* Санкт-Петербург в психотронной блокаде // Терминатор. 1994. № 2-3. С. 54-60.

41. *Коротков К. Г.* Основы ГРВ – газоразрядной визуализации // От эффекта Кирлиана к биоэлектрографии.- СПб.: Ольга, 1998. – 344 с.

42. *Калешкин С.* Во имя духа, души и тела // Наука и религия. 1999. № 12. С. 8-12.

43. *Каленикин С.* Мы – как часть высшей реальности // Наука и религия. 1999. № 8. С. 2-7.

44. *Редакционная справка* // Бинар Аура Z. 1997. № 3. С. 30-31.

45. *Крюк Э. А.* Современная концептуальная модель энергоинформационного взаимодействия // Бинар Аура Z. 1997. № 3. С. 14-17.

46. *Кононов М.* Подарок от бабушки Ванги // Терминатор. 1997. № 2. С. 9-11.

47. *Правдивцев В.* Воспоминания о будущем // На грани невозможного. 2000. № 14. С. 4-5.

48. *Вейник А. И.* Почему я верю в Бога // Целительные силы. Вып. 2 (14). 1997. С. 19.

49. *Гаряев П. П.* Волновой геном // Энциклопедия русской мысли. Т. 5.- М.: Общественная польза, 1994.- 280 с.

50. *Физический энциклопедический словарь.* – М.: Сов. Энциклопедия, 1984.- 944 с.

51. *Поликарпов В. С., Поликарпова В. А.* Феномен человека накануне XXI столетия.- Ростов н/Д: Феникс, 1996. – 555 с.

52. *Кошванец В.* Звездные миры Николая Козырева / Санкт-Петербургские ведомости. 2001. 12. января.

53. *Артамонов Б.* Инопланетяне – иная форма жизни? // Чудеса и приключения. 1993. № 7. С. 22-25.

54. *Пожиратели материи* // Санкт-Петербургские ведомости. 2001. 17. января.

55. *Буш А.* Как попасть в Зазеркалье? // Аргументы и факты. 2000. № 51. С. 17.

56. *Акимов А. Е., Тарасенко В. Я.* Модели поляризованных состояний физического вакуума и торсионных полей. EGS-концепции. – М.: МНТЦ ВЕНТ, препринт №7, 1993. – 31 с.

57. *Лисов Г.* Герои уходящего века. Николай Козырев // Невероятное, любопытное, очевидное. 1998. № 12. С. 4.

58. *Козырев Н. А.* Избранные труды / Сост. А. Н. Дадаев, Л. С. Шихобалов.- Л.: Изд-во ЛГУ, 1991. – 448 с.

59. *Вейник А. И.* Термодинамика.- Минск: Высш. Школа, 1968.- 464 с.

60. *Шипов Г. И.* Квантовая механика, о которой мечтал Эйнштейн, следует из теории физического вакуума. – М.: МНТЦ ВЕНТ, препринт № 20, 1992. – 64 с.

61. *Адаменко В.* Путешествия в будущее и прошлое возможны // Чудеса и приключения. 1996. № 4. С. 10-13.

62. *Ярцев В. В.* Мир души. – Омск: Кн. Изд-во 1999. – 304 с.

63. *Шипов Г. И.* Теория физического вакуума. Новая парадигма.- М.: НТ-Центр, 1993. –362 с.

64. *Черкашин Н.* Поезд-призрак. В лабиринтах времени // Чудеса и приключения. 1996. № 5. С. 10-13.

65. *Гугнина Д.* Пассажирка «Титаника»? // На грани невозможного. 2000. № 22. С. 6.

66. *Валентинов А.* Петля времени // На грани невозможного. 1996. № 3. С. 7.

67. *Налимов В. В.* Спонтанность сознания. – М.: Прометей, 1989.- 287 с.

68. *Роциус Ю.* Остановись, мгновение // На грани невозможного. 1996. № 4. С. 6.

69. *Казначеев В. П.* Проблемы живого космического пространства // Интеллект планеты как космический феномен. – Новосибирск: Изд. Дом «Альтмлла Ко, Лтд», 1997.- С. 5-28.

70. *Казначеев В. П., Трофимов А. В.* Космопланетарные аспекты неизвестных психических феноменов // Интеллект планеты как космический феномен. – Новосибирск: Изд. Дом «Альтмлла Ко, Лтд», 1997.- С. 29-56.

71. Сазеева Н. Н. Земля – живой организм, она дышит // Аномалия. № 5. 1998. С. 6.

72. Яницкий И. Н. Физика и религия. – М.: Изд-во русск. физич. об-ва «Общественная польза», 1995. – 65 с.

73. Яворский Б. М., Детлаф А. А. Справочник по физике. – М.: Наука, 1985. – 512 с.

74. Акимов А. Е. Физика признает сверхразум // Чудеса и приключения. 1996. № 5. С. 24-27.

75. Коротков К. Г., Кузнецов А. А. Модели интерференционных, пространственно-полевых структур в биологии // Биомедицинская информатика и эниология. – СПб.: Ольга, 1995. – С. 33-48.

76. Плыкин В. Д. В начале было слово, или след на воде. – Ижевск: Изд-во Удмуртского ун-та, 1995. – 41 с.

77. Волченко В. Н. Духовная экоэтика в мире сознания и в Интернете // Сознание и физическая реальность. 1997. Т. 2. № 4. С. 1-14.

78. Волченко В. Н. Информационные модели сознания в номогенезе: философский, естественнонаучный и социально-психологический аспекты // Сознание и физическая реальность. 1999. Т. 1. № 4. С. 19-27.

79. Акимов А. Е. Пятое фундаментальное взаимодействие // Терминатор. 1994. № 2-3. С. 21-23.

80. Мертон Э. Введение в теософию. Тонкие планы. – М.: Велигор, 1998. – 225 с.

81. Силин А. А. На пути отзнания естества к его творению // Сознание и физическая реальность. Т. 3. № 3. 1998. С. 3-14.

82. Силин А. А. Тайна информации // Сознание и физическая реальность. 1999. Т. 4. № 1. С. 10-18.

83. Фредериксон Гуннер. Сознание, которое творит мир // Новый мировой импульс. 1996. № 1. С. 12-14.

84. Московский А. В. Наш мир – чудо // Газета «Чистый мир». 1996. № 4.

85. Каленикин С. Космос как смысл Бытия // Наука и религия. 2000. № 8. С. 4-7.

86. Бороздин Э. К. К вопросу о сущности сознания // Сознание и физическая реальность. 1999. Т. 4. № 2. С. 16-21.

87. Клизовский А. Н. Основы миропонимания новой эпохи. – Мн.: Мога Н – Вида Н, 1995.-810 с.

88. *Бороздин З. К., Мартынова А. Ю.* О свойствах Живого // *Сознание и физическая реальность.* 1997. Т. 2. № 4. 1998. С. 53-63.
89. *Ярцев В. В.* Свойство человека объединять энергией и информацией клетки своего физического тела // *Сознание и физическая реальность.* 1998. Т. 3. № 4. С. 52-58.
90. *Ярцев В. З.* Эфирное тело человека. – Омск: Кн. изд-во, 1997. – 176 с.
91. *Шинов Г. И.* Я знаю – Бог есть! / Газета «Чистый мир». 1996. № 4.
92. *Гоч В.* Причина и карма. – СПб.: Марина, 1994.- 158 с.
93. *Цвелев С. В.* Странствие души.- М.: «REFL-BOOK», 1996.- 310 с.
94. *Акимов А. Е., Шинов Г. И.* Сознание, физика торсионных полей и торсионные технологии // *Сознание и физическая реальность.* 1996. Т. 1. № 1-2. С. 66-72.
95. *Человек в беспредельности.* – Самара: Агни, 1996. – 320 с.
96. *Мулдашев Э. Р.* От кого мы произошли? – М.: Пресс ЛТД, 1999.- 349 с.
97. *Архиепископ Лука.* Дух, Душа и тело.- М.: Православный Свято-Тихоновский Богословский ин-т, 1997. – 138 с.
98. *Ланда Б., Глазкова Н.* Странные сущности Тонких Миров // *Чудеса и приключения.* 2000. № 10. С. 8-10.
99. *Юсупов Ф.* О феномене пси-поля // *Сознание и физическая реальность.* 1998. Т. 3. № 6. С. 61-63.
100. *Коротков К. Г.* Аура с позиции физики // *Сознание и физическая реальность.* 1997. Т. 2. № 4. С. 70-75.
101. *Несмелова А.* Всевидящее око Космоса // *Тайная власть.* 1995. № 11. С. 3.
102. *Сенатская Г. С.* Геокреационизм и геозитика // *Сознание и физическая реальность.* 1997. Т. 2. № 4. С. 84-88.
103. *Юрьев В. Н.* В тонких мирах.- Донецк: Сталкер, 1998.- 213 с.
104. *Коротков К. Г., Кузнецов А. А.* Фантом листа: новый этап понимания // *От эффекта Кирлиан к биоэлектрографии.*- СПб.: Ольга, 1998. – С. 202-211.
105. *Бобров А. В.* Полевая концепция механизма сознания // *Сознание и физическая реальность.* 1999. Т. 4. № 3. С. 47-58.

106. Демкин С. Живые после смерти // Чудеса и приключения. 1999. № 4. С. 32-33.

107. Полонников Р. И., Хлуновский А. Н., Юсупов Р. М. Биомедицинская информационная система для оценки и прогнозирования динамики возможного развития процессов в организме и сознании // Биомедицинская информатика и эниология. – СПб.: Ольга, 1995. – С. 12-32.

108. Дубровский Д. И. Психика и мозг, результаты и перспективы исследований // Мозг и сознание. – М.: философ. об-во СССР, 1990.- С. 3-30.

109. Рампа Л. За пределами 1/10. - К.: София, 1995.- 315 с.

110. Советский энциклопедический словарь.- М.: Сов. энциклопедия, 1981. – 1570 с.

111. Жвирблис В. Е. Материя и сознание в модели вложенных миров // Сознание и физическая реальность. 1996. Т. 1. № 1-2. С. 55-58.

112. Межлумянс. На грани невозможного // На грани невозможного. 1995. № 12. С. 8.

113. Речкалова Е. Цыганский гипноз // Терминатор. 1997. № 2. С. 29-30.

114. Волченко В. Н. Неизбежность реального и постижимость тонкого мира // Сознание и физическая реальность. 1996. Т. 1. № 1-2. С. 2-12.

115. Сазеева Н. Сотворение и эволюция мира // Аномалия. 1999. № 3. С. 6.

116. Stojanova, K. Vanga jasnovidnašcaja i isceljajušcaja, Sov. sport, 1998, s. 128; česky Stojanova, K.: *Jasnovidka Vanga*.

117. Каструбин Э. М. Трансовые состояния и «поле смысла».- М.: КСП, 1995. – 288 с.

118. Кто построил великие пирамиды Гизы? // Наука и религия. 1999. № 9. С. 7.

119. Сапунов Б. В. Воздействие икон // Аномалия. 1996. № 3.

120. Мельников Л. Рок или совпадения? // Чудеса и приключения. 1999. № 7. С. 14-15.

121. Бутусов К. Можно ли сфотографировать воображаемую картину? // Невероятное, любопытное, очевидное. 1998. № 10. С. 2-3.

122. Горбовский А. Другая жизнь? – М.: Знание, 1992. – 78 с.

123. *Прицкер Л. С* Невидимая реальность. – Алма-Ата: Гылым, 1991 – 112 с
124. *Ракпа Л* Огонь свечи. – К.: София, 1996. – 255 с.
125. *Боковиков А А* Открытие кремниевой формы жизни на Земле // Сознание и физическая реальность. 1998. Т 3. № 6. С. 43-52.
126. *Мананков А В, Пшеничкин А. Я.* О возможности минеральной формы жизни (Заключение ТОМО РАН) // Сознание и физическая реальность. 1998 Т 3. № 6. С. 52-54.
127. *Рохи А* Славное море – Священный Байкал // Тайны XX века. 1999. № 6. С. 8-9.
128. *Валентинов А* Зловредное действие бранных слов // Невероятное, любопытное, очевидное. 1998. № 3. С. 7.
129. *Дмитриев Е* Невероятное происшествие на космической станции «Салют-7» // Невероятное, любопытное, очевидное. 1998. № 9 С. 6.
130. *Девид Хайат* Жизнь и любовь после смерти.- К.: Октопус, 1997. – 200 с.
131. *Монро Р* Путешествия вне тела. – К.: София, 1994. – 256 с.
132. *Moody R.* Žižň posle žizni, Sofija 1994, s. 350, česky Život po životě.
133. *Пряничников Н* Кем ты был да того как есть? // На грани невозможного. 1995. № 12. С. 5.
134. *Голдовский Б* Путешествие в прошлую жизнь // На грани невозможного. 1996. № 3. С. 10.
135. *Правдивцев В* Должно вам родиться свыше // На грани невозможного. 1999. № 22. С. 5-6.
136. *Бутусов К* Странствие души // Чудеса и приключения. 2000. № 8. С. 24.
137. *Гендель М* Космогоническая концепция. – СПб.: АО «Комплект», 1999.- 388 с.
138. *Монро Р* Окончательное путешествие. – К.: София, 1999. – 288 с.
139. *Уляков П И* Биополяроны в энергоинформационном пространстве // Парапсихология и психофизика. 1997. № 1 С. 46-47.
140. *Акимов А К, Шипов Г И* В миллиард раз быстрее света // Терминатор. 1997. № 7-8. С. 22.

141. *Интервью* с академиком РАН Раушенбахом Б. В. «Единство составляющих миров» / Санкт-Петербургские ведомости. 2001. 29 марта. С. 5.

142. *Акимов А. Е., Тарасенко В. Я., Шипов Г. И.* Торсионные поля как космофизический фактор / Биофизика РАН.- Т. 40.- Вып. 4.- М.: Наука, 1995.- С. 938-943.

143. *Мертон Э.* Введение в теософию. Космическая иерархия.- М.: Леди-Л, 2000. – 228 с.

České prameny

- Dějiny Ruska*, Nakladatelství Lidové noviny, Praha 1996.
- Encyklopedie antiky*, Academia, Praha 1973.
- Ilustrovaná encyklopedie: Fyzika*, Fragment 2000.
- Kleczek, J., *Vesmír kolem nás*, Albatros, Praha 1986.
- Lexikon východní moudrosti*, Votobia, Olomouc 1996.
- Mališek, V.: *Co víte o dějinách fyziky*, Horizont, Praha 1986.
- Monroe, R. A.: *Daleké cesty*, Lott, Praha 2003.
- Moody, R. A.: *Světlo po životě*, Odeon, Praha 1994.
- Muldašev, E.: *Z koho jsme vznikli?*, Univerzum, Praha 2003.
- Nakonečný, M.: *Lexikon magie*, Ivo Železný, Praha, 1995.
- Nakonečný, M.: *Lexikon psychologie*, Vodnář, Praha 1995.
- Obdržálek, J.; Vaněk, A.: *Termodynamika a molekulová fyzika*, UJEP PF, Ústí n. L. 2000.
- Schmidbauer, W.: *Lexikon základních pojmů*, Naše vojsko, Praha 1994.
- Soubor map „Poznáváme svět“*, Ústřední správa geodézie a kartografie, Praha 1960–62.
- Všeobecná encyklopedie I–IV*, Nakladatelský dům OP, Praha 1998.
- Zeměpisný atlas světa*, SHOCart, Vizovice 2003.

Poznámky

ⁱ Meň A. V., *Istorija religii: V poiskach Puti, Istiny Žizni*, Moskva, 1991 – pozn. aut.

ⁱⁱ V Eugénice jsme v roce 2002 vydali knihu prof. S. P. Ruhela s názvem *Sai Baba – Život a dílo* a v roce 2005 vydáváme text Sai Baby s názvem *Umění žít* – pozn. red.

ⁱⁱⁱ s tímto pojmem se můžeme setkat i v poněkud odlišném pojetí viz A. Ignatenko: *Schola Vitae* – pozn. red

^{iv} legendární „ruská Atlantida“ – pozn. překl.

^v v roce 2005 vydáváme v Eugénice knihu Anatolije Někrasova *Egregory* – pozn. red.

^{vi} Pozdrav, kterým se zdraví kartuziáni, trapisté a někteří jiní řeholníci celý rok, mimo týden po velikonoční neděli, kdy se pozdravují *memento vivere* (pamatuj na život) – pozn. překl.